

વચન વલ્લભ.

રચિત,
પરબ્રહ્મનિષ્ઠ વ્યાસજી વલ્લભરામ સુર્યરામ.
સુ. અમદાવાદ રાયપુર પખાલોની પોળ.

જગતહીતાર્થે છપાવનાર,
મોક્ષમારગી, મીસ્ત્રી ઉત્તમરામ ભાણીભાઈ નવસારી.
મોક્ષમારગી, પા. મોતીભાઈ ગુણાલભાઈ. ગામ કંઠધરા.
મોક્ષમારગી, પા. રણછોડભાઈ સીતાભાઈ. ગામ કંઠધરા.
મોક્ષમારગી, પા. ગોકળભાઈ લલુભ. ઇ. ગામ ડોરમાલ.

સર્વ હક કર્તાએ સ્વાધિન રાખ્યા છે.

આવૃત્તિ ૨ જી.

પ્રત ૧૦૦૦

સંવત ૧૯૭૬

સને ૧૯૨૦

દીપત ૧૩ આના.

૮૮૫૮

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાજિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૮-૫૮ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૫૨૫ ૫૮-૫૮ ૮૧

વિષય ૬-૧૪

વચન વલ્લભ.

રચિત,

પરબ્રહ્મનિષ્ઠ વ્યાસજી વલ્લભરામ સુર્યરામ.

સુ. અમદાવાદ રાયપુર પગાલીની પોળ.

જગતહીતાર્થે છપાવનાર,

મોક્ષમારગી, મીસ્ત્રી ઉત્તમરામ ભાણાભાઈ નવસારી.
મોક્ષમારગી, પા. મોતીભાઈ ખુશાલભાઈ. ગામ કડધરા.
મોક્ષમારગી, પા. રણુડભાઈ સીતાભાઈ. ગામ કડધરા.
મોક્ષમારગી, પા. ગોકળભાઈ લલુભાઈ. ગામ હોરમાલ.

સર્વ દક્ષ કર્તાએ સ્વાધીન રાખ્યા છે.

આવૃત્તિ ૨ જી.

પ્રત ૧૦૦૦

મંચત ૧૯૭૬

સને ૧૯૨૦

કીમત ૧૩ આના.

જ્ઞાનમય પુસ્તકોનું લીષ્ટ.

૧ ભાવાર્થ પ્રકાશ	રૂ. ૧૧	૧૨ ધર્મ આનંદ	રૂ. ૦)~
૨ વિજ્ઞાન વલ્લભ	રૂ. ૦૧	૧૩ જ્ઞાન ગોષ્ઠી	રૂ. ૦)~
૩ મોક્ષમારગી ગીતા	રૂ. ૦૧૩	૧૪ ત્યાગ તારણ	રૂ. ૦)~
૪ શંકા સમાધાન	રૂ. ૦૧~	૧૫ વય વિચાર	રૂ. ૦)~
૫ ન્યાય વલ્લભ	રૂ. ૦૧~	૧૬ પ્રણવ પટ	રૂ. ૦)~
૬ વલ્લભ પદમાળા	રૂ. ૦૧૧~	૧૭ ત્યાગીના પત્ર	રૂ. ૦)૦૧
૭ વચન વલ્લભ	રૂ. ૦૧૧~	૧૮ વાણી વલ્લભ	રૂ. ૦૧
૮ બ્રહ્મવાદ ખંડન	રૂ. ૦)~	૧૯ વલ્લભ નિતી	રૂ. ૦૧
૯ બ્રહ્મણ્ય શુદ્ધનો સંવાદ	રૂ. ૦)~	૨૦ અનુભવાનંદ પદમાળા	
૧૦ શીવલીંગ શંકા	રૂ. ૦)~	આનંદરામ કૃત	રૂ. ૦૧૧
૧૧ શીવશંકાનું સમાધાન	રૂ. ૦)~	૨૧ નવરાત્રીના ગરબા	રૂ. ૦)~

અમદાવાદ-સલાપોસ રોડ પર આવેલા ધી હાયમંટ ન્યુમિલી પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

પરીખ. દેવીદાસ છગનલાલે છાપ્યું.

અનુક્રમણીકા.

પાટું.

કૃષ્ણસમરોગે રામ-એ રાગનાં.

સમરીએ શ્રી ગણેશ. ...	...	૧
શું સમજ થયો શિષ્ય. ...	...	૧
ધન્યરને ઉપાશ. ...	...	૧
નામ તણે આધાર. ...	...	૧

રાગ કાવળા.

કાણ નથી ભજતું નામનેરે વિરા મારા. ...	...	૨
ભગ્તો ભજે ભગવાનનેરે. ભાવે ભાવે. ...	...	૨
મોક્ષ મળવો તુજ હાથ છેરે. સાધ્યે સાધ્યે. ...	...	૨
ગોવિંદના ધણા ગુણ છેરે. ગાજે ગાજે. ...	...	૩

રાગ એકાવળા.

મનં તો પ્રીય પુરણ બ્રહ્મછેરે. ડગલે ડગલે. ...	...	૩
બ્રહ્મ ભજ્યા તેને ધન્ય છેરે. જીમે જીમે. ...	...	૪
અખંડાનંદ અવિનાશ છે તે, ભજવા ...	...	૪

ત્રેમતી પીડા કોને કહીએ-એ રાગ.

સત્સંગ ક્યાં જૈ કરીયે. સંસારમાં. ...	...	૪
ક્યાં કરીએ જ્ઞાન ચર્યા, જગતમાં. ...	...	૪
આગળ તમારી વાત છે, બેટમજ. ...	...	૫
આવડો શું મચ્યો માયામાં, સુરખતું. ...	...	૫

રાગ ધ્રુમસ.

જે વિચારી જીવ તું જોવો. ...	...	૫
લક્ષ ચોરાશી બોગવીને. ...	...	૬
કોઇ ક્યોરે કોઇ ક્યો. ...	...	૬
ખેસ દુકાને માલજો. ...	...	૬
શું સુતો જીવ સુખમાં. ...	...	૭
ઉઠ ઉઠાડુ આળસ. ...	...	૭
જગ જ'જગે શું થાયલા. ...	...	૭
જાગ્યો કોને જાણીયે. ...	...	૭
કો અનુભવી દો ઓહધી. ...	...	૮

કામ છે દુષ્ટ વિકારી-એ રાગ.

જનમ મરણની ઉપાધી, જીવાને. ...	...	૮
મલકમાં છે ખુવારી, જીવોની. ...	...	૮

પાટું.

દુનિયાં છે દુખ ફરીયો, હાં હાં ફરી. ...	...	૯
આ દુનીયા દો રંગી, કળીમાં. ...	...	૯
જીસાસુ થવાની મરજી, જગતને ...	...	૯
મનુષ્ય દેહ ધર્યો કહ્યો, વિરા માહરા. ...	...	૧૦
મોક્ષતું કામ છે જોને, હાં હાં વિરા. ...	...	૧૦
મોક્ષ મારગ શુભ સ્થાવો, મુમુક્ષુએ. ...	...	૧૦
મહાત્મા તો કહીએ કેને, વિરા મારા. ...	...	૧૧
લોભ છે લોહીનો તરસ્યો, જીવેને. ...	...	૧૧
ભગતીજ શક્તી લાવે, મનુષ્યમાં....	...	૧૧
નરક તણા અધીકારી, ધનવંતો....	...	૧૧

હુંતો પ્રભુ જોવાને ગૈતરી-એ રાગ.

અલ્યા કાંક નરમ ચપ ફરતું આ સંસારમાંરે. ...	...	૧૨
સુરખે માયામાં લપટાઇ. ...	...	૧૨
અલ્યા દારણ દોહલો મારગ. ...	...	૧૨
અલ્યા બે ધડીમાં બંધ યાશે. ...	...	૧૩
જીવડા જીવડી જીવડી જીવડી. ...	...	૧૩
માનવી માયાના ફંદે ફરીલા. ...	...	૧૩
જેણે માયા મીઠ્યા જાણી. ...	...	૧૩
જેણે મોક્ષ મારગ નબ્ય સોધ્યો. ...	...	૧૪
ભાઇ ભારે ભ્રમણા લાગી. ...	...	૧૪
ભેયો મોક્ષના મહાત્મા થૈ જો. ...	...	૧૪
જો જો પાખંડના પુજનારા. ...	...	૧૫

રાગ પીલુનો ખરવો.

સોને ચોરાશીનો ફેરો ટળ્યો છે. ...	...	૧૫
જો જીવડા તું લુલી ગયો હું. ...	...	૧૫
વેદ ભણ્યો પણ ભેદ ન જાણ્યો....	...	૧૬
ધર્મને ન મેં ધુતારા જાગ્યા. ...	...	૧૬

શીખ સાસુજી કહેરે એ રાગ.

જીવ કહે છે કાયાનેરે. ...	...	૧૬
કાયા જીવને કહેછેરે. ...	...	૧૭
તવ જીવ-જાન કહેછેરે. ...	...	૧૭
તવ કાયાતો કહેછેરે. ...	...	૧૭

પાનું.

આત્મારામ રમેછેરે. ... ૧૮

અક્ષર ધામી આરોગેરે. ... ૧૮

કુહું ઉડ્યું ઉડ્યું-એ રાગ.

જીવડા જોયો જગતનો સૌ સારરે, ... ૧૯

અરેરે જીવડા શી ગત થાશે તારીરે. ૧૯

અરેરે કહી જીવ હેંડા બેશી જાયરે. ૧૯

પ્રાણીયા જો તું પગવારનો વિશ્વાસરે. ૨૦

મનવા મુમતે માયામાં ન જૈશરે. ૨૦

ચાંદલીયા ચાલીશમાં-એ રાગ.

જીવલડા દેહથી છુટીને ક્યાં જશે. ૨૦

આતમડા અહીંથી છુટી જશે કહ. ૨૧

જો જીવડા જતાં જગડી દુકા થશે. ૨૧

સમજજો જીવ સમજવું તે શાન્તથી. ૨૨

અગનાની જીવ જતાં કહે છે દેહને. ૨૨

રાગ સીંધુનો.

કળીયુગના જીવડા સોધન કરું નહીં સાચું. ૨૩

ધુતાયા ધરમે, દરમે કળયુગ કેડે પડીયો. ૨૩

ધરમેને નામે, ધુતાષ્ટને ધન ખોયું. ૨૪

કળયુગ કુકરમી, ક્યાંથી આવી પહોંચ્યો. ૨૪

જાજાળી જીવડા, જનમી જગતમાં શું જોયું. ૨૪

માયાના માનવી, માયાના મદમાં તું ચડીયો. ૨૫

છાંકલા જનના, જો જરા આંખ્યો ઉઘાડી. ૨૫

ચાતુર નર ચેતો, કળીને ચોળન આગ્યું. ૨૬

કળીયુગ કુકરમી ધરમીનો ધધો લેં ગેઠો. ૨૬

વેચીશું ભગતીનાં નાણાંરે-એ રાગ.

માયામાં ક્યાં સુધી મરીયે, વિચારો વિરા. ૨૭

ફાટયા ફાટયા બહુ શરીયેરે, લક્ષમીથી. ૨૭

પન્થલે પ્રેરણા કીધી, એ ગુરૂ મહારા. ૨૭

જ્ઞાન વિનાનું થેલું, ભજન છે. ... ૨૮

કેમ નથી લાગતી ચટકી, આ ચિતમાં. ૨૮

મતલખતી છે યારીરે, દુનીયાં. ... ૨૮

શાન્તી રહેવાને સત્સંગ છે, સંસારમાં. ૨૮

ખોળીયામાં કાચુ ખોળનારેરે. બાજુ જું. ૨૯

પાનું.

શું તું હુમે છે શુમાનીરે, ગર્વમાં શું તું. ૨૯

નામો રહ્યાં છે હરીજનનાંરે, વાંચીજો. ૨૯

શુભડુ ફાટ્યુંને વેદ જોરીરે, જગતમાં. ૨૯

સામેરી રાગની ડીન્ડી.

અલ્યા નાસ્તીક થા આસ્તીક. ... ૩૦

ભજ એક નામ શીતારામ. ... ૩૦

જપ જગદીસ નામી શીશ. ... ૩૦

અલ્યા કુટીલ ન કર ઢીલ. ... ૩૦

ભજ ભગવાન પામી જ્ઞાન. ... ૩૧

માયા તણો ફંદ મુકી અંધ. ... ૩૧

રાગ કુમરીનો.

રામ ન આએ રામ જનકપુર-એ રાગ.

માયામાં મરવાનો મુરખતું. ... ૩૧

ગુરૂ ગુરૂ કહી ગોયાં ખાયાં. ... ૩૧

સુલકા કાન સમજવે ગુરૂખીત. ... ૩૨

સમજ્યા વિના સૌ સાધન ખોટાં. ૩૨

નહી દેખાંસા નીરાકાર કહેતા. ... ૩૨

વિવેક હીનતે વ્યાપક કહે છે. ... ૩૨

નાથકેસે ગજકે બધ હુડાયો-એ રાગ.

શંકામાંથી શાન્ત પમાડો આ મહાત્મા. ૩૩

ઉપરના પદનો પદાર્થ. ... ૩૩

સોમણ તેલે દીવા વીના અંધારું. ... ૩૪

ઉકળે જળમાં તોપણ ગાંગડુ કાંચો. ૩૪

મુમુક્ષુને અધીકારી અનુભવ જાણે. ૩૪

રાતલડી કેનાં સંગે જાગ્યા-એ રાગ.

અરે ખેહેનો કેાનું ધ્યાન ધરા છો. ૩૫

ભગતડા ભગવત નામ લગવ્યું. ... ૩૫

ગોજારા અવળ પથે તું ચડીયો. ... ૩૬

જીવલડા આગ્યો છુટવાનો છેડો. ... ૩૬

જીવલડા જનમ ધરી શું જોયું. ... ૩૬

દીવલડો ગયોને થયું અંધારું. ... ૩૭

અંખા જોયાની આડીરે-એ રાગ.

હરીજન હરીજનને ભાણીરે. ... ૩૭

છોતે જગત દરે ચરચારે. ... ૩૭

ક્યાં લોકનું ખોલ્યું ગણીએરે. ... ૩૭

જોને નિંદાપર પ્રીતીરે. ... ૩૮

પાનું.

ખરાં રૂઢેમાં લાગ્યારે.	...	...	૩૮
લક્ષ્યોરાશી ટળાયો,	...	...	૩૮
કળીથી પાખંડ પુંજરે.	...	...	૩૮

માણીગર મહેલે પધારો-એ રાગ.

નાથ અમારોરે, અલોક્ષીક નાથ અમારો.	...	૩૮
છે બહુ બહાલુરે. અલોક્ષીક છે.	...	૩૯
માયા વિતાડેરે, પ્રભુ મને માયા.	...	૩૯
જન્મ સુધારો મારો કીંકરનો.	...	૩૯

હરીભજન થકી છોડા હોય તે.

હવે ત્યારહું હરી, આણું આવે.	...	૪૦
હવે ગમતું નથી બલ્લો ગમરાયો.	...	૪૦
આહો દીનબંધુ, દીનાનાથ દયાળ.	...	૪૦
કેમ વિલમ કરો, વિશ્વપતી.	...	૪૧
રૂડી રૂદીયાની, રણસુકત વાતો.	...	૪૧

ભજને પ્યારા ભજને ભાઈ-એ રાગ.

ઓ ધધર જીવ છે અપરંધી.	...	૪૨
પુરણુ બ્રહ્મ પરમેશ્વર પ્યારા.	...	૪૨

વરઘોડો વરઘોડો-એ રાગ.

બહુ લુડો બહુ લુડો, કળી કાળ....	...	૪૨
શું જાણ્યું, શું જાણ્યું જનમ લેધ....	...	૪૩
રટવા રટવા રટવા મનુશહેદ.	...	૪૩
કેમ ભુલે કેમ ભુલે, પ્રભુને.	...	૪૩
શું સાધ્યું શું સાધ્યું. મંસારમાં.	...	૪૩
મહા મહોદું માહા મહોદું, માયા સુખ.	...	૪૩

રાગ માહનો.

આતો અમુલ્ય દેહી જાયરે.	...	૪૪
અલ્યા મોહ માયા મેહેલરે	...	૪૪
ચળેલ ચીતકા ચેતરે, જો.	...	૪૪
ઝુલ્યો જન્મજો જીવરે.	...	૪૫
અલ્યા શરીરમાં તું સોધરે.	...	૪૫

રાગ ભરથરીનો.

જીવરાજ જુદી જન્મજો છે.	...	૪૫
અરેરે આગળ હવે શું થશે.	...	૪૬
માઠોરે સંગો મનવા મરણનો.	...	૪૬
હરી હરી ઉપાધી ક્યાં કરી.	...	૪૬
અરેરે ધધર માહારી શી ગતી.	...	૪૬

પાનું.

જીણા માણી હોરાજ-એ રાગ.

ભજ પુરણુ બ્રહ્મ ભાઈ ભજ પુરણુ.	...	૪૭
પરમેશ્વરમાં જોડ પ્રીતી.	...	૪૭
સત્યસંગે જાણ્ય, જીવ સત્યસંગ.	...	૪૭
બાવરા તું બેશ જરા બાવરા તું બેશ.	...	૪૮
સત્યસંગે બેશ જુડો, સત્યસંગ.	...	૪૮

રાગ મધુકરનો.

દીન બંધુ દીના નાથરે.	...	૪૮
શું થયું ને શું થાય છે રે.	...	૪૯

હરી ભજતાં કોઈની લાજ-એ રાગ.

ખરા ભગત જગતના માર્યા, કોઈ નથી.	...	૪૯
ખરા ભગતજનોની લાજ.	...	૪૯
પ્રભુ ભજતાં શું આવે જોર.	...	૫૦
અલ્યા કોણ રજે કોણ ખાય.	...	૫૦

ગીરધારીરે-એ રાગ.

ઓ જીમલકીરે.	...	૫૦
ઓ મનવારે	...	૫૧

નાગર નટરે-એ રાગ.

મુળ બ્રહ્મ ભજરે આ મુળ બ્રહ્મ....	...	૫૨
તું કર સોધનરે તું કર સોધનરે.	...	૫૨
અગમની ગમરે, અગમની ગમરે....	...	૫૨
નથી જ્ઞાનવાનરે, નથી જ્ઞાન.	...	૫૨

બજવત બેના-એ રાગ.

જન્મજો ભજ જુદી જન્મજો ભજ જુદી.	...	૫૩
ખલક ખેલ ખોટો, ખલક ખેલ ખોટો	...	૫૩
બલેને જગખોલે, બલેને જગખોલે....	...	૫૩
અલોક્ષીક બહાલુ, અલોક્ષીક બહાલુ.	...	૫૩
આવોને ભાઈ લડીયે, આવોને ભાઈ.	...	૫૪

કાનુડો કામણગાળોરે-એ રાગ.

મનુશહેદ શીદ ખુઓરે.	...	૫૪
સાચુ સોધન કરી લેનેરે....	...	૫૪

ચાલ વેહેલી અલબેલી-એ રાગ.

ભજો ભાઈ પુરણુ બ્રહ્મ જ્ઞાન સાથે.	...	૫૪
હોય સંસારી તેને મોક્ષ જોઈએ....	...	૫૫

સાધુજન એમન કરીયેરે-એ રાગ.

વિપ્રવણુ શ્રવણુ ન ધરીઓરે.	...	૫૫
બોધી બહુ માયુ ન પકવોરે.	...	૫૬

પાતું.

નકેટ ક્રેટ ક્રેટ તનેરે-એ રાગ.

જેણે સોધ્યો નહી સંસાર સાર. ... ૫૬

સમાગમ કરી વિચારીયું. ... ૫૭

રતનાર નેના બાંકે-એ રાગ.

માનો માનો કહું કોઇ માનો. ... ૫૭

કાહાડો કાહાડો તત્તરસાર કાહાડો... ૫૭

સારો સારો છે સત્યસંગ સારો. ... ૫૭

બોયું બોયું જીવતર બધું. ... ૫૮

રાગ વેરાવળનો.

અરેરે ઇશ્વર માહારી શી ગતી. ... ૫૮

પ્રેરક પ્રભુ પ્રેરણા કરી... ૫૮

અપરાધ જોશો નહી નાથજી. ... ૫૯

કુલજીજી થોડા કુલજે. ... ૫૯

જીવરાજ તાહારી શી ગતી. ... ૫૯

કોણુ ગયા કાંઈ લેખને. ... ૬૦

ચાલો ચાલો ડાકાર-એ રાગ.

બેસો બેસો સમાગમ કરવા. ... ૬૦

હારે ધન્ય મોક્ષ મારગી બધને. ... ૬૦

રાગ ધુમારનો.

આશો જીલમ કર્યો જગધીસ. ... ૬૧

અધ્યા કલેશ કરે છે શા માટે. ... ૬૧

ભવ જીંડામાં ભટકવું-એ રાગ.

પ્રેરક પ્રભુએ પ્રેરણા કીધી. ... ૬૧

પરમ પદ પરમેશ્વર પ્યારા ... ૬૨

સાડે સાડેરે સુરત શેઠેર-એ રાગ.

ખરા ઉપદેશની નિશાળ.... ૬૨

તાહાડે સરવૈયું તું કાહાડ ... ૬૨

રાગ કાફીનો.

છેતર પંડી થશે, જીવલડા. ... ૬૩

વિશ્વાસે ધાપ ખેંચ, જીવલડા. ... ૬૩

ક્યારે થશે પુર, નીમીત માહાર. ... ૬૩

દામોદર દુખડા કાપોરે-એ રાગ.

હું પ્રેમ વડે પોકાડું રે.... ૬૩

પ્રભુ ખાયાથી છોડાવોરે.... ૬૪

એ અક્ષર ધામી સ્વામીરે. ... ૬૪

મને ગુરીયા તીન દેખાડોરે. ... ૬૪

પાતું.

આરોગો અક્ષર ધામીરે... ૬૫

અહો દીન બંધુ સાંભળજોરે. ... ૬૫

આ જનમી જોયું સુખકુરે. ... ૬૫

આ દુનીયાં દુખનો દરીયોરે. ... ૬૬

રાગ ગોડી.

અમર થયા નામ ગાયે.... ૬૬

ખરે સમજ્યા વણુ ખાલી. ... ૬૭

પાવાતે ગઢથી-એ રાગ.

ભે અલક રામ ભજ ભાવથી. ... ૬૭

ભે મોક્ષ મારગ ઉપદેશ. ... ૬૭

ભે ચેતીને સા ચાલજો. ... ૬૮

કળજીગડા તેં ગજગ્ય કર્યો. ... ૬૮

નરભાના પદનો રાગ.

હરી મારો હોરોરે. ... ૬૯

વિચારી લ્યો વિરારે. ... ૬૯

જીવ ધણો ધુન્યાયોરે. ... ૬૯

જીલ્યો તે જન ભટકાયોરે. ... ૭૦

થે જા હરીને સરણુ-એ રાગ.

તાર ધાર્યું નહી થશે, જીવલડા. ... ૭૦

ડાહાપણુ તાહારે ખળ્યું.... ૭૧

પ્રથમ મોઢ્યુ ના પળ્યું. ... ૭૧

શેઠ સગાળશા સાધુને-એ રાગ.

ભણી ભણી ભારે જીલ્યોરે. ... ૭૧

ભણી ભણી ભીખો માગીરે. ... ૭૨

ભજ ભજ મેડો લીધીરે. ... ૭૨

જીઓ ભગતોની ભવાધરે... ૭૨

કે સ્મરણ કરતાં સરમ-એ રાગ.

કે મહો અહ્લાનંદ પરમાનંદે. ... ૭૩

કે ખરે ખોટું સમજી લે જાણીયા.... ૭૩

કે ભગવત ભજવા ભગત જનને.... ૭૩

કે ખરા ભગત જગતથી નથી ડરતા. ૭૩

જોલ્યા જીવ જનમી શું-એ રાગ.

જો વિચારી ધારી ધારી સત્યશું.... ૭૪

સામાને ગદાવી પોતે મરે છે ગદી... ૭૪

વેદ શાસ્ત્ર ઉપનીશદની. ... ૭૪

પાનું.

તું કામણ કરી ક્યાં જાય-એ રાગ.
 નોતીક ચોરાશી લક્ષ દેણે. ... ૭૫
 અલ્યા મોદ માયાના, કંદે. ... ૭૫

હોલો હોલી કહે છે રે-એ રાગ.

આલ્યું ભગતાણું. ... ૭૬
 કર મહી માળારે. ... ૭૬
 ચક્ષ લક્ષ દરવીરે. ... ૭૬
 બુદ્ધી અમુરીરે ... ૭૬

રાગ પરજનો.

અહો રામ રામરે, સ્વપ્ન પુલ્ક. ... ૭૭
 અહો રામ રામરે, કાચી કાપાએ. ... ૭૭
 અહો રામ રામરે, અકળગતી. ... ૭૮
 અહો રામ રામરે, નાકમાં મંધ. ... ૭૮

મહેતાજના આરવાનો રાગ.

ધીક તાંડે જીવ્યુંને ધીક તાંડે આલ્યુંરે. ૭૮
 જીવડા તું જોને તારી, શી ગતી થઈ. ૭૮
 માયા રહી નીચેને, પુ રહ્યા. ... ૭૯
 સાળા સુધી સયુ તાહાડ. ... ૭૯

તમે ને નંદજી-એ રાગ.

જીવડા તાંડે જીવતરે તું સુધાયજો. ૭૯
 માંનવવા તાંડે બટકું તું મેલજો. ... ૭૯

મારી સેરડીએ-એ રાગ.

જીવડા જીવી તે શું કાલ્યો સારરે. ... ૭૯
 માનવા મગજળથી. ... ૮૦

વાલાજના મહાનાનો રાગ.

મનવાજી તું માલીક. ... ૮૦
 જ્યાં સુધ્યું ત્યાં ન્યાય અને. ... ૮૦

માતાજીરે-એ રાગ.

જ્ઞાન વિદ્યાશી. ... ૮૧
 પંચ ભુત પુતળી. ... ૮૧

પડવાની પડ પ્રીત. એ રાગ.

કમો બને કીરતાર. ... ૮૧
 રવીએ ન્યારા રામ. ... ૮૨

નીચેના મેહલમાં-એ રાગ.

પરજલ પ્રેરક. ... ૮૨
 વિશંબર વિહાર. ... ૮૩

પાનું.

કેહેર કાંટો વાળ્યો-એ રાગ.

ઓ રામરે, દીડી દુનીયા દુઃખી ... ૮૩
 ઓ રામરે, સૂખનો સેવડો જડીયો. ૮૩
 વડવાન શેરનાં-એ રાગ.

મોક્ષ મારગ આલ્યો જીજીરે. ... ૮૪
 જગપતી જીજી નવ જીયોરે. ... ૮૪
 માયામાં શું લાભ લીધોરે. ... ૮૫
 જીવો આલ્યો તેવો નૈશરે, ... ૮૫

સખી આલેલો કારતક માસ-એ રાગ.

પ્રભુ પામર પ્રાણીની અરજ. ... ૮૬
 પ્રભુ ભાસ્યો ભુડો ગર્ભવાસ. ... ૮૬
 પ્રભુ વદ વધે વપુ જીર્ણ. ... ૮૭
 અહો અચળેશ્વર અવીનાશ. ... ૮૭
 પ્રભુ સરણગત પુનઃદાસ. ... ૮૮

મુકામાની લાગણીનો રાગ.

આશાને વજ્રા જે બેહેનો ... ૮૮

રાગ ધોળનો.

આજો આલ્યો આનંદનો દહાડો. ... ૮૯
 ધન્ય આજો મોક્ષના ... ૮૯

રાગ વલ્લુઆરાનો.

અલ્યા જીવડા જંગળી. ... ૯૧
 જોલ્યા ધરમી ધરમેળ ધાલ્યું. ... ૯૧

પડ્યોલ્યા પડ્યો-એ રાગ.

જુઓ માનવો મુનશાદે ગયો. ... ૯૧
 જોલ્યા કોણ માખણ. ... ૯૧
 થયો જીવ જનમીને. ... ૯૨

મેલ્યાં વિસારી-એ રાગ.

પુરણ બ્રહ્મ પતી. ... ૯૨
 પ્રેરક પ્રેરણા કરી. ... ૯૩
 લેહેણુદાર ઉડી ગયો. ... ૯૩

આવો ઘેર બાલાજી બાલા.

બજો ભાષ પુરણ બ્રહ્મ ભાવે. ... ૯૩
 ઉત્તમ પદ આલ્યો ઉત્તમ મળશે. ... ૯૩

દાસ પરે દયા લાવો-એ રાગ.

અસોહીકના વાશીરે. ... ૯૩
 અખંડાનંદ પદ બહાદુરે. ... ૯૪
 નરને નારીએ આલ્યોરે, ... ૯૪

	પાનું.
મુળ વસ્તુ મને લાધીરે;	૯૪
અણીરૂઢની થોડીનો રાગ.	
જુઓ જીવો હુખ્યા ભવ કુપમાં. ...	૯૫
કળી કાળે ઝીકયા જીવ જાળમાં. ...	૯૫
વરસે વાણી વ્યાસની-એ રાગ.	
ભજલેરે ભજલે તું.	૯૫
માન્ય લોભી મહતા લોભી. ...	૯૬
એમ કહે હનુમાન-એ રાગ.	
સહુ છે સ્વાસ્થી રે.... ..	૯૬
નથી મરવાતુંરે.	૯૬
મુરદાસના થેકનો રાગ.	
ક્યો કળીએ કેહેર રે.	૯૭
છોડો ને છેલાઇ છેવરે.... ..	૯૭
બલેને થાઓ ઘરથરે.	૯૭
હોળીનો રાગ.	
માનવા કેહેણુ જે એક માહારૂ ...	૯૮
જગતથી જુદી કળીની હોળી ...	૯૮
અગમની ગમ છે ઘણી આધો. ...	૯૯
જીવડા જેઠ લેને વિચારી. ...	૯૯
શામને શું સમજે સંસકતીયા ...	૯૯
વસ્તુને ન જાણે વ્યાકરણી. ...	૯૯
પ્રભાતીયાં	
નગને તું નદવા-એ રાગ.	
જીવડા તું નગને.... ..	૧૦૦

	પાનું.
નગીયો ભય ભાગીયો.	૧૦૦
નગીયો જણાય જે.	૧૦૦
ઉડતું અભાગીયા.... ..	૧૦૧
પ્રભાતીયાં.	
પઢારે પોપટ રાજ રામના એ રાગ.	
નગો જીવ પર્મ પદ પામવા. ...	૧૦૧
અખંડ અવિનાશી એક છે, ...	૧૦૧
પુરણ કપાળ પર બ્રહ્મ છે. ...	૧૦૨
પ્રેરક પ્રભુ પ્રેરણા કરો....	૧૦૨
જાણી જપો જીવ જગપતી. ...	૧૦૨
અખંડ પદ આરાધયે. ...	૧૦૨
શ્વયો શ્વયો અલ્યા શું ફરે. ...	૧૦૩
આરે સંસાર કોનો સત્ય છે. ...	૧૦૩
જાનો મય તેજે મય મુરતી. ...	૧૦૩
આપના દર્શણુ જેને નથી. ...	૧૦૪
મુળપદ વિશ્વના સ્વામી-એ રાગ.	
વિશ્વેશ્વર વિશ્વતા પતી....	૧૦૪
દુરીજનો નીંદા કરજે. ...	૧૦૬
રાગ ડબલ કાવળાનો.	
છેલ્લા વેલ્લા જુહાર છેરે.	૧૦૭
આરતી.	
જે અક્ષર ધામી.	૧૦૭
ટેકાળી સાખીયો.	
દેહ ધર્મો મનુશનો.	૧૦૮
વ્યાસ વાત કળયુગની.	૧૧૦

વચન વલ્લભ.

૫૬. ૧

(કબ સમરોગે રામ. એ રાગ.)

સમરીએ શ્રીગણેશ, પ્રથમ પહેલા સમરીએ શ્રીગણેશ. ટેક૦
પાર્વતીનંદન વંદન કરીએ, પાતક દાળે પ્રમેશ. પ્ર૦ ૧
શુભ પ્રસંગે સખી સૌ સમરે, ગાદી ખીરાજતાં નરેશ. પ્ર૦ ૨
ખીજી સમરીએ સરસ્વતીને, વાણીમાં ખાંખી ન લેશ. પ્ર૦ ૩
બ્યાસ વદે શું વર્ણવી શકીએ, વર્ણવી શકે નહીં શેષ. પ્ર૦ ૪

૫૬. ૨

શું સમજી થયો શિષ્ય, ગ્રાણીયા શું સમજી થયો શિષ્ય. ટેક૦
શું જોયું ને શું તે જાણ્યું, શું ભય ભાગ્યો હરનિશ. પ્ર૦ ૧
સત્ય અસત્યમાં શું શું સમજ્યો, મુમતે મત ન તાણીશ. પ્ર૦ ૨
વૈરાગ્યે મુક્તિ કે ભક્તિએ મુક્તિ, શાણે મુક્તિ માનીશ. પ્ર૦ ૩
વિદ્યાથી મોક્ષ કે જ્ઞાનથી મોક્ષ છે, કાણે વલ્લભ જગધીશ. પ્ર૦ ૪

૫૬. ૩

ધન્યરને ઉપાશ, જીવ તું ધન્યરને ઉપાશ. ટેક૦
પ્રથમ ઉપાશ્યા વેદમ બ્યાસે, પુરી નરમદામાં વાસ. જી૦ ૧
દ્રઢતા રાખી ધ્રુવે ઉપાશ્યા, પાગ્યા પદ અવિનાશ. જી૦ ૨
પ્રેમે ઉપાશ્યા પ્રેહેલાદજીએ, થયા નરસીંહ પ્રકાશ. જી૦ ૩
સાચ્યા ઉપાશ્યા સુધનવાયે, પડયો ન તેલથી ત્રાસ. જી૦ ૪
એવા એવા જેણે ઉપાશ્યા, તે તે ગણ્યા હરી દાસ. જી૦ ૫
વદે છે વલ્લભ છે સુખ સુલ્લભ, ધર નામમાં વિશ્વાસ. જી૦ ૬

૫૬. ૪

નામ તણે આધાર; તથા સહુ નામ તણે આધાર. ટેક૦
નામનો મહિમા મળ્યો મેહેતાને, તે ઉતર્યો ભવ પાર. તથા૦ ૧
નામ મહિમાયે ત્રીરાંબાઈને, મળીયા શ્રી મોરાર. તથા૦ ૨

વિદુર મુવળ શેહીદાસ પીપો, નામે નિસ્તયો સંસાર. તથોં ૩
આ સહુ તરીયા તે વેદ વિદ્યા, ભણવા ગયાતા કે વાર તથોં ૪
બ્યાસ વદે નામ આગળ કૈાણી, ષટ્ શાસ્ત્રને વેદ ચાર. તથોં ૫

૫૬. ૧

રાગ કાવળાનો.

કૌણ નથી ભજતું નામનેરે, વિરા માહારા.
સહુ સમરે છે સીતા રામનેરે, વિરા માહારા.
જગ્ન જપે સૌ સૌના શામનેરે, વિરા માહારા. ટેકો
સમરે સૌ જ્ઞાતીરે, ભતિ વિભતિરે;
તેતો સમજણ છે તમામનેરે, વિરા માહારા.
જુઓ સૌ ગામ પરગામનેરે, વિરા માહારા.
તેથી શું પામે મોક્ષ ધામનેરે, વિરા માહારા. ૧
પોપટ પાંજરેરે, રામ રામ ઓચરેરે;
તેથી બંધન નથી છુટતુરે, વિરા માહારા.
જ્ઞાન રહ્યું છે છુટતુરે, વિરા માહારા.
સત્ય સંગ વલ્લભ હુંટ તુરે, વિરા માહારા. ૨

૫૬. ૨

ભકતો ભજે ભગવાનનેરે, ભાવે ભાવે,
રીઝવું નહીં ટપ્પો નાનનેરે, ભાવે ભાવે;
સમજી લેવું શુભ જ્ઞાનનેરે, ભાવે ભાવે; ટેકો
જ્ઞાનથી સુકિતરે, તરવાની સુકિતરે;
સત્ય સંગ સર્વનો સારછેરે, વાવા વાવા;
વેદ તણો તે પોકારછેરે, વાવા વાવા.
સમજે તેનો ઔધારછેરે, વાવા વાવા. ૧
ત્રી તાપ ટળવારે, મોક્ષજ મળવારે;
ભળવા બ્રહ્મસ્વરૂપમારે, જેજેજેજે.
મથવું નહીં માયા કુપમારે, જેજેજેજે.
વલ્લભ રીજ્યો અનુપમારે, જેજેજેજે. ૨

૫૬. ૩

મોક્ષ મળવો તુજ હાથછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
અકર્તા સુખ નાથછેરે, સાધ્યે સાધ્યે;
વેદ પુરાણે પ્રખ્યાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે. ટેકો

તે મોક્ષ પદછેરે, છેવટની હદછેરે;
 સૌથી ન્યારો સત્ય વાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
 સમજે તેનાં માત તાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
 એ ભગનીને એ જ્ઞાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે. ૧
 નિત્ય જગસયારે, અનિત્ય માયારે;
 અલ્પાનંદે ઉત્પાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
 તજ્યો તેને નિરાંતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
 વલ્લભને સાક્ષાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે. ૨

૫૬. ૪

ગોવિંદના ઘણા શુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે.
 નારાયણ નિપુણછેરે, ગાજે ગાજે.
 તેના વિના બીજો કુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે. ૨૬૦
 તે સ્થળ સાચુરે, અન્ય છે કાચુરે;
 દુનિઆની ઘણી દુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે. ૧
 મનથી ભણો જગ તુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે.
 માયા તે ભૂતકાંની ધુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે.
 વિશ્વનો નાથછેરે; સૌ તેને હાથછેરે,
 પુરણ વ્યાપક ચોખુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે.
 જીવડા રહેજે જેવું લુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે.
 વ્યાસને બહાલુ અતિ દુણ્ણછેરે, ગાજે ગાજે. ૨

૫૬. ૧

રાગ એકાવળા.

મને તો પ્રિય પુરણ પ્રહાછેરે, ડગલે ડગલે.
 પ્રેરકથી પુરી ગમછેરે, ડગલે ડગલે. ૧
 શઠ જનને બહુ શ્રમછેરે, ડગલે ડગલે.
 ભણ્યું તેને ઉત્તમછેરે, ડગલે ડગલે. ૨
 માયામાં મહોદું ભોખમછેરે, ડગલે ડગલે.
 ૫૮ શાસ્ત્રોનો હુકમછેરે, ડગલે ડગલે. ૩
 ચોરાશીનો એ અનુક્રમછેરે, ડગલે ડગલે.
 અતિ વલ્લભ પદ પરમછેરે, ડગલે ડગલે. ૪

૫૬. ૨

પ્રદ્ય ભજ્યા તેને ધન્યછેરે,	જીભે જીભે.	
તે પ્રાણી પુરણ પાવનછેરે,	જીભે જીભે.	૧
સમજે તે સપુતનો તનછેરે,	જીભે જીભે.	
શોભિતુ સુદિર વદનછેરે,	જીભે જીભે.	૨
ખરી લાગેલી લગનછેરે,	જીભે જીભે.	
વલ્લભ વદે રૂઝે દનછેરે,	જીભે જીભે.	૩

૫૬. ૩

અખંડાનંદ અવિનાશછે તે,	ભજવા ભજવા.	
ઐતન્ય ગતિ જગ ભાસછે તે,	ભજવા ભજવા.	૧
વેદ વદે ત્રિગુણાતિતેછે તે,	ભજવા ભજવા.	
જગ્ત અનિતને એ નિતછે તે,	ભજવા ભજવા.	૨
અમર અજરને અચળછે તે,	ભજવા ભજવા.	
નઉત્તમ નામ નિરમળછે તે,	ભજવા ભજવા.	૩
તુરીયાતીત પશુ તેજછે તે,	ભજવા ભજવા.	
પુરણપ્રદ્યપદ એજછે તે,	ભજવા ભજવા.	૪
માયાતીત મમ નાથછે તે,	ભજવા ભજવા.	
વલ્લભને શિષ હાથછે તે,	ભજવા ભજવા.	૫

૫૬. ૧

પ્રેમની પીડા કોને કેએ. એ રાગ.

સત્સંગ ક્યાં જૈ કરીએ,	સંસારમાં સત્સંગ ક્યાં જઇ કરીયે.	ટેક૦
વક્રીલ બેરીરટર સોલી સીટરૈ,	અમદારોથી ઠરીયે.	સં. ૧
ધનવાનને દાર બેલા સીપાઈઓ,	કેમ કરીને સંચરીયે.	સં. ૨
સામાન્ય અરથ ઘેર બહેપારી વાતો;	કેવી રીતે ત્યાં પસરીયે.	સં. ૩
મહેનતુ લોક મળુરીમાં પડેલા,	કોને ત્યાં ઉભસં ઝોચરીયે.	સં. ૪
સંત સાધુ સોઠા તાણી સુતેલા,	તેના તમો ગુણે થયરીયે.	સં. ૫
ધર્મોચારો હોય દ્રવ્યના ધાંધલમાં,	ક્યાં જ્ઞાન વાતે પેટ ભરીયે.	સં. ૬
ન્યાં ને ત્યાં ભેંધએ વલ્લભ બહેવારનો,	કીયે કામે જૈ ઠરીયે.	સં. ૭

૫૬. ૨

ક્યાં કરીએ જ્ઞાન ચરચા,	જગતમાં, ક્યાં કરીએ જ્ઞાન ચરચા.	ટેક૦
સત્સંગની વાત કોને ગાંઠે,	કરી બેઠેલા ભાળ અરચા.	જ. ૧

મરતાં સુધી વાત બહાલી માયાની, થઈ ગયેલા ઠરચા. જ. ૨
માળાઓ ઘાલે પશુ માયામાં મહાલે, ઉભા કપોળ કયો કરચા. જ. ૩
કહીએ કે શાન્તી સંતોષ રાખો, તો લાગે ગાંડે મરચાં. જ. ૪
જો દેશે ઠબકો તો થાય ભબકો, બ્યાસને કેશે જા ટરચા. જ. ૫

૫૬. ૩

આગળ તમારી વાત છે, બેટમણ, આગળ તમારી વાત છે. બે. ટેક.
વિશ્વાસ આપીને છુટયા ગરભથી, તે ભુલ્યો માટે ખર જાત છે. બે. ૧
કરગરતો હતો કંગાલ થઈને, તે કેવિ વિશ્વાસઘાત છે. બે. ૨
ભુલ્યો આ ભવમાં દુલ્યો તું દવમાં, તેં જાણ્યું પૈસા ખરા તાત છે. બે. ૩
મોહ લાગ્યો ભારે ધન્યર ઉધારે, માર્યાને જાણી આ માત છે. બે. ૪
કોણ મને પુછે હાથ નાંખે સુછે, પશુ પુછનાર પ્રખ્યાત છે. બે. ૫
બ્યાસ વહે ત્યાં જીભાની આપજે, સીક્ષા કરનાર સાક્ષાત છે. બે. ૬

૫૬. ૪

આવડો શું મન્યો માયામાં, સુરખતું, આવડો શું મન્યો માયામાં. ટેક૦
ક્યાં તું હતો ને કેનો થે બેઠો, મોહી ગયો કાચી કાયામાં. સુ. ૧
સુજને વિસરીને કુજને સંભાર્યું, જીવ જોડ્યો જાયામાં. સુ. ૨
પંચમાં બેશી પંચાતો ડોહોળી, ગણાવા કાપણ કાયામાં. સુ. ૩
રાત દાડો લે લાગી લક્ષ્મીની, ભુલી ગયો જગ સયામાં. સુ. ૪
વલ્લભ વહે શું નાણું બેસે છે, ગોવિંદ ગુણ ગાયામાં. સુ. ૫

૫૬. ૧

રાગ કુમાસ.

જો વિચારી જીવતું, જેવો આવ્યો તેવો જઈશ. ટેક.
રહેવા બાંધી હવેલીયો, તેમાં કેટલું રહીશ;
ખાવા ખપે ખજાના ભર્યાં, કેમ જાણ્યું કે તું ખઈશ. જો. ૧
દીકરા દીકરી ગ્રહસ્થ કરવા, કામ રળીને દઈશ;
કદી કુ પંથ તે વાવરે ત્યારે, ગોળને પાણી નહીશ. જો. ૨
પોષાક કીધા પેહેરવા, શે જાણ્યું દહાવ લઈશ;
જે સ્થળ ગાણું ગવરાવીયો તે સ્થળે તું કુટઈશ. જો. ૩
જ્યાં લગ્ને રંધાવીયાં, ત્યાં ખારખે રંધઈશ;
જે વાંસડે બાંધી ચારીયો તે, વાંસડે તું બંધાઈશ. જો. ૪

જેવી અધરણી તેવી વર્ષિ, કુલીશ તેમ કસઈશ;
જ્ઞાન ન લીધું ધ્યાન ન ક્રીધું, કારોને કારો કસઈશ. જો. ૫
ચેત ચેત ઓ ચાલીયા, ક્યારે ગોવીંદ ગુણ ગઈશ;
વલ્લભ વહે ઓ પ્રાણીયા તું, આગળ દુખીયો થઈશ. જો. ૬

પદ. ૨

લક્ષ્યોરાશી લોગવીને, આઁયો આ અવતાર. ટેક.
બળદ જનમ જવ આવીયો, તવ તાણ્યો બહુ બાર;
ગર્ધવ જન્મે ગુણ વદ્યા, માહા માહો ખાધો માર. લક્ષ. ૧
શરીર શ્વાનતું આવીયું, તવ ભટક્યો ઠારે ઠાર;
જેણે તેણે હાંકી કાઢીયો. એ, દુખ તણો નહીં પાર. લક્ષ. ૨
પશુ પક્ષીના દેહમાં, ઉંધ આગસ ને આહાર;
દસ્ત લઘુશંકા પીપાશા, મૈથુનનો વેહેવાર. લક્ષ. ૩
જેટલું તેમાં તેટલું તુમાં, ત્યારે શો ફેરફાર;
મનુષ્ય દેહ ક્યારે ભણવો, ભરે ભજનનો ભંડાર. લક્ષ. ૪
જ્ઞાન ધ્યાન દાન હોય તો, મનુષ્ય સારો ધાર;
બાકી તુને તે જોડનાં જો, વલ્લભનો વિચાર. લક્ષ. ૫

પદ. ૩

કોઈ દ્યોરે કોઈ દ્યો, જન્મ મૃત્યુની દવા. ટેક.
આઁયો મનુષ્ય દેહમાં, જોઈ સંસારી હવા;
બાલ્યા ચોવન વહીં ગયું હવે, ત્યારી છે જવા. કોઈ. ૧
જઈશ જમના હાથમાં, નહીં મળે બેસવા;
મારી મરડી નાંખે ગર્ભમાં, થશે દેહ નવા નવા. કોઈ. ૨
ગર્ભ ગોખરા ટાળવા, લે ઔષધ અનુભવા;
તેણે કરાર કાંઈ થાય તો પછી, દઈશ નહીં રહેવા. કોઈ. ૩
ખાશે ખંડઈશ ખલકને ખાણીએ, નહીં વળેધવા;
વણુ ધને આપે વ્યાસજી તે, તુજને સુખ થવા. કોઈ. ૪

પદ. ૪

બેસ દુકાને માલ જો, તારે પાલવે તો લે. ટેક.
જો પનોને પોત જો, જો કુમાશ કેવી છે.
જો વાણુ તાણના તાર તું; ગમે નહીં તો મુકીદે. બેસ. ૧
લંબાણમાં તું જોઈ જો, જરાક ઉભો રે;
દેખાડ બધા બબરમાં કોઈ; ખરા વેહેપારીને. બેસ. ૨

સરખાવ તારા માલથી, જો કોઈ ખોટો કે;
ગમે નહીં તો માલ પકારો, માંથે ફેરવી ફેંકીદે. બેસ. ૩
શા સારૂ નાસે છે ભડકી, શું તપાસ્યું તેં;
ભાંગડ લેઇજા વ્યાસ વહે તને, ધીરલો છે મેં. બેસ. ૪

૫૬. ૫

શું સુતો જીવ સુખમાં, તારે કાળ છે નજીક. ટેક.
સુખે સુતો સેજમાં, ઠરીને ઠીકા ઠીક;
ઉઠ અઘોરી આગસુ કાંઈ, રાખ્ય પ્રભુની ખીક. સુ. ૧
કણુ ભંશુર દેહ તાદ્યારો, દેઇદે ભજનની ઝીક;
નહીં તો જમડા ઝાલશે ત્યારે, આવશે હેયે હીક. સુ. ૨
ભજન વિનાના જીવને, જન્મે થયેલી છીંક;
વહે વલ્લભ ભક્તિ વિના તારૂં; જીવવું ધીક ધીક. સુ. ૩

૫૬. ૬

ઉઠ ઉઠાડું આગસુ કાંઈ, લે નરહરિનું નામ. ટેક.
આ સમો સમરણ તણો, ઝોજ કામમાં કામ;
જીભ જપે જગદીશને તેમાં, નહીં ડગોવાના દામ. ઉઠ. ૧
અલ્પાનંદ વિષયો તણો, છત છોરાંને ધામ;
એ ઘડિ સ્વપ્ના તુલ્ય છે પછી, છોડવો પડશે કામ. ઉઠ. ૨
હમતા મમતા તેં ધરી, કુડે કયાં શામ;
મોહ તજ હરીભજ વિરલા તને, ચેતવે વલ્લભ રામ. ઉઠ. ૩

૫૬. ૭

જાગ્ય જાંજળે શું થાયલા તેં, ઉઘે ખોયો આયુષ્ય. ટેક.
સંસાર સ્વપ્ન સમજ્યો નહીં, હલમલ રાખી હુંડું;
અવર માટે દોડ દોડ કરી તારી, નીકળી ગઇ છે હુંડું. જાગ્ય. ૧
ખાપા દાદા કેહેવરાવવા, કેવી ભરખ ગઈ કુંડ;
પેટે પણ ખાધું નહીં જો, મુરખ મક્ષીયુસ. જાગ્ય. ૨
ભામનીએ કહ્યા ભાગ્યશાળી, તેથી થયો ખુશ ખુશ;
વ્યાસ વહે હવે બહુ થયું ભઈ મુકીદે તું તારી સુશ. જાગ્ય. ૩

૫૬. ૮

જાગ્યો કોન જાણીએ જો, ઝાલી બેઠો જગદીશ. ટેક.
આંખ ઉઘડયે ઉઝ્યો ન માતું, હેયું ઉઘડે કો દીશ;

તો માનું કે જાગીયો તું; ભક્ત પછે હરનિશ. જાગ્યો. ૧
 રહી રહીને હાં રહીશ કેટલું; દસ વીસ કે પચીસ;
 જો પછી અપાટો જમ તણો તારા, ટુટી જશે ખત્રીય. જાગ્યો. ૨
 જેવા પોલિસ આંહી છે, તેવા ત્યાં પોલિસ;
 વ્યાસનાં વેણુ વિષ તુલ્ય તેથી, ભલેને ચઢતી રીસ. જાગ્યો. ૩

પદ. ૯

કો અનુભવી દો ઔષધિ, જન્મ મૃત્યુ ટળવાની. ટેક.
 કર્મ ઉપાસના કાંડથી, શી વેળા વળવાની;
 જ્ઞાન વણુ મુક્તિ છે નહીં, વેદ વાણી ફળવાની. કો. ૧
 તે જ્ઞાનની ચરચા કરો, મોક્ષપદ પળવાની;
 તે વાત વર્ણવો મહાત્મા, અન્ય વાતો છળવાની. કો. ૨
 ત્રિ તાપની આ વેદના, કશે નહીં ખળવાની;
 ખરી માત્રા માગે વલ્લભો, ઝટ વ્યાધિ ગળવાની. કો. ૩

પદ. ૧

કામ છે દુષ્ટ વિકારી આહા પ્રભુ, એ રાગ.
 જન્મ મરણની ઉપાધી, જીવોને જન્મ મરણની ઉપાધી. ટેક.
 શિતળતા ઉષ્ણતા, વળી જળ વૃષ્ટિ;
 રાગ દોગ વિપરીત વ્યાધિ. જીવોને. ૧
 તન દુઃખ હોયને, મન દુઃખ મોહોદુઃખ;
 વિત્ત વસ્તી એ ખોટ આધી. જીવને. ૨
 મદ્દ વય સુધી, દોડી થાક્યો પણુ;
 નિર વરતી નવ્ય લાધી. જીવોને. ૩
 વ્યાસની સંગે સમજ્યો તેણે;
 સત્ય પદ લીધું સાધી. જીવોને. ૪

પદ. ૨

ખલકમાં છે ખુવારી, જીવોની ખલકમાં છે ખુવારી. ટેક.
 લક્ષ્યોરાશી, જોઈ ગયો ત્રાશી;
 નાખે છે માયા મારી. જીવોની. ૧
 અદ્વા નંદને આનંદ અતિ માન્યો;
 તેથી છે સર્વ વિકારી, જીવોની. ૨

સુખ દીસે પણ, દુઃખનો હરીયો;
તરીયો નથી કોઈ તારી, જીવોની. ૩
અલૌકીક પદ, વદનસ છે જેને;
તેને નહીં માયીક લવારી. જીવોની. ૪

પદ. ૩

દુનિયાં છે દુખ દરિયો આંહાં હરી, દુનિયાંછે દુખ દરિયો. ટેક.
જેહ પડ્યો તે પુરણ પસ્તાયો;
તરફડ્યો પણ નવ્ય તરીયો. આંહાં. ૧
મચ્છ મધ્ધર રૂપ, મોહ લોભ વળગ્યો;
કોટી કદનો ભરીયો. આંહાં. ૨
અનુભવ્યું તે, એમ વિચારે;
ભોગ લાગ્યા તે અવતરીયો. આંહાં. ૩
સંસાર સાચો, નહીં એમ સમજ;
વ્યાસ વિઠ્ઠલવર વરીયો. આંહાં. ૪

પદ. ૪

આ દુનિયાં દોરંગી, કળિમાં, આ દુનિયાં દોરંગી. ટેક.
હું કેં બોલે ને, પૈં કેં બોલે;
જ્યાં ત્યાં વાત લકંગી. કળિમાં. ૧
પાખંડ પુજે, ધરમ ન સુજે;
કુમતિને કુલંગી. કળિમાં. ૨
જ્ઞાનમાં ભાન નહીં, તાનમાં ભુલ નહીં;
ઉતપાતે ઉમંગી. કળિમાં. ૩
નહીં ધરભોગી, છે પર ભોગી;
જે તે અસત્યનું સંગી. કળિમાં. ૪
વ્યાસ વહેછે, કેવું રહેછે;
વર્ણવે વાતો નપંગી. કળિમાં. ૫

પદ. ૫

જ્ઞાસુ થાવાની મરજી, જગતને જ્ઞાસુ થાવાની મરજી. ટેક.
જ્ઞાન લેધને, તન મન દેધને;
વિષય ન બેઠા વરજી. જગતને. ૧
બાણી લીધું પણ, ચિત્ત ન લીધું;
નથી મોક્ષપદના કેા ગરજી. જગતને. ૨

કાં જસ ઇચ્છે, કાં જીત ઇચ્છે;
 શીઠ સુંદરી દેહ સરજી. જગતને. ૩
 નથી અન્ય પ્રીછતો, મોક્ષપદ ઇચ્છતો;
 વલ્લભ તણી તે અરજી. જગતને. ૪

પદ. ૬

મનુષ દેહ ધર્યો કેલે, વીરા મહારા; મનુષ દેહ ધર્યો કેલે. ટેક.
 મોક્ષ મારગ ચઢી, મોક્ષ લક્ષ લાગ્યો;
 આવા ગમન ટાળ્યું તેલે. વિરા મહારા. ૧
 સત્યપદથી કરી, સળંગ સુનતા;
 જીવન સુકિત બેધ જેલે. વિરા મહારા. ૨
 દેહ છતાં છે, વિદેહ રહેલો;
 ધન્યવાદ બ્યાસને વેલે. વિરા મહારા. ૩

પદ. ૭

મોક્ષનુ કામ છે જેને, આંહાં વિરા મોક્ષનુ કામ છે જેને. ટેક.
 ન્યાય નિતિને, વિવેક વરતે;
 અન્ય ફેંદણ નહીં એને. આંહાં વિરા. ૧
 ચીલે ચાલેલું, ભલે વ્યર્થ થારું;
 મોક્ષી રહે નહીં તેને. આંહાં વિરા. ૨
 જમનાર જનને, જમણુ વલ્લભ;
 મત ધધી મતીયા એને. આંહાં વિરા. ૩.

પદ. ૮

મોક્ષ મારગ શુભ સ્થાવો, સુસુક્ષ્મ મોક્ષ મારગ શુભ સ્થાવો. ટેક.
 મારગે ખાડો, ટેકરો ટેરો;
 નાવે ધાંચો ત્યાં જાવો. સુસુક્ષ્મ. ૧
 વાંધાં જાળાં, કેતર નાળાં;
 જ્યાં નહીં કાંટા ભરાવો. સુસુક્ષ્મ. ૨
 ભાથુ ન છુટે, હટારા ન છુટે;
 જ્યાં નહીં ઘણનો ઘવો. સુસુક્ષ્મ. ૩
 બંધ પડે પંથ તો ફરી, જલું પાછા;
 વદે બ્યાસ જહી ન થાવો. સુસુક્ષ્મ. ૪

૫૬. ૯

માહાત્માતો કહીએ કેને, વિરા મહારા. માહાત્માતો કહીએ કેને. ટેક.
 માયાથી છોડવે, સત્યપદે જોડવે;
 શંકા મટાડે તેને. વિરા મહારા. ૧
 વચન વેદનાં, હોય વિરાધી;
 કરે સમાધાન બેને. વિરા મહારા. ૨
 વ્યાસ વદે અવળ, સવળ કરાવે;
 વળી જર જોઈએ ન જેને. વિરા મહારા. ૩

૫૬. ૧૦

લોભ છે લોહીનો તરશ્યો, જીવેને, લોભ છે લોહીનો તરશ્યો. ટેક.
 લોભે લુટાણો કરમે કુટાણો, બીજો સાર ન દરશ્યો. જી. ૧
 ન દે ખાવા ન દે ઉઘવા, સંતોશ મનમાં ન વરશ્યો. જી. ૨
 આમ કર્યુંને આમ કરવું છે, વિચાર નરસો ને નરસો. જી. ૩
 વલ્લભ મનુષ દેહ હેજે જવાનો, ભગ્તીભાવ ક્યારે કરશો. જી. ૪

૫૬. ૧૧

ભગ્તીજ શકતી લાવે, મનુશમાં, ભગ્તીજ શકતી લાવે. ટેક.
 ભગ્તીથી ભગવાન ઘેર પધારે, લક્ષ્મી પણ પુઠંગ આવે. મ. ૧
 પ્રભુની પત્ની છે લક્ષ્મીજી, મુંઠ એકલીને યોલાવે. મ. ૨
 એકલી આવે ત્યાં લોગ લોગવાવે, પછી ખાસડાં ખવરાવે. મ. ૩
 ખીલવે વૈભવમાં દુનીયાના દ્રવ્યમાં, માયામાં માયા જોડાવે. મ. ૪
 અગણો કરીદે જીવને હરીથી, બ્હાસવદે નરક પળાવે. મ. ૫

૫૬. ૧૨

નરક તણા અધીકારી, ધનવંતો, નરક તણા અધિકારી. ટેક.
 અતી ધનવંતો ધરમને બોળે, વળી નીચડે વિભીચારી. ધ. ૧
 ધનના ધ્યાનમાં ચઢી જાય તાનમાં, માનમાં ભરાય ભારી. ધ. ૨
 ધનને લીધે ન જાય સીધે, ડહોર જહોરમાં જ્યારી. ધ. ૩
 ધનથી ધોળો થે કરે પહોળો, બીજનો યોલ નાંખે મારી. ધ. ૪
 ધનથી પાડે સરમને શે, મલપતાં રહે નરનારી. ધ. ૫
 વલ્લભવદે જ્ઞાન ધ્યાન દાન હોયે, તે ધનવંતી બલહારી. ધ. ૬

પદ. ૧

હું તો પ્રભુ જોવાને ગઇતી, એ રાહ.

- અલ્યા કાંઈ નરમ થૈ ફરતું આ સંસારમાં; અલ્યા કાંઈ નરમ થૈ. ટેક.
 જખરો ને વળી બુરસાવાળો, રાતો રંગીલો રૂપાળો;
 રોગ નિરાળો પણ તે સદા ધારમાં; અલ્યા. ૧
 સદા તારી હાવી રહેશે, કહેનાર ને કોઈ મુરખ કહેશે;
 પેહેલી પાછળની લે વારતા વિચારમાં; અલ્યા. ૨
 મગફરીનું મોઢું રાખે, આડી આંખે ઉત્તર ભાંખે;
 કહ્યું ન સાંખે કોઈનું તોરના તારમાં; અલ્યા. ૩
 પણ આગળ છે વિકટ વાટયો, ત્યાં નહીં મળે છુટ સપાટયો;
 બળે ઝપાટો બ્યાસ વઢે જમ મારમાં; અલ્યા. ૪

પદ. ૨

- મુરખે માયામાં લપટાઈ, મનુષ દેહ કાઢાડીયો; મુરખે માયામાં ટેક.
 મુરખ માયામાં લપટાણો, સોયે ટકા સાચો સપટાણો;
 વેહેવારમાં બહાલા થવાનો બાઢાડીયો; મુરખ. ૧
 અંતે બહાણું કોઈ નહીં તારૂં, દીવા પુંઠે છે અંધારૂં;
 કેં ગયા મુકી ધન ઘર ઘોડા ગાડીયો; મુરખ. ૨
 પુંઠે લેનાર લેશે ખાશે, કોણ બાણે તાહરૂં શું થાશે;
 લોકીક કુટશે માંભી માશી માડીયો; મુરખ. ૩
 હાલ મેળવ્યું તે પૂરવના તપનું, આગળ તારે તે નહીં અપનું;
 પડ્યું રહેશે આગ બગીચા પુલવાડીયો; મુરખ. ૪
 વલ્લભની વાણી છે કાઠી, મુંઠ મનુષને લાગે માઠી;
 પણ બ્યારે જઇશ ત્યારે તું એકલો હાડીયો; મુરખ. ૫

પદ. ૩

- અલ્યા દારૂણ દોહાલો મારગ, જમપુર વાટનો; અલ્યા દારૂણ ટેક.
 દોહાલો મારગ જમપુર વાટે, મરવાનો માથીક પદ માટે;
 ત્યાં વેલોગ ખોળાશે તારી ખાટનો; અલ્યા. ૧
 જગમાં જેજે કરેલું છાનું, ત્યાં તાહારૂં ખોળાશે પાનું;
 માટે હરીનો મારગ લે શિર સાટનો; અલ્યા. ૨
 વલ્લભ બ્યાસે વાણી કહીતો, જો તું ચાતુર ચેતીશ નહીંતો;
 સ્વાન ધોળીનો નહીં રહે ઘરનો કે ઘાટનો; અલ્યા. ૩

૫૬. ૪

અલ્યા બે ઘડીમાં બંધ થાયે, હરખની હેલીયોરે; અલ્યા બે ઘડીમાં ટેક.
 સંસાર સુખડુ સ્વપ્ના સરખુ, દેખી દેખી ને શું હરખુ;
 ખરે ખર ખુવાર થવાને ખલકમાં ખેલીયોરે. અલ્યા. ૧
 માયા મિલકત માની માહારી, જોજોરે ભાધ તે નથી તાહારી;
 કે' ગયા સુકી સુકી થાપણુ થેલીયોરે. અલ્યા. ૨
 ભવમાં ભટકયો તે ભરમાયો, જે જન ખીલ્યો તે કરમાયો;
 કેનાં સુનાં પડ્યાં છત છોરાં હવેલીયોરે. અલ્યા. ૩
 તાહારે જવાનું માહારે જવાનું વલ્લભ વહેત્યાં શું શું થવાનું;
 તે' જાણ્યા વણુ માયા મુમત નવ મેલીયોરે. અલ્યા. ૪

૫૬. ૫

જીવડા જીવડી જીવડી, માયા જીવડીરે; જીવડા જીવડી જીવડી ટેક.
 જીવડી માયા જીવડા જાયા, જીવડી કંચન તુલ્ય પણ કાયા;
 જેવી કનક થાળમાં લોખંડની ખુંટડીરે. જીવડા. ૧
 હીકરા દારાનું દળદળ કાઢવા, મથે અખુટ આનંદ પમાડવા;
 પણુ જો ખકરી કાઢતાં પેસશે ઉંટડીરે. જીવડા. ૨
 જનમતાં મરતાં જીલમ દુઃખડુ, વલ્લભ વહે માને શીદ સુખડુ;
 ગૃહસ્થ પણુ જીખડુ જામથ ખાલી સુંડીરે. જીવડા. ૩

૫૬. ૬

માનવી માયાના કંદે ફસેલા, ફગડણ ફાટમાંરે; માનવી માયાના ટેક.
 માનવી માયાના કંદે ફસેલા, મુળ મારગથી ખલકે ખસેલા;
 હરિ વિમુખ શું હીંચિ હીંચિળા ખાટમાંરે. માનવી. ૧
 પંચ વિષય સુખ સ્વપ્ના સરખુ, સત્ય સંગ વિના ક્યાં તું પરખુ;
 હરખું જ્યારે જમવા બેસે ટાટમાંરે. માનવી. ૨
 જાણેછે દેહ સુકી જાવાનું, જાણું ત્યાં શું છે થાવાનું;
 તેના તોલ કરીને રહે ઉચાટમાંરે. માનવી. ૩
 આ વાણી વલ્લભની જાણી, ઉહું કરી નાખે છે તાણી;
 ધંધર સાક્ષી કહુંજી જમથ જમ વાટમાંરે. માનવી. ૪

૫૬. ૭

જેણે માયા મિથ્યા જાણી, તે સમ શેર છેરે; જેણે માયા મિથ્યા ટેક.
 લોકીકનો બેલ ન લે મનમાં, અલોકીકનો તોલ કરે તનમાં;
 હરીજનમાં ને દુરીજનમાં બહુ ફેરછેરે. જેણે. ૧

અંસારની શ્વાન સરખી બાણી, સંતની અમૃત તુલ્ય લે બાણી;
 ધુળધાણી રાખ પાણી જગત ત્રણ તેરછેરે. જેણે. ૨
 દુનિયાને તો લાગ્યો હકકવા, તેમ તેમ કેમ તું લાગ્યો ટકકવા;
 અજ્ઞાન જગત બાણી હોળીની ઘેરછેરે જેણે. ૩
 બહેવાર વાત પરલોકથી ઉલટી, વલ્લભ વહે સમજીલે સુલટી;
 અખંડાનંદી આત્માને જગ ઝેરછેરે જેણે. ૪

૫૬. ૮

જેણે મોક્ષ મારગ નવ સોધ્યો, ધીક તેની સુછનેરે; જેણે મોક્ષ ટેક.
 ધરમીધુ કહી જ્યાં ત્યાં ધાયો, પણ સુળ પદનો પકડ્યો ન પાયો;
 અવળું તે સવળું સમજી વળગ્યો તુચ્છનેરે જેણે. ૧
 ઉપરનો ચળકાટો જોઈ, સુરખ મનુષ્યનું મન રહ્યું મોહી;
 અંતર જોવા સમજણ વચ્ચે લુછનેરે જેણે. ૨
 ખરા ખોટાની કીમત ન કીધી, જેવકુદે પુહી અરપી દીધી;
 ઢાંગે ધુતાયો ખોળી ન કાઢી ખુચનેરે જેણે. ૩
 સત્ય અસત્ય જો વ્યાસ વહેછે, અણસમજીતું સુન્ય હ્રદેછે;
 સાચુ ન હોય તો અનુભવી પુરુષને પુછનેરે જેણે. ૪

૫૬. ૯

ઓ બાઈ બારે બ્રમણુ લાગી, ભવ ભટકાઈનેરે; ઓ બાઈ બારે ટેક.
 પ્રપંચ પાપના પોટલા ખાંધ્યા; ત્યારે રાંડે રોટલા રાંધ્યા;
 કંથ કહીને ખઈ ગઈ સર્વ કમાઈનેરે ઓ. ૧
 બેટા બેટી કેહેતાં બાપા, તેથી ખેડયા ધરના ત્રાપા;
 જ્યાં ત્યાં હુંટાયો સગાં થકી શરમાઈનેરે ઓ. ૨
 રઝળ્યો રળવા મીલકત મળવા, લાગ્યો દાણુ દઈણું દળવા;
 છેવટ છોડી ચાલ્યો ખાસડાં ખાઈનેરે ઓ. ૩
 ચાહ્યો તેમ લાવું અસ્થજ થાવું, જનમો જનમ તે કીધું હાવું;
 વ્યાસ વહે સંગ લીધી નહીં એક પાઈનેરે; ઓ. ૪

૫૬. ૧૦

બાઈઓ મોક્ષના મહાત્મા થઈ જે માયા મેળવેરે. બાઈઓ મોક્ષના ટેક.
 મોક્ષના મહાત્મા મેળવે માયા, તેનાથી છેટા જગરાયા;
 ચમકીંકર લઈ જઈ ભોક્તીકમાં ભેળવેરે. બાઈઓ. ૧
 માયા મોહની મહા મસ્તાની, મોહ્યો તે નહીં ધ્યાની જ્ઞાની;
 મીથ્યા જ્ઞાનની વાત વહે જીભ ટેરવેરે. બાઈઓ. ૨

માયા ચાહક પાપનો બંધો, ધરમને નામે કાઢ્યો ધંધો;
બ્યાસ વહે ત્યાગ કહીં કારીગરી કેળવેરે. ભાષ્યો. ૩

પદ. ૧૧

જેજે પાખંડને પુજનારા, સૌ પાખંડીયોરે; જોજો પાખંડને ટેક.
પાખંડના પુજક પાખંડા, પરપંચી રાંડવાને રંડ;
કુડ કપટને કુ કતનો એ કંડીયોરે. જોજો. ૧
કળીના જે પસરેલા પ્રાણી, તે મરતા તરકટતું તાણી;
આદ્ય તેમ લપટાઈ લલચઈ મંડ્યા મંડીયોરે. જોજો. ૨
જેમાં જેવા ગુણ ભરેલા, તેવા તેવે સ્થળે ઠરેલા;
વહે બ્યાસ તે જીવને જાંજળી જંડીયોરે. જોજો. ૩

પદ. ૧

રાગ પીલુનો ખરવો.

સહુને ચોરાશીનો ફેરો ટળ્યો છે, છેવટ મનુષ્ય દેહ મળ્યો છે.
સહુ ચોરાશીનો. ટેક.

વેડી ચોરાશી માહા દુઃખ ફાંશી;
તેમાંથી કાંઈક દહાડો વળ્યો છે. સહુને. ૧
આવ્યો છે આમાં કરાર કરીને;
ફરીને મોહ માયામાં ભળ્યો છે. સહુને. ૨
આ દેહે સમ નામ રળવાનું;
પશુ જનમમાં શું તું રળ્યો છે. સહુને. ૩
વેડી છે વેદના વધતરાં કરીને;
ખરેખરો લીનો ઘઉં દળ્યો છે, સહુને. ૪
જે સમજ્યો તે બ્યાસની સંગે;
ગરબ મુકીને જ્ઞાને ગળ્યો છે. સહુને. ૫

પદ. ૨

જો જીવડા તું ભુલી ગયો છું, છે તેને મુકી અન્યનો થયો છું.
જો જીવડા તું. ટેક.

મુળ ધણીને મેલ્યો કોરાણે;
અન્યથી નાતડૂ કરી રહ્યો છું. જો જીવડા. ૧
જોને આદ્યો તે પણ ક્યાંથી આવ્યો;
તેનો તું શું લેલ લલેલો છું. જો જીવડા. ૨

કચુંછે નાતડું તે તું તરેના;
 મુળ મુકીને ડાળીમાં ચઢ્યો છું. જો જીવડા. ૩
 વદે છે વર્ણના દુર્લભ સમજવું;
 મિથ્યા વૈભોગી વાટે વઢ્યો છું. જો જીવડા. ૪

પદ. ૩

વેદ ભણ્યો પણ લેદ ન જાણ્યો; અર્થ ભાવાર્થ વિના ઉર આણ્યો.
 વેદ ભણ્યો પણ. ટેક.

અર્થ ભાવાર્થ વિનાનો અનર્થ;
 તેને પંડીતે પુરણ પલાણ્યો. વેદ. ૧
 શ્રુતિ સ્મૃતિ સંહિતા ભણીને;
 અનંત જીવોને વિશ્વાસે નાણ્યો. વેદ. ૨
 કળયુગની કરણી મહામનહરણી;
 સહુ પ્રજા કરવા મુખત તાણ્યો. વેદ. ૩
 સંસ્કૃત વાણીયે અજ્ઞાની પ્રાણીયે;
 મર્મ જાણ્યા વણવધારે વખાણ્યો. વેદ. ૪
 વચનોનો હેતુ જો નહીં ચેતુ,
 તો વદે બ્યાસ મંડાણીજ કાણ્યો. વેદ. ૫

પદ. ૪

ધરમને નામે ધુતારા જાગ્યા, નીચ ઉંચને બોધ કરવાજ લાગ્યા;
 ધરમને નામે. ટેક.

જાગ્યા ધુતારા અંધના ઉતારા;
 કરી વિપ્રોની વિદ્યા લેધ લાગ્યા. ધરમ. ૧
 જેવો શંખાસુર વેદ ચોરી નાઠો;
 તેમ નાશી વિપ્રોથી અનુરાગ્યા. ધરમ. ૨
 પણ કાં કુપ જળ કાં વાદળ વારી;
 તે સમજ્યા વણ માગણ થઈ માગ્યા. ધરમ. ૩
 પુજાવું છે જગમાં એ કળા કળમાં,
 બ્યાસ વદે નરકી કાંઈ નથી તાગ્યા. ધરમ. ૪

પદ. ૧

શિખ સાસુજી દેછેરે એ રાગ.

જીવ કહેછે કાયાનેરે, રંગ મને ક્યાં વળગી;
 તુતો ગંદીને ગોબરીરે, હવે તને કઈ અળગી. ૧

તારો સંગ કરીનેરે, ભવો ભવ ભટકાવ્યો;
ખેઠો નહીં ઠરીનેરે, લાલચમાં લટકાવ્યો. ૨
ન્યાં ત્યાં બોલી બોલીનેરે, પદારથ લાવ્યો ઘણાં;
ગળ્યાં મધુરાં મીઠારે, ખાણું ઘી દુધ તણાં. ૩
તેતો ખવરાવ્યાં તુજનેરે, ખાધને તેં પેટ ભર્યું;
તાહારે પેટ તે પડીયારે, તેને વિષ્ટા રૂપ કર્યું. ૪
તેવું કરે તું માહારૂ રે, માટે મુકો દેઉ તને;
મળે નાથ વલ્લભનોરે, પછી નાવું તુજ કને. ૫

પદ. ૨

કાયા જીવને કહેછેરે, હુંતો છુટવાની નથી;
કદી છોડશો તોપણરે, આગળ હુંની હું છું પતિ. ૧
ઘણી ગંદીને ગોખરીરે, પેહેલાં શું બાણુતા નહોતા;
બાણી બેઠ સંગ કીધારે, અવગુણ મારા બાણ્યા છતાં. ૨
ખવરાવ્યાં પદારથોરે, મીઠાં ને ગળ્યા ઘણાં;
થઈ ગયાં તે વિષ્ટારે, કરમ હિણાં તેહ તણાં. ૩
હતાં સારાં મુગધેરે, તો પણ થયાં દુરગંધાં;
મુજ સંગ કરવાથીરે, ખગડવાનાં સંધાં. ૪
કયાં હું બાઉ છું વળગવારે, મને સૌ વળગી પડયાં;
અળગી હવે કરવારે, વલ્લભની સંગે ચડયા. ૫

પદ. ૩

તવ જીવરાજ કહેછેરે, તુમાં અવગુણ ઘણાં;
દીસે ઉજળી ઉપરથીરે, શોભામાં નહીં મણા. ૧
તારો રંગ ગુલાબીરે, કોમળ કદળી જેવી;
કહેતાં થાકે જીભલડીરે, સદા સંગ રહીએ તેવી. ૨
ગુણ ઉત્તમ ઉપરનારે, મહીના મહાદેવ બાણે;
ખધુ સમજ્યાં વણ વળગ્યોરે, ફસાયોછું આટાણે. ૩
હવે મુકી દે મુજનેરે, લાગુ તુજને ચરણે;
કરી પ્રેરકે પ્રેરણારે, બાવું હરીને શરણે. ૪
ભોગ ભુલસે તેનારે, બાણ્યું સત્ય સંગ કરતાં;
બ્યાસ વદે અબાણ્યારે, ચારાશી લક્ષ ફરતાં. ૫

પદ. ૪

તવ કાયા તો કહેછેરે, પધારો પ્રાણુપતિ;
હવે બીજી ન ચાહશોરે, ચાહશો તેમાં સાર નથી. ૧

મળે સુજથી નઠારીરે, કદી નહીં દે ઠરવા;
 તમે માહારામાં સમજ્યારે, તેથી દેહજીં તરવા. ૨
 પેહલી મળેલી નરતીરે, તેમાંથી વેળા વળી;
 કાંક કરેલાં સુકીતરે, તેણે દેહ મનુષ્ય મળી. ૩
 મને સુરલોક આહ્યછેરે, નથી કંથનો ટોટો;
 લક્ષ ધરશે બીજામાંરે, તો તો વળશે ગોટો. ૪
 રહો મેંમાન ગતીયેરે, નિમિત્ત સહુથી મહોટો;
 રહો વલ્લભ પરણેરે, વાગ્યો જ્ઞાનનો સોટો. ૫

પદ. ૫

આત્મારામ રમેછેરે, બુદ્ધિબાધના સંગમાં;
 તેમાં મિત્રછે મનડુરે, રમાડેછે બહુ રંગમાં. ૧
 ચિત્ત બુદ્ધિ ચિદ્રીતસારે, અહંકાર હસ્યા કરે;
 તેથી કાવતું આનંદુરે, આત્મારામ કંદે કરે. ૨
 રૂડું રમવુંને જમવુંરે, બુદ્ધિબાધની સાથે;
 સુખ વૈભોગ લેવારે, રહો નહિ લય માથે. ૩
 બરેબર વશ પડીયોરે, આત્મારામ બુદ્ધિમાં;
 પોતે પરમાત્મા વિસર્જોરે, રહો નહીં શુદ્ધિમાં. ૪
 ઘર ગામ પોતાનુંરે, બુદ્ધિ ભરમાધ ગયો;
 આઢયો અંધ પછેડોરે, સુરખ માહા દુઃખી થયો. ૫
 પુરો પડીયો મોહ બળેરે, કયો કળીયે પાપી;
 તેને પરમપદ છુટયુંરે, પ્રાપ્તી નહીં કદાપી. ૬
 પછી મનથકી માન્યુંરે, પરમાત્મા પોતે છીયે;
 વદે વલ્લભ વ્યાસજીરે, તેવાને સંગ જીયે. ૭

પદ. ૬

અક્ષર ધારી આરોગોરે, વિશ્વંભર વિશ્વપતિ;
 તમથી સુજને મળેલુંરે, હવેતો તે ભાવતું નથી. ૧
 મહારા મનડાનું મગદળરે, આ ચીતડાનું ચુરમું કર્યું;
 કયો બુદ્ધીનો બીરંજરે, હંકાર હલવે ભાણું લયું. ૨
 શાક શબ્દ વિશયનુંરે, પાપટ સ્પર્શ વિશયે વણ્યા;
 રૂપ વિષયની ચટણીરે, રસ વિશયનાં રેતાં બન્યા. ૩
 ગંધ વિશય ગળ કેરીરે, જ્ઞાનેત્રીનું ગળમાણું;
 કર્મેત્રીનાં કુર કઢીરે, મત્તીઓનું અથાણું. ૪

કયાં ભૌતીક ભણ્યાંરે, ન છાંડશે એમાંનું;
વહે વ્યાસ નથી ખપનુંરે, અમારે તો તેમાંનું. ૫

૫૬. ૧

કુંદ ઉડ્યુ ઉડ્યુ માજમરાતરે. એ રાગ.

જીવડા જોયો જગતનો સૈ સારરે, લગાર મળ્યું નહીં સુખડુરે લોલ; ૧
જન્મો જનમ માયામાં ખાધો મારરે, બહેવાર તણું માહા દુખડુરે લોલ.
પરનાં હતાં તેને પોતાનાં માન્યાંરે, બાણ્યાં તેતો બહાલે શરીરે લોલ; ૨
ખાધા આખડીયો રાખીને આણ્યાંરે, તાંણ્યાં તોત્યાં સુત સુંદરીરે લોલ.
જેવાં હરખ્યાં તેવાં નરખ્યાં દુઃખરે, તે ભવોભવ ભવાઈ છેરે લોલ; ૩
સમજ્યો તે તોખા પોકારે સુખરે, અજ્ઞાનીને નવાઈછેરે લોલ.
જુઠે જુઠી જગત તણી જન્મજારે, જો સત્ય હોય તો સંગ રહેરે લોલ; ૪
પડે ન વણુટાં નર નારી ને જાળરે, વલ્લભ અનુભવથી કહેરે લોલ.

૫૬. ૨

અરેરે જીવડા શી ગત થાશે ત્હારીરે, વેહેવારી કામ સુધારીયુંરે લોલ; ૧
પંચ વિષયનાં સાધન કર્યાં અપારરે, અલોકીકનું ઉધારીયુંરે લોલ.
છેવટ જાણું પડશે જમને હાથરે, તે વેળા વાત વિપ્રીતનીરે લોલ; ૨
કેશ ગ્રહીને દે સુદગળના મારરે, ચમકે વૃત્તી તવ ચીત્તનીરે લોલ.
ગોખરૂ પંથે હડસેલા દેઈ હાંકેરે, થાકે પણ ત્યાં ચાલવું પડેરે લોલ; ૩
તે વેળા જીવ ઘણું કરે કલપાન્તરે, આ કર્યાં કરમ સુજને નડેરે લોલ.
અરેરે આ વેળા કરે કોણ રહાયરે, એમ મુશકા મુકીને રડેરે લોલ; ૪
વ્યાસ વહે તે વેળા સગુ સાથરે, વિપતમાં બહારે ના ચડેરે લોલ.

૫૬. ૩

અરેરે કહી જીવ હેઠો બેશી જાયરે, ત્રાહ્ય ત્રાહ્ય પોકારે સુખથીરે લોલ; ૧
ફાટ્યાં લોચન આંસુહાં ન માયરે, દટાયો દારૂણ દુઃખથીરે લોલ.
જમ કીંકર તવ ઘસડી ઘસડી તાણેરે, છોલાઈ છોલાં ઉખડેરે લોલ; ૨
વહે શરીરે આણીત કેરી ધારરે, લેવાય નહીં શ્વાસ સુખડેરે લોલ.
પડતાં પાદુ બેસડે વળી જાયરે, ઉપાય નહીં નાઠા તણેરે લોલ; ૩
હુધા તરવા ઉજાગરો ને થાકરે, સૌદુખથી ગભરાયો ધણેરે લોલ.
નમી નમી લળી લળીને લાગે પાયરે, કયા ઉપને જમ દુતનેરે લોલ; ૪
પણ જીવ નહોરને ન આવે સાનરે, શીખ લાગે કે સપુતનેરે લોલ.

કપુત લોગવે સદા જગતની જેલરે, આ જમ જીવની કહીછે કથારે લોલ; ૫
ગરૂડ પુરાણે વહીયા શ્રીભગવાનરે, જ્ઞાનમાં વલ્લભને છે પ્રથારે લોલ.

૫૬. ૪

પ્રાણીયા ભે તું પળ વારનો વિશ્વાસરે, રાખીશ નહીં જીવ્યા તણારે લોલ; ૧
માયા પદમાં થઈ રહેજે નીરાશરે, આયુસ કેરા દહાડા ગણારે લોલ.
જેટલું હરખીશ તેટલું નરખીશ દુખરે, તું સુખ સંપના તુલ્ય જાણજેરે લોલ; ૨
ખન્યું ખનાવ્યું નહીં રહે સદા કાળરે, સમજીને વૈભોમ માણજેરે લોલ.
ટાંકે ન દુટે તેવો તું કર્ય તંત્રરે, પણ જંત્ર જીવો જગદીશનોરે લોલ; ૩
થાક્યા ભણીને મોહોટા મુનીવર મંત્રરે, પતંત્રછે તું પચીસનોરે લોલ.
સત્ય સમજ્યા વણ માયા ન જીત્યું કોયરે, તો તું શું જીતે બાપડોરે લોલ; ૪
વલ્લભ વદે પર માતાની શી પોકરે, અલોકીક વિચાર આપડોરે લોલ.

૫૬. ૫

મનવા સુમતે માયામાં ના જૈશરે, ત્યાં યૈશ દાડણ દુખીયોરે લોલ; ૧
જૈને આખર પુરે પુરે પરતૈશરે, ગયો તે થયો નહીં સુખીયોરે લોલ.
મનવા માયાતું સુખ સ્વપના તુલ્યરે, ભુલ ખાધી તે ખુવાર થયોરે લોલ; ૨
મનવા માયા અગજળ શમ અસુલ્યરે, જો જોયું પણ તરસ્યો રહ્યોરે લોલ.
મનવા માયા છીંપના રૂપા જેવીરે, જો ઘાટ કોણે ઘડાવીઆરે લોલ; ૩
મનવા માયા સ્વર્ગના દેવની દેવીરે, જો સુરલોક પ્રથવી પડાવીયારે લોલ.
મનવા બનવા જેઓ એનો સંગરે, બહુ બંગ કરાવે કારમારે લોલ; ૪
મનવા નથી રહી ને નહીં રહે તુજ અંગરે, તે માટે વલ્લભ ધારમારે લોલ.

૫૬. ૧

ચાંદલીયા ચાલીશમાં અતી ઉતાવળો. એ રાગ.

જીવલડા દેહથી છુટીને ક્યાં જશે;
જ્યાં જશે ત્યાં કોણ સગુ કોણ સાથજે;
કોણ પત્ની પુત્રોને કોણ બેન બંધવા,
કોણ થાશે ત્યાં વણ આળખાણે તાતજો. જીવ. રેક.
ઘરને ગામ ત્યાં ક્યાં મંદીરને માળીયાં,
ક્યાં ત્યાં ખાવા પીવાનો ખોરાકજો,
ક્યાં ત્યાં ઉનાં ઉનાં દાળ ભાત રાટલી;
ક્યાં ત્યાં પાપક અધાંજીં ને શકજો. જી. ૧

જ્યાં જૈશ ત્યાં સૌ પોતાના ને તું પારકો,
પરાંણે તારે કરવી પડશે પ્રીતજો;
રળી ખપીને દૈશતો કેહેશે માદ્યરો,
નહીતો તુજને નડવાના અચીતજો. જ. ૨
જો ઝોશીઆળો અવતાર થાશે તાદ્યરો,
નવે નવાથી કરવાનો મેળાપજો.
તે કરતાં સગો છેવટનો સોધીયે,
વ્યાસ વહેછે અચળીત જે મા બાપજો. જ. ૩

૫૬. ૨

આતમડા હાંધથી છુટી જાશે કહી,
જે ઉતારો કરશે કોને ઘેરજો;
જાવું છે તેનું ઝાગખાણ કર્યું નથી,
તેથી કેવી થાશે તમારી પેરજો. આ. ટેક.
નથી કોઈનો પત્ર લીધો ઝાગખાણનો,
તેથી તમારો ત્યાં કોણ પુછશે ભાવજો;
ચતુરાઈ ચલવી મેળાપ કરવા ઇચ્છશે,
પણ તેમાં નહીં ફાવે તમારો દાવજો. આ ૧
નહિ મળે ત્યાં રાટલો કે સુવા ઝોટલો,
હાડ હાડ કરીને કાઠી ચુકશે બાહારજો;
તે વેળા પરતાશે હેના લાડીલા,
વ્યાસ વહેછે કર પહેલો વિચારજો. આ ૨

૫૬. ૩

જો જીવડાં જાતાં જીભડી ટુંકી થશે,
નહી દેવાય તે વેળા રામનું નામજો;
જવાનીમાં જે તું કૃતીશ તે તાદ્યરૂ,
જોજે તે આવશે ઘડપણમાં કામજો. જો. ટેક.
પેહેલાંનો અવ્યાસ આખરમાં સાંભરે,
ટેવ પડ્યા વણ સાંભરે નહીં કો કાળજો;
અંગ ભંગ થયું તવ નવો પંથ ના જડે,
માટે અવશર શે ચુકે ચન્ડાળજો. જો. ૧
આગળ દાહાડા આવવાના છે દોહાલા,
તેનો તું કેમ કરે નહીં વિચારજો;

ઘેર ગોરી દેખીને થયો છેક ઘેલડો,
 પણતે છેવટ નહી તારો પરીવારજો. જો. ૨
 જો તું તાહારાં માતતાતનો થયો કેટલો,
 તેટલો તાહારો થાશે સહોદર સાથજો;
 માટે શાણા સમજી જા સત્ય સંગથી,
 અલ વ્યાસને સંગ જગતપતીનો હાથજો. જો. ૩

૫૬. ૪

સમજજે જીવ સમજાવું તે શાન્તથી,
 જીનો મુકી નવો ન કરીએ શેઠજો;
 અથલ વસ્તુ મુકી નકલ ના સાધીયે,
 નવું નવદીન પોહોચાડે નહી ઠેઠજો. સમજ. ટેક.
 નવતર નવ ઘટી જીવ જનમારો રહે,
 તરત ઉજળું એટલું ભાસે દુધજો;
 પણ જે પડ્યું પાણી તે જીવ ના પડે,
 માટે સત્યસંગ સાહી રહેજે સુધજો. સમજ. ૧
 લોળીયા તુજને મસ્તાની માયા લોળજે.
 તેનો છેતર્યો જરૂર તું છેતરાયજો;
 માયા સાથે માયા કરી બીરાજ્યો,
 તેમાં તાહારું ધર્યું સોતું ધુળ થાયજો. સમજ. ૨
 અલ્યા ગામ ડાહ્યો થૈને તું ગોદા ખાયછે,
 ઘર ડાહ્યોથા તેમાં મળશે સુખજો;
 પારકા પનોતા થાતા ખાશે ખાસડાં,
 બોલનો તોલ કર વ્યાસ વહેછે સુખજો. સમજ. ૩

૫૬. ૫

અજ્ઞાની જીવ જાતાં કહેછે દેહને,
 માહારે તાહારે ઘણા દીવસની પ્રીતજો;
 તે મુકીને જીવું પડેછે ખાંધણે,
 પણ પાછો તને મળવાનો ખચીતજો. અ. ટેક.
 ઘણા દન તુજ સંગે આનંદ લોગબ્યો,
 તે તો મુજથી કેમ કરી વિસરાયજો;
 ખોળીયું ખજાનો સંતોષા તુજમાં,
 કાંઈ કરતાં હાંધે રહુને ન નીસરાયજો. અ. ૧

અરેરે તાહારૂં સુખ સાંભરશે સુજને,
તે વિયોગના દન જાશે કેઈ પેરજો;
લક્ષણે તુજમાં એક ઘડી ગમશે નહીં,
તું સરખી નહીં પડે અવર સ્થળલેહરજો. અ. ૨
તવ કાયા કહે પુટયું કરમ જીવ તાહારૂં,
જન્મ મરણનો માગ્યો તેં સંતાપજો;
વણુ ઇચ્છે પણ તુજ કંત્યથી તે આવશે,
બ્યાસના સંગ વણુ લપટાઈ પડીયો આપજો. અ. ૩

૫૬. ૧

રાગ સીંધુનો.

કળયુગના જીવડા, સોધન કર્યું નહીં સાચુ.
ત્યાં સુધી તાહારૂં સરવે સાધન, સમજી લેજે કાચુરે. ક. ટેક.
તુજ ડહાપણમાં દાટ વળ્યોને, ચુલે પડી ચતુરાઈ;
ખરા ખોટાની ખોળ ન કીધી, ભ્રષ્ટ થઈ ભગતાઈરે. ક. ૧
મનુશકતીને ઈશ્વર માન્યા, ઈશ્વર કતી તુછ માની;
ગુરૂએ કાંઈ ગમના પાડી, તુજમાં અછલ શાનીરે. ક. ૨
ઉંઘમાં ઉંઘે મોઢે મુગે, જ્ઞાન મારગ નવ પુછે;
જે કહ્યું તે સત્ય માની બેઠો, આ અંધાણે શુંછેરે. ક. ૩
કળીયે કુટાવ્યો લાલ લુટાવ્યો, અવર વાત ન સુણે;
બ્યાસ વહે ગુરૂએ સમજાવી, ખોશી ઘાલ્યો પુણેરે. ક. ૪

૫૬. ૨

ધુતાયા ધરમે; કરમે કળયુગ કેટે પડીયો,
અવળુ તે સવળુ સમજાવ્યું, એવો ચક્રશે ચડીયોરે. ધુ. ટેક.
ગુરૂ ગુરૂતું ધ્યાન ધરાવે, ઈશ્વર મુકયો નેવે;
અજ્ઞાની અંધ અંજાઈ બેઠો, ભોતીક શરીર શેવેરે. ધુ. ૧
માહો રાગી મોઢેથી બખડે, ઔષધનામ રટેછે;
પણુ ઔષધ લીધા ખાધા વણુ, કહો કયાં રોગ મટેછેરે. ધુ. ૨
ગુરૂ લોકે ગરદન ઘાલ્યા, ભોળા ભાવિક જનને;
શેવા કરજે તરી જવાનો, ઠીક ઠસાવ્યું મનનેરે. ધુ. ૩
કેહેતાતો દીવાના થયા પણુ, સુણતા થયા દીવાના;
વલ્લભ વહે કર્યા કળયુગે, મુરખને મસ્તાનારે. ધુ. ૪

૫૬. ૩

ધરમોને નામે, ધુતાઈને ધન યોયું;
 ધન યોયું તે ધુળનાંખી પણ, જીવતર બધુ યોયુંરે. ધ૦ ટેક.
 એક સ્થળે પરસાદી પાગ્યો, બીજે માન્યજ મળીયું;
 ત્રીજે સ્થળ વિષયની વાતો ચોથે શરીર ગળીયુંરે. ધ૦ ૧
 પાંચમે સ્થળ કારભારૂ આબ્યું, છઠ્ઠે ચશ બહુ પામ્યા;
 સાતમે સ્થળ વિદ્યાની વડાઈ, જન્મ મરણ નબ્ય વાગ્યારે. ધ૦ ૨
 આઠમે સ્થળ ભગવાની ભવાઈ, ભોગ ભોગવે થૈ ત્યાગી;
 નવમે સ્થળ અડશું અભડાશું, દસમે વન વેરાગીરે. ધ૦ ૩
 જેણેને તેણે શેષ કરાવી, પૈસા પરહરી લીધા;
 વલ્લભ વદે મોક્ષ મારગ છોટો, લક્ષ્મી લેવા યોધ કીધારે. ધ૦ ૪

૫૬. ૪

કળયુગ કુકરમી, કયાંથી આવી પોહોંચ્યો કરમે;
 સ્ત્રીના જીવ શું કરે તે, ધરભોળ ઘાદ્યું ધરમેરે. ક. ટેક.
 અવળા પંથને અવળી રીત્યો, અવળા ઉપદેશ તાહારા;
 અવળું સવળું દેખાડ્યું આ, કાળાં કત્ય કરનારાંરે. ક. ૧
 સવળું તે અવળું દીસેછે, અવળું સવળું ભાસે;
 સ્વારથીયા યોલીને બનાવ્યા, દેખી વલ્લભ ત્રાસેરે. ક. ૨

૫૬. ૫

જન્મળી જીવડા, જનમી જગતમાં સું જોયું;
 હરી ફરીને સંસાર સેવ્યો, આયુષ એળે યોયુંરે. જ'૦ ટેક.
 બાળપણમાં વ્યાધી વપુએ, વસાધ વાને વાવળી;
 ઉટાંટીયોને ઓરી અછબડા, બાતજીરણ બહુ ભાવળીરે. જ. ૧
 પાંચ વરસ વેઠ્યાં વ્યાધીનાં, પછી મોકલ્યો નિશાળે;
 ભણવા ચીંતા ઉંઘવા ન પાગ્યો, ઉંનાળે શીઆળેરે. જ. ૨
 પંદર વરસ વિત્યાં વિદ્યામાં, પછી રણવામાં નાખ્યો;
 પૈસા માટે પ્રપંચ કીધા, જ્યાં ત્યાં જીહું ભાખ્યોરે. જ. ૩
 બેરાં બંધુ બેન બનેલી, પેટ પુત્રોને પોસ્યાં;
 ઉર આનંદેઅવની ન બેઠો, વરસ ખલકમાં પોસ્યાંરે. જ. ૪
 પચાસ વરશે પગ ભાગ્યાને, શરીરની ગઈ શક્તિ;
 અરેરે ગડપણમાં શું ખાશું, તે આલી ભય ભક્તિરે. જ. ૫
 જો બદે જર હોય કનેતો, હાય પુઠે શું થાયો;
 વિલ બનાવું કરું કબજો, નહીંતો હુંટાઈ બાશેરે. જ. ૬

એની એ ચીંતા તુજ ચીત્તમાં, ઠરી ન બેઠો ઠામે;
નિરવરતી આનંદ ન લીધો, બાણ્યું વલ્લભરામેરે; જ'. ૭

૫૬. ૬

માયાના માનવી, માયાના મદમાં તું ચડીયો;	મા.	ટેક. ૧.
સગાં સહોદર તારાં માની, ઉડા ધરામાં પડીયોરે.		
તુજ તાતે પેદા કરીને, છેવટ શું સંગ લીધું;	મા.	૧
કેટલું તેં છેડે બંધાવ્યું, કેટલું કરમાં દીધુંરે.		
તેણે ન લીધું તેં નવ દીધું, તો તું ક્યાં લેવાનો;	મા.	૨
રળી ધન સોંપે પણ તુજને, ક્યાંછે ડામ દેવાનોરે.		
પર જીવને દુભી દુભીને, તું ભરેછે તાહાડું;	મા.	૩
ખાનાર કે ખવરાવનાર મરશે, દીપક પુઠં અંધારુંરે.		
પ્રાઠ પ્રકારે પ્રપંચ કરીને, શું મનમાં મકલાતો;	મા.	૪
તું નહીં કોનો કો નહીં તારું, જઈશ ખાસડાં ખાતોરે.		
દુષ્ટ નજરના દુષ્ટ જીવડા, રાખ્ય દયા કંઈ દલમાં;	મા.	૫
પર જીવપર શું દૈવત દાખે, પ્રાણુ જવાનો પલમાંરે.		
અવર જીવને ગરીબ કરવા, પોતાને ઠીક થાવું;	મા.	૬
કોહું કટાયું ટાહું અન્યને, આપે ઉત્તમ ખાવુંરે.		
જીવાત્મા એવા અવનીમાં, પરદુભી સુખ માને;	મા.	૭
વલ્લભ વદે દયા વગરના, જનગી જીવે શાનેરે.		

૫૬. ૭

છાકેલા છતના, જો જરા આંખ્યો ઉઘાડી;	છા. ટેક.
જમપુર વાટયો જીવમ દોહલી, ત્યાં ક્યાં ઘેડા ગાડીરે.	
મોટાઈ તારી મરકટ જેવી, દસ વિશ ત્રીસકે ચાળી;	છા. ૧
હરખ ધરે હેયાના કુટયા, જો જગ રીત નિહાળીરે.	
તળાઈમાં તને મરવા ન દીધો, લીધો કામળે તાણી;	છા. ૨
જો જગ જીકતી રૂએલ ગોદડાં, થાય રખે ધુળ ધાણીરે.	
બંધન રહેશે કહીને વાળી, બીટી કાઢી લીધી;	છા. ૩
જો બંધનનો ભય હોયતો કેમ, ગાંઠ પોતીયે દીધીરે.	
મરણ ખરચની ખોટ ભાગવા, કેવી યુક્તિ લંકાવી;	છા. ૪
ન ચઢે તાવડી કહી ખારમામાં, તાવડી કેમ ચડાવીરે.	
બહેવાર વિવેક છે પરપંચનો, જીવડા શીઠ સત્ય માને;	છા. ૫
બ્યાસ વદે દુનિયા દો રંગી, જ્ઞાની ધરે નહીં કાનેરે.	

પદ. ૮

ચાતુર નર ચેતો, કળીને ચોખન આબુ;
 પાકી ઝમાવટ થઈ ગઈ એની, જેમ કર્યું તેમ ફાંચું'રે. ચા. ટેક.
 ચોખનમાં અતિ ઉત્પાત માંડ્યો, સૌની ફેદે વશીયો;
 ભલ ભલાને નાંખ્યાં ભભાવી, રમણ ચઢ્યો એ રશીયો'રે. ચા. ૧
 ઉત્તમ વરણુ આદ્યણી તે, આદ્યણ કીધા લોભી;
 ક્ષત્રી શુરા શીતળ બનાવ્યા, થથરી બેઠા ચોલી'રે. ચા. ૨
 નિવેક હીન વેર્યોને કીધા, જેમ ગમે તેમ ચાલે;
 શુદ્રોને તો શ્રેષ્ઠ બનાવ્યા, મન માને તેમ રહાલે'રે. ચા. ૩
 પ્રહાર્યારી થયા ભારે લોગી, લોગ લોગવે ભારી;
 પરછાયો લેવો કહ્યા નથીતો, સદા સેવામાં નારી'રે. ચા. ૪
 સંન્યાશીયે સંચીત કીધાં, ત્યાગીએ તરછટ બોલ્યું;
 વલ્લભ વદે એ કળીયુગડાયે, રીતવંત નિશ્ચને રોલ્યું'રે. ચા. ૫

પદ. ૯

કળયુગ કુકરમી, ધરમીનો ધંધો લે બેઠો;
 સરવે જીવતું જીંડું તાકી, જ્યાં ત્યાં પુરણ પેઠો'રે. ક. ટેક.
 લોકીકના બહેવારે પેસે, તેનું દુખ નહીં ફલમાં;
 પણુ વાળ્યો ધરમમાં ધબકડો, પાપી કીધા પલમાં'રે. ક. ૧
 તેનો તંતજ લાગ્યો મુજને, અંતજ લેઈ તાહારો;
 ઉઘાડો ઉઠ્યો છું જગમાં, કાં જીતું કાં હારો'રે. ક. ૨
 માન્ય મળો અપમાન મળો પણ, સહુ જીવને ચેતાવું;
 ચેતોરે ચેતો મુજ બંધુ, સત્ય વાત સમજવું'રે. ક. ૩
 વેદ વિદ્યાનાં પ્રમાણુ આપી, પ્રતિભાયોને નંદી;
 કુતર્કે શાસ્ત્રો કહે જોડાં, બાળ્યો જીવમ ફંદી'રે. ક. ૪
 આદ્યણુ શુદ્રો સરખા માન્યા, ભૌતીક ગણીયા સરવે;
 પુનરલગ્નનું પાતક નથી, એમ ગોઠવીયું ગરવે'રે. ક. ૫
 કાં સૌ જીવને પ્રહા ઠરાવ્યા, ભગવત ભક્તિ છાંડી;
 અન્ય દેશી ઉચાટ નથી પણ, ગુજરાત કીધી ગાંડી'રે. ક. ૬
 વેશ ધરી વસ્તિમાં વશીયો, અસ્થીનાં ધર ઘાલ્યાં;
 સંસારીનું ખંડન કીધું, જેમ ચલાવ્યા તેમ ચાલ્યો'રે. ક. ૭
 ત્યાગપણું દરસાવીને તું, બેઠો ગાદી તકીયે;
 પંખા કરાવ્યા ચમર ઢળાવ્યાં, આજી શું કહી શકીયે'રે. ક. ૮

સંસ્કૃત ભાષા ભાંખી તેથી, સરવે માન્યું સાચું;
મતલબ માનવીએ નવ સોધ્યો, કર્યું કાળજી કાચુંરે. ક. ૯
ધરમને નામે ધન ધુતીને, ગુપ્ત મેળવી સુધી;
ભાઈયો ભોળપણે ભોળવાયા, ક્યાં બુદ્ધિ ગઈ બુધીરે. ક. ૧૦
મમ ભાષણ અવળું ભાસેતો, સમે સમાગમ કરશું;
દેશ રહીત મળજે હળજે ભાઈ, નિતી સર ઓચરશુંરે. ક. ૧૧
ન્યાયમાં આવે સંભવિત ભાસે, તવ સત્ય કહેજે બિરા;
ન જાણુશો નિંદા કરજી, થાશે માં અધીરારે. ક. ૧૨

પદ. ૧

વેચશું ભક્તીના નાંણાંરે ભાઈ. એ રાગ.

માયામાં ક્યાં સુધી મરીયે, વિચારે બિરા, માયામાં ક્યાં સુધી મરીયે. ટેક.
જનમ્યા પદી રહ લાગી રમવાની, પછી નિશાળ સંચરીયે;
તે પછી રસ લાગ્યો રળવાનો, જ્યાંથી ત્યાંથી ધન ડરીયે. બિ. ૧
પ્રપંચ પાપને પાખંડ બુઠથી, લાવી લાવીને ઘર ડરીયે;
તોપણ ત્રણાનો છેડો ન આવે, શાન્તી સંતોષ ક્ષ ધરીયે. બિ. ૨
લક્ષ્મી વધે તેમ લોભ વધવાનો, કુડ કપટથી ના ડરીયે;
બ્યાસ વલ્લભ વઢે બિત્યે વિમાસો, કીયા જનમમાં તરીયે. બિ. ૩

પદ. ૨

ફાટયા ફાટયા બહુ ફરીએરે, લક્ષ્મીથી, ફાટયા ફાટયા બહુ ફરીયે. ટેક.
હમતા મમતાને હંકાર ઉપજે, ગહોટમનાં વેણુ ઓચરીયે;
રળવાનું રટણ રાત દીન ચાલે, આ કર્યું ને આ કરીયેરે. લ. ૧
નીરધન કને થેએ કુલીને ફાળકો, વાત કોની કાને ન ધરીયે;
સંત પુરૂષને જાણીએ લીખારી, જ્ઞાન ગમ પેટમાં ન ભરીયેરે. લ. ૨
ધરમ કરમના કાને પડે શબ્દો, પણ તેને ના અનુસરીયે;
છેવટ હાંધનું હાંધ સુકી દધને, આબ્યા એવા સંચરીયેરે. લ. ૩
ખીજ જનમમાં પણ એનું એ, કોઈ ઠેકાણે ન ઠરીયે;
બ્યાસ વલ્લભ વઢે વિચારે બિરલા, ક્યાં લગી આનુ આ કરીયેરે. લ. ૪

પદ. ૩

પરબ્રહ્મે પ્રેરણા કીધી, એ ગુરૂ મહારા, પરબ્રહ્મે પ્રેરણા કીધી. ટેક.
કાળા અક્ષરને કુટી મારૂ હું, નથી કોયે બિલા દીધી,
શાસ્ત્ર પુરાણ કે વેદ ન જાણું, નથી કોની દીક્ષા લીધી. એ. ૧

ગીતામાં કષ્ટે પુરી છે સાક્ષી, જ્ઞાનની ગોળી પીધી;
સત્ય નિત્ય વસ્તુ સેહેજે દેખાડી, સમજાણી લીટી સીધી. એ. ૨
નથી શેવ્યા સંત સાધુ કે મ્હાત્મા, નથી શેવ્યા નવ નીધી;
વ્યાસ વલ્લભ વહે મને બનાવ્યો, જેવો પંચમુખનો વિધી. એ. ૩

પદ. ૪

જ્ઞાન વિનાનું ઘેહેલું, ભજન છે, જ્ઞાન વિનાનું ઘેહેલું; ટેક.
જાડી બુદ્ધીના જટ જેવા ભરતો, નામમાં સમજ્યા છે સહેલું.
કુદશું નાયશું ને તાબોટા પાડશું, આવશે વૈભાન વેહેલું. ભ. ૧
ઝાંઝે વગાડશું ને રાશ લીલા માંડશું, વૈકુન્ઠ પામશું પેહેલું;
કેહેતા દીવાનાને સુનતા દીવાના, વ્યાસ વહે એતો મન મેલુ. ભ. ૨

પદ. ૫

કેમ નથી લાગતી ચટકી, આ ચિતમાં, કેમ નથી લાગતી ચટકી. ટેક.
નફટ નઠોર કહી કહીને થાક્યો, ગાળ દધ નાંખ્યો ઝટકી;
નિરલજ લાજ વિનાના જીવડા, ઝટકાવ્યે ન રહ્યો ઝટકી. આ. ૧
વિત વનને વસ્તાર બંધાલાં, રહ્યાં રૂઢ્યમાં ખટકી;
મરણે તારી કને નહી રહેવા દે, સોના રૂપાની કટકી. આ. ૨
જમડા અલશે અન્ય દેહે ઘાલશે, તવ જશે કાળજી કટકી;
પશુ પક્ષીમાં અવતાર આપશે, મરવાનો ભટકી ભટકી. આ. ૩
દેહ ગયે દુનીયા ગઈ જાણજે, લાલચે રહેવાનો ભટકી;
વ્યાસ વલ્લભ વારી વારીને વારે, આ જનમે જા છટકી. આ. ૪

પદ. ૬

મતલબ બની છે ચારીરે, દુનીયાં, મતલબ બની છે ચારી. ટેક.
સામાનો ગુણ કરેલો જાય બુદ્ધી, પોતાનો રાખે સંભારી;
સ્વાસ્થ હોય ત્યારે મીઠું બોલે, પછી ઉલો રે લાત મારીરે. હ. ૧
કરવું પડે ત્યારે બતાવે બાતું, કરાવવામાં ત્યારી;
માયાના ભોગીને માયાથી મતલબ, નરક તણા અધીકારીરે. હ. ૨
કાં ગુરૂ ચેલા કાં ભાઈ ભગની, કાં પુત્ર પીતા નર નારી;
કાં ખાનદાન રંકકાં રાય રહીઅત, કાં ચોર ચાડીયા જુગારીરે. હ. ૩
સગાં સહોદર સનેહી સ્વાસ્થીયાં, જનમથી ત્રીતી નડારી;
વ્યાસ વહે શીખ સપુત જનને, બીજને જેવી કટારીરે. હ. ૪

પદ. ૭

શાન્તી રહેવાને સતસંગ છે, સંસારમાં, શાન્તી રહેવાને સતસંગ છે. ટેક.
માળા કરો પણ મન રહે ભમતું, એવો તે મનડાનો ઢંગ છે;
ખાતું પીતું પંચ વિશય ભોગવવા, હરનિશ એજ ઉમંગ છે. સં. ૧

ખાળવણુ જેને આવે જોળનીયું, જોળન પતંગનો રંગ છે;
સાચા સોધન વણુ સાચુ નથી મળતું, ઉપરના ખીખ બધા બંગ છે. સં. ૨
જીવ વિના જોળીયું, કીર વિના પાંજરૂ, તેમ જ્ઞાન વણુ ભગ્તી ભંગ છે;
વ્યાસ વલ્લભ વદે સંતજન સમજે, જ્ઞાન વણુ ભગ્તી અર્ધંગ છે. સં. ૩

૫૬. ૮

જોળીયામાં કોણુ જોલનારો. ભાઈતું, જોળીયામાં કોણુ જોલનારો. ટેક.
સાંભળે તે જોળડોને જોલે જહેરો, સમજે છે તે કોણુ ધારો;
હાડ છે માંઉસ છે કે ચામડી છે, તે શી વસ્તુ છે વિચારો. ભા. ૧
પોતાને પોતાનું જાનજ નથી તો, પરને ક્યાં સંભારો;
આત્માના જ્ઞાન વણુ તે જ્ઞાન ક્યાંથી, આંખ મીચી શું પોકારો. ભા. ૨
જ્ઞાન વણુ ભગ્તી પોપટ જેવી, લોળાં ન ભરમાવિ મારો;
વ્યાસ વલ્લભ વદે સમજ્યા હોતો, આટલો સદે નીવારો. ભા. ૩

૫૬. ૯

શું તું ધુમે જે ગુમાનીરે, ગર્વમાં, શું તું ધુમે છે ગુમાની. ટેક.
ગર્વ નથી રહ્યા રાજ સવણુનો, તારો ક્યાં રહેશે મસ્તાની;
દુર્યોધન સરખા રાજાયા રણમાં, જતી રહી ખાન દાનીરે. ગ. ૧
છાંયો ત્યાં તડકો તડકો ત્યાં છાંયો, મીથ્યા હંપદ લેછ માની;
તરે તરેના તને તરંગ ઉઠતા, જોતામાં જશે જવાનીરે. ગ. ૨
છોકરાં છેયાંને કુટુંબ કપીલો, સરવેની નાશ થવાની;
કોનું નથી રહ્યું તો તારું ક્યાં રહેશે, ગામ ઠામનામ નીશાનીરે. ગ. ૩

૫૬. ૧૦

નામો રહ્યાં છે હરીજનનારે, વાંચીજો. નામો રહ્યાં છે હરીજનના. ટેક.
નિરધન આદ્ય નરસાઈ મેહેતો, સંભારે વસ્તીના વનના;
રોઈદાસ પીપો પ્રલાદ ધ્રુજ, સાચા ભગવત ખરા તનનારે. વાં. ૧
હરીશ્વંદ્ર પાંડવ મીરાંને શવરી, નિરમળ સાચા મનના;
નરલો અખોને ધીરો ધરમદા, વ્યાસ વદે નામ નથી ધનનારે. વાં. ૨

૫૬. ૧૧

ગુમડુ ફાટયુંને વેદ બહેરી, જગતમાં, ગુમડુ ફાટયુંને વેદ બહેરી. ટેક.
ગર્ભમાં હતો ત્યારે ગોવિંદ ગાતો, બહાર આવીને બન્યો હહેરી;
ઝોરનો હોયો હરી કર્યો આઘો, ફાટયો પછી પોશક પહેરી. જ. ૧
જહરામાં બળતો જીવાડયો ધણીયે, તે ભુલ્લી લાલે ઠેરી;
વલ્લભ વદે ગુણ ચોર ગુમારતું, શું ફેરે આંખો રહેરી. જ. ૨

પદ. ૧

સામેરી રાગની ડોંડી.

અથા નાસ્તિક થા આસ્તિક, જીક મેલને પરી;
 થોભીરે ઠીક રાખી બીક, સમરી લે તું હરી. ૧
 રાખે શ્રદ્ધાય તો શું જાય, ખાય ખોટ શી ખરી;
 અ શ્રદ્ધા હોય લાભશું તોય, શાં ઘર દીધાં ભરી. ૨
 આસ્તિકે ક લાભ નાસ્તિકે લાભ, નથી દીસતો જરી;
 સુરખઈ હરૂક રાખે મુંડ, તે શું સરસઈ કરી. ૩
 મન મલકાય પાપે પલકાય, એતો ઉઠયો અરિ;
 વઢે એમ બ્યાસ, થા હરદાસ, મુમતે જા માં મરી. ૪

પદ. ૨

ભજ એક નામ સીતા રામ, તારે કામ ઘણું;
 એ વણુ જીવ ન થાય શિવ, ભુલ નહીં ક્ષણુ. ૧
 ચેત ચેત ચિત્ત કરી પ્રિત, આવી વેળા અણુ;
 ચકોર થા તું ગોવીંદ ગાતું, નામ તારણુ તણુ. ૨
 ભજન બીંત ખરી રીત, ચણુ ને હું ચણુ;
 વઢે મુખ બ્યાસ કરી ક્યાસ, નામ ભણુને ભણું. ૩

પદ. ૩

જપ જગદીસ નામી શિવ, ઈશ રીઝે અતિ;
 આ સંસાર સરોધાર, કદી રેહેતો નથી. ૧
 રેહેશે કાંઈ ધર્મ શુભ કર્મ, પરમ પદની મતિ;
 રાખીશ હિત નીત્યા નીત્ય, તો ત્યાં થાશે ગતિ. ૨
 ખાકી માત તાત ભગનિ બ્રાત, તથા પત્નિ પતિ;
 જમ તણો માર તે ખાનાર, નથી તારી વતી. ૩
 વલ્લભ રામ દેછે કામ, નામ રટ બે રતિ;
 જપે જગરાય તો રોકાય, કુડી કતી થતી. ૪

પદ. ૪

અથા કુટીલ ન કર દીલ, ધર્મે ધાતાં ધાતાં;
 ગયા મુકી પોક વદ્ધ લોક ખત્તા ખાતાં ખાતાં. ૧
 વાસ્યાં ઘણાં ગામ ખાંધ્યાં ધામ નામ તોયે જતાં;
 કિરતી પ્રચંડ રહી અખંડ, ગોવીંદ ગાતાં ગાતાં. ૨

ગયાં ધનવાન ગયાં બળવાન, ગયાં મદનાં માતાં;
ગયાં ગુણવાન ગયાં રૂપવાન, ગયાં રાતાં તાતાં. ૩
તુંએ કયાં રહીશ તું પણ જઈશ, વિચાર વણ થાતાં;
જશે વ્યાસ ઠામ, અલક રામ, રસ પાતા પાતાં. ૪

પદ. ૫

ભજ ભગવાન પામી જ્ઞાન, માન્ય મુકી પડ;
લવ ભટકાય દીવશ જાય, ખુએ ખરેખર. ૧
ફરે થઈ લાલ તુંતો હાલ, કાલ આજમાં મર;
સમજ ખડોત નજીક મહોત, તોયે કેમ ના ડર. ૨
આ જન્મજ છે વિકરાળ, આજ શીઠને હર;
વદે સુખ વ્યાસ થઈયે દાસ, વિઠલ વરો વર. ૩

પદ. ૬

માયા તણો ફંદ મુકી અંધ, મુકંદ ગાને ઘણો;
ધરી મન ટેકે રાખ્ય એક, આશ્રય હરી તણો. ૧
આ જે માત અને જે તાત, ભ્રાત મિથ્યા ભણો;
સુંદરીને સુત સગાં તુત, તેનો મોહજ હણો. ૨
બુદ્યો લવ માંય પુદ્યો હાંય, જેવો જળમાં ચણો;
જઈશ જમ હાથ વ્યાસની વાત, કોઈ ચિરલા ચણો. ૩

હુમરી. ૧

રામન અયેરામ જનકપુર એ રાગ.

માયામાં મરવાનો સુરખ તું, માયામાં મરવાનોરે. મા. ટેક.
મંદીર માયા મહુરતી માયા, મહાત્માની કાયા માયારે;
તેરે માયામાં લપટાઈ રહેલો, તે કેમ હોય જગ રાય રે. મા. ૧
માયાતીત પદ મોક્ષ મનાયે, અવર પદ તે બુકુંરે;
અવળું ભાર્યે અવળું થાયે, તરકર ભાર્યો કુંકુંરે. મા. ૨
તરકાર ચેતન્ય કુંકું જડછે. તે વિવેક નવ સુબ્યોરે;
ગુરુ કપા વણુ વલ્લભ વદેછે, બુદ્ધિ વગરનો બુબ્યોરે. મા, ૩

હુમરી. ૨

ગુરુ ગુરુ કહી ગોથાં ખાધાં, ગુરુની ગમ કંઈ નાવીરે. ગુ. ટેક.
ગુરુ બ્રહ્મા ગુરુ વિષ્ણુ, ગુરુ દેવ મહેશ્વરે;
ગુરુ સાક્ષાત પર બ્રહ્મ કહીયે, સાત્ય ગુરુ સરવેશ્વરે. ગુ. ૧

ગુરુએ ગુરુ પોતાને મનાવ્યા, તે ગુરુ ક્યાંથી આવ્યોરે; ગુ. ૨
 મુળ સ્વરૂપની ગમ પડીતે, જ્ઞાન ગુરુ ક્યાંથી લાવ્યોરે.
 આઘ ગુરુની ગમ નથી જેને, તેને ગુરુ કેમ કહીએરે; ગુ. ૩
 વલ્લભ વદે ભરમાયા ભ્રમીતો, વિવેક વચનને ગ્રહીએરે.

હુમરી. ૩

સુલટા કોન સમજાવે ગુરૂનીન, સુલટા, કોન સમજાવેરે. સુ. ટેક.
 સરવ દેશી ગુરુ સમજાવે સુલટા, ઉલટા કરે એક દેશીરે;
 સરવ દેશી સો હોય સંસારી, એક દેશી ત્યાગ બેશીરે. સુ. ૧
 જન્મ લીયા તાકા અનુભવ નાહી, એર અનુભવ કાંસેરે;
 ખ્યાસ કહત સખ મહોકી ખાતાં, સમજ લીયા કાયમાંસેરે. સુ. ૨

હુમરી. ૪

સમજ્યા વિના સૌ સાધન પોતાં, પોથાં થોથાં તે ગોથારે. સ. ટેક.
 વેદ ભણો શટ શાસ્ત્ર ભણો વળી, ઉપનિષદ પુરાણોરે;
 જ્ઞાન તણી જેને ગમ નથી તેને, પરબ્રહ્મ નહીં પરખાણોરે. સ. ૧
 વિદ્યાની યુક્તિથી નહીં મુક્તિ, વેદ વચન ઉધાડુરે;
 તેમ છતાં લાગી જીવને ભ્રમણા, કળયુગનું એ આડુરે. સ. ૨
 કુપંથી પંથના તંતજ લાગ્યા, અંત લગી એતું એરે;
 વલ્લભ વદે પ્રિય પદ માયાનું, તેને રહે તેનું તેરે. સ. ૩

હુમરી. ૫

નાહીં દેખાસો નીરાકાર કેહેતા, માયાવી સાકર ગાવેરે. ના. ટેક.
 કબુતર દેખે નહીં ચંદ્રકું, ઘુવડ દેખે નાહીં ભાતુરે;
 અનુભવી સો એર દેખતહે, જનનત આરુ પરમાનુંરે. ના. ૧
 અંધા દેખત નાહીં નગરીકું, બસ્તી હેયુ જાનેરે;
 દેખા બિના આકાર કયા કેહેવે, બસ્તુતાએતો માનેરે. ના. ૨
 ખરભડ સુનકે કબુલ કરતહે, ના કેહેવેતો કાં જાવેરે;
 ખ્યાસ કહત યું અજ્ઞાની અંધા, કાસે માલીક દેખલાવેરે. ના. ૩

હુમરી. ૬

વિવેકહીન તે વ્યાપક કેહેછે, વિવેકી કેહેછે ન્યારોરે. વિ. ટેક.
 વ્યાપક કેહેતાં વિચાર ન મુજે, કહે સચરાચર વ્યાપ્યોરે;
 * કહે છે અણુ સ્થળ નહીં તે વિના, સર્વમાં ઇશ્વર થાપ્યોરે. વિ. ૧
 આ સિદ્ધાન્ત જો સત્ય સ્થાપીયેતો, નિર્લેપ નિરંજન જીઠોરે;
 માયાતીત નામ થઈગયું મિથ્યા, બોલે બુદ્ધિ વણુ બુઠોરે. વિ. ૨

શું મળજુતમાં શું ગર્ભવાસમાં, શું શ્રાણીતમાં શુભ સ્વામિરે;
કેહેતાં ભલભડી છેલ્લી જોઈએ, બ્યાસ ગયો ત્રાસ પામીરે. વિ. ૩

૫૬. ૧

નાથ કેસે ગજકો બંધ છાડાયો, એ રાગ.

શંકામાંથી શાન્ત પમાડો આ મહાત્મા, હું તે હું શી વસ્તુ ભવાત્મા. ટેક.
કોહો છો તે સાંભળીને સમજી હું, સમજનારી શી વસ્તુ;
હાડ કાપ્ટ કે ધાતુ અતીકા, અગ્ની અકાશ અમસ્તુ. શંકા. ૧
વારી કે વાયુ શી ચીજ કયાં હું, કાર્ય કે કારણ ધારો;
કારણત્વ તમે કાર્ય કહો તો, કાર્યનો કોણ કરનારો. શંકા. ૨
કરનાર કોઈ છે એમ કેહેશો તો, કરતો ધણી તે કયાં છે;
કેવો છે ને વળી કેવડો છે, હાં છે કે કેં ત્યાં છે. શંકા. ૩
એ શી વસ્તુ ને એ શું પદારથ, નહીં વસ્તુ તો કોણ કરતા;
તે નહીતો આપણે શી વસ્તુ, પ્રત્યક્ષત્વ આચરતા. શંકા. ૪
આ બે પ્રશ્ન નીરશંક કરો તો, માહાત્માને ગુરૂ માનું;
શંકા ન ટાળો ને કોધ કરો તો, ધુતવા બીગાડુ બાનુ. શંકા. ૫

પદાર્થ.

આ પ્રશ્ન પુછનારનું પુછવું એવું છે કે હે માહાત્મા પુરૂષો તમે અમોને
બોધ કરો છો તે સાંભળીને જે હું સમજી હું તે હું સમનાર શી વસ્તુ હું?
અથવા શી ચીજ છું? અથવા શું પદારથ છું? એટલે હાડકું હું, કે ભાકડું હું,
કે તાંબુ રૂપ કે સોનું એવી કોઈ ધાતુ હું, કે પ્રથવીનો ભાગ કાંઈ અતીકા હું,
અગ્ની હું કે કાંઈ પણ ચીજ નહીં એવું આકાશ હું? વળી જળ હું, વાયુ હું,
કે શું હું? બીજું હું તે કોઈ કારણ હું કે કોઈ કારણત્વ કાર્ય છું? જો કોઈ
કારણત્વ કાર્ય હોઈ તો કાર્યનો કરતા કોઈ હોવો જોઈએ. જો કોઈ કરતા છે
એમ કેહેશો તો તે કરનાર કેઈ જગોએ છે, કેવો છે ને કેવડો છે. અને તે
હાંઈ છે કે બીજે કઈ છે. તેમ તે શી વસ્તુ છે. જો તે કાંઈ વસ્તુ નથી તો
કરતા કોને (શાને) કોહો છો. જો તે ન કહો તો આપણ બે જે પ્રત્યક્ષ બોલીએ
છીએ ને સમજીએ છીએ તે શી વસ્તુ છીએ. આ બે પ્રશ્નનો ઉત્તર શંકા રહીત
આપો તો તમને માહાત્માને ગુરૂ માનું શંકા ન ટાળો ને કોધ કરો તો તમે
ભોળાઓને ધુતવા સારૂ વેશ ધરીને ખરા માહાત્માઓનું બાનુ બગાડ્યું. એમ
કહીશું માનીશું ને ઝાઝર કરીશું.

૫૬. ૨

સો મણુ તેણે દીવા વિના અંધારૂ;
 તેમ જ્ઞાન વિના વેદ આરૂ. સો. ટેક.
 શ્રુતિ સમૃતિ અને ઉપનિષદ, શાસ્ત્ર પુરાણો લ્યો ભાળી;
 અનંત તારાપણુ ચંદ્ર વિનાની, નહીં રૂજની અજવાળી. સો. ૧
 જ્ઞાન વિનાની વૈરાગ્ય ભક્તિ, ક્ષુધા વિના જેમ ખાણું;
 અનંત ચંદ્રને અનંતદીપક પણુ, સુર્ય વિના નહીં વાહાણું. સો. ૨
 વર્તે વર્તુલાં વિદ્યા સંત શેવા, શુભ ધર્મ કર્મની કરણી;
 વલ્લભ વદે જ્ઞાન વિના કરેતે, નહીં કદી પાર ઉતરણી. સો. ૩

૫૬. ૩

ઉકળે જળમાં તોપણુ ગાંગડુ કાચો;
 જેને બાધનો શોધ નહીં સાચો. ઉ. ટેક.
 તેમ ધરમમાં કરો દોડા દોડ, આહ્ય કુદો આહ્ય નાચો;
 પણુ જ્ઞાન વીના જીવ ગળે નહીં, આહ્ય જીલે જીલે જાચો. ઉ. ૧
 જળમાં માંછલી પણુ રહી તરશી, તો તે જળે શીદે રાચો;
 આચાર રહ્યાને વિચાર ગયો છે, વ્યાસનો ટુંક તમાચો. ઉ. ૨

૫૬. ૪

મુમુક્ષુને અધિકારી અનુભવ જાણે;
 સર્વ પ્રહ્લ સિદ્ધ શબ્દ પ્રમાણે. મુ. ટેક.
 સચરાચર પ્રહ્લ રમી રહ્યો છે, અણુ જગો નહિ ખાલી;
 અદ્વૈત આત્મા એજ પરમાત્મા, દ્વૈત ભાસ્તુ અજ્ઞાન ફાલી. મુ. ૧
 કનક એકના ઘાટ અનેક છે, શશિ પ્રતિબિંબ નહીં જુદુ;
 ગટમઠ રૂપી ઉપાધી અતિપણુ, આકાશ એક સમુદુ. મુ. ૨
 રથજી સુક્ષ્મને કારણુ દેહનો, જાણુવા વાળો પ્રહ્લ છે;
 જાગ્રત સ્વપ્નને શુસુપ્તિની, વ્યાપક પ્રહ્લને ગમ છે. મુ. ૩
 અવર માન્યુ અજ્ઞાન આત્મજીથી, અંતઃકરણની ઉપાદી;
 ભાંગ પીને ભુલ્યો ભાન પોતાનું, તેણે થયો દ્વૈત વાદી. મુ. ૪
 કરતુરી અગની નાભીમાં પણુ, અજ્ઞાને તરણું સુગે;
 કુંઠામાં ચોર ભાશી રહ્યો છે, ચુપ વલ્લભ આ યુગે. મુ. ૫

૫૬. ૧

રાતલડી કોની સંગે જાગ્યા. એ રાગ.

અરે બેનો કોનું ધ્યાન ધરો છો,
ધરો છો તેનું વરણન કયાં કરો છો. અરે. ટેક.
સમરો તેનું કિયું ગામને કયાં ધર છે, ઉત્તર દક્ષીણ પસ્થીમ કે પુરવ પર છે,
જાણતાં હોતો કહો કયાં વિશ્વંભર છે. અરે. ૧
નીરાકાર કેહેશે તો જાણ્યો શી રીતે, સાકર કહો તો ખટ વિકારી નીતે,
તેનું નીરૂપણ આપો ગોખે ચીતે. અરે. ૨
વ્યાપક કહો તો શંકા ઘણેરી ઉઠે, વસ્તુ એક તો કયાંથી અનેક પુઠે,
સંભવે નહીં તો તે ગણાશે જુઠે. અરે. ૩
સર્વાત્માને સત્ત્વીકા નંદ કહેશે, તેની સાથે લક્ષણ કયાં મેળવી દેશે,
અંતરયાત્રીપણું કયાં માની લેશે. અરે. ૪
નીરશુણ્ય કેહેશે તો શુણ્ય વિનાની વસ્તુ, તેનું ધ્યાન સરખ કરી દે ખસ્તુ,
નહીં શુણ્ય તે કોણ સમરે અમસ્તુ. અરે. ૫
આ વાત કરો તો જાણીતાં છો તેનાં, નહીં તો સહુ નામ ભગત છો એના,
કરો છો ગોધ પશુ જાણીતાં રેનાં. અરે. ૬
કેહેશે નામ સમરણ ઉત્તમ કાહાડયું, કાહાડયું પશુ તે નામ કેણે પાડયું,
જાણતાં નથી તો શું આ ધાંધલ માંડયું, અરે. ૭
નાહક ભગ્તી દેખાડવાના ભાવી, લેવો છે જસ જગતમાં કીરતી કરાવી,
જાણતાં હોતો સર્વ ખીના દો ખતાવી. અરે. ૮

૫૬. ૨

ભગતડા ભગવત નામ લખાવ્યું;
વિષય વાણી ગાઈ ગાઈ ગામ જાણવ્યું. ભગતડા. ટેક.
ભગત થઈ જગતને પુરા નડીયા, જોઈ જોઈ સૌ જીવ એ પ્રથમ ચડીયા;
પ્રભુની સ્તુતિ ગાતાં શું ધા પડીયા. ભગતડા. ૧
વૈરાગ ઉપજે તેવી વાણી ગાને, વિષય મોહ મરે તેવી જીભ બ્હાને;
દયા દીનતાના સ્વરૂપે તું ચાને. ભગતડા. ૨
સુ કંઠથી વાજીત્ર જગત જગાડયું, નોહોતું લક્ષ તે લક્ષ જીવને લગાડયું;
પોતે ભગડી આ દુનીયાતું બગાડયું. ભગતડા. ૩
ઠગાઈ તારા મનની તો રાખી ડરખી, મુકીદે તું વિષયી ગરબાને ગરખી;
વહે વ્યાસ ચંદ્રાળને ચઢી ચરખી. ભગતડા. ૪

૫૬. ૩

ઘોઝારા અવળ પંથે તું ચડીયો;
 હવે તાહારી ગણાવા માંડીછે ઘડીયો. ઘોઝારા. ટેક
 જનમ ધરી કરવાનું ન કર્યું બાઈ, નહોતી કરવાની તે કીધી કમાઈ;
 છેવટ ત્યાંની ત્યાં મુકી લક્ષ્મીબાઈ. ઘોઝારા. ૧
 પ્રભુની ગાયછે વિષય વાણી, ઉપજે મોહ તેવી મતલબ સેલાણી;
 રતુતિ રૂપ ગાતાં તો ઉંઘ બરાણી. ઘોઝારા. ૨
 ભગત થઈ વાળ્યા ગાયનમાં ગોટા, ઉપાડ્યા રાસ મંડળ ખેલ ખોટા;
 જરૂર ખાઈશ જમકિંકરના સોટા. ઘોઝારા. ૩
 વ્યભિચારી ગાંધ્યાંથી મરીયાદ લોપી, રાખે શીષ ચોટલા ચેરાને ટોપી;
 વદે વ્યાસ કેહેછે તું કબ્જની ગોપી. ઘોઝારા. ૪

૫૬. ૪

જીવલડા આંખો છુટવાનો છેડો;
 તોયે નથી મુકતો માયાનો કેડો. જીવલડા. ટેક.
 નાહક દોષ દેહે માયાને માથે, નથી તે વળગતી તું વળગછ હાથે;
 તોયે તેમાંની નહીં આવે તુજ સાથે. જીવલડા. ૧
 ગરબનું ને ઘડયણું દુખ જોયું, તોયે કાચી કાચા ઉપર મન મહોયું;
 અમુલ્યમાં અમુલ્ય આયુષ ખોયું. જીવલડા. ૨
 આખર આવી તોયે ઔષધીયો શોધી, એવો કીયો મળીયો મુરખ બોધી;
 થયો નહીં આશા ત્રણાનો વિરોધી. જીવલડા. ૩
 નકટ ફટ ફટ તુજને ધીક ધીકરે, વલ્લભ વદે ધર કાંઈ હરીની બીકરે;
 ખોઈશ થાળી ખાવાનું થાશે ઠીકરે. જીવલડા. ૪

૫૬. ૫

જીવલડા જન્મ ધરી શું જોયું;
 માયાને મોહી અવનીમાં આયુષ ખોયું. જીવલડા. ટેક
 આંખો મનુષા દેહે હોંશ ધરીને, ટાળતું જન્મ મૃત્યું મુકીત કરીને;
 મુકી મમતા તું સમર શ્રી હરીને. જીવલડા. ૧
 ગરબમાં હરીપદ ઉત્તમ જાણ્યું; પછી તારૂં માયાએ લક્ષ તાણ્યું;
 પડ્યો પંચ વિષયમાં મુખ માણ્યું. જીવલડા. ૨
 હવે યમદુતથી કેમ ખચાશે, કર્યું જેજે કાર્ય તે સઘળું કયાશે;
 કેટલું રહીશ જઈશ તું પાંચ પયાશે. જીવલડા. ૩
 પછી તારો અવર ઉપાય નહીં ચાલે, તુને તારૂં સજ્જ શું ટેકો ત્યાં આલે;
 વદે વ્યાસ વાહાલાં ગર્દન તને ઘાલે. જીવલડા. ૪

૫૬. ૬

દીવલડો ગયોને થયું અંધારૂં;
 પછી સચું દ્રષ્ટે પડે નહીં તાહારૂં. દીવલડો. ૧
 હીકુંતું તે તાહારૂં તે પડ્યું જોડું, ધણીની ધન ગોવાળ કર સોડું;
 નિત્ય સ્વપ્ન જેવું તેવું આ મ્હોડું. દીવલડો. ૧
 તેવા સ્વપ્નને તું માની બેઠો સાચું, અપુણ્ય જ્ઞાન ત્યાં સુધી કાચું;
 માટે માયા દેખીને મનથી રાચું. દીવલડો. ૨
 જોડ્યા કયાંથી આંખોને કયાં તું જવાનો, કણનો વક્ષ વક્ષનો કણ તું થવાનો;
 નહીં તું નીવૃત્તીએ બેસવાનો. દીવલડો. ૩
 જનમને મરણ તણું દુઃખ મ્હોડું, જીએછે જગમાં તોયે તું લોડું;
 વલ્લભતું વેણ માનીશ માં જોડું. દીવલડો. ૪

૫૬. ૧

અંખાજોયાની આડીરે. એ રાગ.

હરી જન હરી જનને બાળીરે, ભલે કરે ચેષ્ટાળી. ૧
 લોભી ધોળી ધોવસમણ માગે, મફતીઓ ધુએ ખંખાળીરે. ભલે. ૧
 મેલુ જોડોળે પણ પાપ કુણ જોડોળે, જનમો જનમનાં દે ટાળીરે. ભલે. ૨
 વંદનાર છે પણ નંદનાર કયાં છે, કરેલાં કુકત લે વાળીરે. ભલે. ૩
 સત્યથી રહેવું ને સત્ય કેહેણ કેહેવું, દુષ્ટ દેવા દન દન બાળીરે. ભલે. ૪
 વ્યાસ વદે ભગ્ને નીરભય રહેવું, તમ તુલ્ય કોણ ભાગ્યશાળીરે. ભલે. ૫

૫૬. ૨

છોને જગ કરે ચરચારે, કેમ હરે તું ટરચા. ૧
 લોક કેહેણીથી શું લાજ લાવે, કયાં કપોળે ઉભા કરચારે. કેમ. ૧
 ન રહીશ ફંદે છો લોક નંદે, શુભ શોભશે માળા અરચારે. કેમ. ૨
 ભગ્ત ચીન્હ કરવું તેમાં શું ડરવું, ખડું માન જોખલા ખરચારે. કેમ. ૩
 વ્યાસ વદે ખડું કલ્પામાં લાગે, સુરખની ગાંડે મરચારે. કેમ. ૪

૫૬. ૩

કયાં લોકતું જોડ્યું ગણીયેરે, એક બ્રહ્મને ભણીયે. ૧
 અવળું સુબચું તેને સવળું ન ભાસે, અંહતાને મમતા હણીયેરે. એક. ૧
 પુર્વના પ્રારબ્ધ તુલ્ય સુલુ આવે, પુત્રનાં રણ કાઢ્યાં રાણીયેરે. એક. ૨
 સત્યસંગ વીના સમજણ કયાંથી, છણાએણું ગુમડુ કયાં છણીયેરે. એક. ૩
 લોક લવારીમાં લક્ષ ન દેવું, રહેવું છે ભાલાની અણીયેરે. એક. ૪
 વ્યાસ વદે રહે કંઠણ કદીને, કપુતની કેહેણી ન અણીયેરે. એક. ૫

૫૬. ૪

જેને નીંદા પર પ્રીતીરે, એતો અસુરની રીતી. ટેક.
 ખરૂં કહે તેને નીંદા ન કહીએ, બુદ્ધુ વદે જીલે ઝીતીરે. એતો. ૧
 ખરા ધરમને ધરમજ કહીએ, આદરે જેહ અનિતીરે. એતો. ૨
 ખુંચ ન ખોળે ખોટા હોય તેતો, કહી ન સુધારે સ્થિતીરે. એતો. ૩
 વલ્લભ વદે વેળા વળીને નાવે, બહેવારી વિષત નથી વિતીરે. એતો. ૪

૫૬. ૫

ખરાં રૂદેમાં લાગ્યાંરે, જેને રામ બાણ વાગ્યાં. ટેક.
 કોટી કાળે તેનો ધાવ ન રૂજે, હાડપીંજર બધાં ભાગ્યાંરે. જેને. ૧
 પ્રેમ વિના પોળે ઝોળે મળે નહીં, ન મળે ઘેર ઘેર ભાગ્યાંરે. જેને. ૨
 પરવાયો પ્રભુ પદ પામનારા, આશાને ત્રણ્યા તાગ્યાંરે. જેને. ૩
 વદે બ્યાસ હાથ હીરે કોને લાગે, નસીબ જેનાં ભાગ્યાંરે. જેને. ૪

૫૬. ૬

લક્ષ ચોરાશી ટળીયોરે, મનુષા દેહ મળીયો. ટેક.
 અવર જનમનાં અતિ કષ્ટ વેક્યાં, તેમાંથી દહાયે વળીયોરે. સુનયા. ૧
 બ્રહ્મ ભળ્યો તેની ભવ લીડ ભાગી; પરમપદ પર પળીયોરે. સુનયા. ૨
 સાચુ સોધન કરી સાધને ચડીયો; તેનાથી કોણ બીજો બળીયોરે. સુનયા. ૩
 માયામાં મોહો મનુષ દેહ ખોયો. આ રંગ લાગ્યો તે રળીયોરે. સુનયા. ૪
 વિષય વલ્લભ તેને વિકટ વાટયો; ગોઝારો ગુમાને ગળીયોરે. સુનયા. ૫

૫૬. ૭

કળીથી પાખંડ પુજેરે, દુનિયાને ન સુજે. ટેક.
 ત્યાગીનો વાસ કરાવે નગરમાં, તેણેથી ધરતી ધ્રુજેરે. દુનિયા. ૧
 વિગ્રોની પાસે વૈતરાં કરાવે, તારામંડળ તેથી ધ્રુજેરે. દુનિયા. ૨
 વેદનાં વચન અવળાં આલોચે, તે માટે મેઘન દુજેરે. દુનિયા. ૩
 કરવું ન કરે ન કરવું તે કરે, જખરી અનિતી ઝુજેરે. દુનિયા. ૪
 બ્યાસ વદે સમજે જીવ કળીના, આ સર્વ ધા કેમ રૂજેરે. દુનિયા. ૫

૫૬. ૧

માણીગર મહેલે પધારો. એ રાગ.

નાથ અમારોરે, અલોકીક નાથ અમારો;
 શું બાણે બીચારોરે, અલોકીક નાથ અમારો. ટેક.
 જે બીચારો બાપડો, માયાનો મારેલ;
 તેને અગમની ગમ નહીં, એતો બાણે ખલકનો ખેલ. અ. ૧

ક્રુધા તૃષ્ણા તૃપ્તી તર્હી, ઉઘ આગસ મૈથુન;	
નિરભયપદ આનંદ મળે, તેતો સત્ય ગુરુતં પુન્ય.	અ. ૨
અક્ષરધામ ગુરુ તાલું, તે ભણે જન કોક;	
તેણે જ્ઞાન પ્રેર્યા વિના, સદા જન્મ મરણના શોક.	અ. ૩
કો કથાને કો મથો, કો કરો લક્ષ ઉપાય;	
પણ દ્રઢ વલ્લભ વ્યાસનો, અન્ય પથે તે કેમ પળાય.	અ. ૪

પદ. ૨

છે બહુ વહાલુરે, અલોકીક છે બહુ વાહાલું;	
જગ ઠગ ઠાલુરે, અલોકીક છે બહુ વાહાલું;	ટેક.
ઠાલું પદ માયા તાલું સમભાલું છે સ્તીધ;	
હતું નહી હશે નહી, આ માયાની નવનીધ.	અ. ૧
આવા ગમન ઉભગરો, ભાસે નહીં કો દીન;	
સંસાર સંધિ રૂપછે, તેમાં મનુષ રૂપી મીન.	અ. ૨
તરંગમાં તે તરફડે, ઠરી ન બેશે સ્થિર;	
જેવી રેંટની ઝાઘલી, તેતો ભરાય ઠલવાય નિર.	અ. ૩
ભરનીગળતું શુભડું, તેમ ચોરાશી લક્ષ;	
જપવાનું જરા નહીં, કોઈ જુઓ ઉઘાડી ચક્ષ.	અ. ૪
તુરીયા વણુ ભગત નહીં, માયા ભગત ઉઘ;	
તે હુંક સમજ્યા વિના, વહે વલ્લભ સઘળા હુંગ.	અ. ૫

પદ. ૩

માયા વિતાડેરે, પ્રભુ મને માયા વિતાડે;	
આશા ત્રણ્ણા લગાડેરે, પ્રભુ મને માયા વિતાડે.	ટેક.
માયા મોહોટી મોહાની, છે ચીતડાની ચોર;	
સંતોષ શાન્તી બે વીના, એનું જખડુ જગતમાં જોર.	પ્ર. ૧
માયાનાં ગુલામછે, બે પુરૂષ બે નાર;	
સંતોષ શાન્તી બે ખસે, તથા આવી ચઢે તે ચાર.	પ્ર. ૨
આશાનો નર મોહછે, ત્રણ્ણાનો નર લોભ;	
હલવી મારે વિશ્વને, જોઈ જ્ઞાનીને મન ક્ષોભ.	પ્ર. ૩
જ્ઞાની જ્ઞાન કેટલું કથે, મથે દિવસને રાત;	
સંતોષ શાન્તી આવે, રમે વહ્નિમુગ વ્રજ સાથ.	પ્ર. ૪

પદ. ૪

જન્મ સુધારો મહારાજ, કીકરનો જન્મ સુધારો;	
કથો પાંપ ઉધારો, કીકરનો જન્મ સુધારો.	ટેક.

હું છું કીંકર આપનો, પાપનો ભરેલો પુર;
અપરાધ તે જોશે નહીં, બધી છે માયાની કસુર. કી. ૧
ટળવળું ત્રી તાપમાં, તમ વણ નાવે પાર;
ધયો ચોરાશીલક્ષમાં, વિવિધ વપુ વારંવાર. કી. ૨
તેથી ત્રાશયો તમ તણો, તાબેદાર ગુલામ;
મુળપદની પ્રાપ્તિ વીના, મળે નહીં જરા આરામ. કી. ૩
માયુ અચળ આનંદને, દુખડું નિવૃત્ત હોય;
અવર લક્ષ લાગે નહીં, હવે વલ્લભ વાટડી જોય. કી. ૪

૫૬. ૧

હરી ભજન થકી છોટા હોય તે મ્હોટા એ રાગ.

હવે ત્યારે છું હરી, આણું આવે એટલીજ માહારે વારછે;
ખેઠો તાગી કરી, જોવા માત્રજ વળગેલો સંસાર છે. ટેક.
પ્રભુ આવવાને રહ્યાછું તાકી, બાંધી છે ગાંસડી પોટલી પાકી;
નથી સખ્યું કોનું દેવું બાકીરે. હવે. ૧
સાધવાં સાધન તે સૌ ભરીયાં; જેનાં રણ હતાં તેનાં ભરીયાં;
આપી આપીને આગળ કરીયાંરે. હવે. ૨
રહ્યાં પાછળ તેને તેનું લીધું, મેં તો માહારૂં બાંધ્યું છે સીધું;
વળી લેવાનું હતું તે લીધુરે. હવે. ૩
ઈહાંથી છુટવા શિવને જળ રેડું, જોઈ વાટડી આંખડી ઉઘેડું;
વહે વલ્લભ મોકલી દો તેડુંરે. હવે. ૪

૫૬. ૨

હવે ગમતું નથી, ઘણા ગભરાયો સાર સંસારનો જોઈને;
થઈ ભ્રમણા અતિ, આ ગભરામણ કહી શકું નહીં કોઈને. ટેક.
પંચ ભૌતીક બંધન પરહરીએ, પરહરતાં પાતકથી ડરીએ;
મળે મળતીયો તો વાતો કરીએરે. હવે. ૧
બહાણું વાયને આવું પીવું રણવું; પંચ ભૌતીક કાજ દઈલું દળવું;
કેઈ પેરે ઝટ મુળપદ મળવુરે. હવે. ૨
પ્રભુ ભવ જેવડો દિવસ ભાસે, બચાંથી ત્યાંથી છુટવા મન નાસે;
મુકો વિશ્વપતી વલ્લભ ત્રાસેરે. હવે. ૩

૫૬. ૩

અહો દીનખંધુ, દીનાનાથ દયાળ દયા લાવો તમે;
કેટલોક વંદુ, સત્ય પદ મળવા ઉરમી ઉડી આ સમે. ટેક.

તમે મનમાંથીત ફળના દાતા, કરો નાભી સ્નેહ સમજ શાતા;
ભાગ્યે મુંઝામણ ઉરની ત્રાતારે. અહો. ૧
હવે કેટલીક રેણી ભુકાવો, માહા માયાનું બંધન મુકાવો;
કોઈ રીતે કરી દો મુકાવોરે. અહો. ૨
જખ મારીતે જગ ત્રી કીધી, થઈ વાસના તે કરવે લીધી;
લીધું રૂડું તે પાછી લેઈ લીધીરે. અહો. ૩
છુટ્યું બંધન ભવને જાયાનું, તેવું મન મેલાણ થયું માયાનું;
વહે વલ્લભ બાકી છે કાયાનુંરે. અહો. ૪

પદ. ૪

કેમ વિલંબ કરો, વિશ્વપતી વિશ્વંભર વલ્લભો વલ્લભે;
દીલ દયા ધરો, ટીટાડીની તુલ્ય તુજ કીંકર ટળવળે. ટેક.
રખે માયા ઝડપીને ઝલે, મ્હોરૂ બળ ચાલીને કેટલું ચાલે;
એતો ઘોઘારી ગરદન ઘાલેરે. કેમ. ૧
ભુજો સ્ત્રીંગીને ચપટીમાં ચપશા, મ્હોટા મ્હોટા મુની લપટી લપશા;
કંઈક તપસ્વીની મુકાવી તપશારે. કેમ. ૨
વળી ઈંદ્ર ચંદ્રને પ્રહ્લા ભુલ્યા, પુન જંભળ જાળે પડી ભુલ્યા;
ઘણા દાનવ માનવ દેવ હુલ્યારે. કેમ. ૩
એવા અનંત લપટેલા લાળે, માટે અવનીમાં મ્હોરૂ દલ દાળે;
થાઉં ઉતાવળો બ્યાસ મોક્ષ કાળેરે. કેમ. ૪

પદ. ૫

રૂડી રૂડીયાની, રણમુક્ત વાતો કહીએ કોના આગળે;
નથી અધિકારી, મન મુઝાધને લખું કોરા કાગળે. ટેક.
ભુલો જગત તણા ભવ છે દુખીયા, પંચ વિષયમાં સમજ્યા મુખીયા;
આશા ત્રખાની જંભળે ઝુકીયારે. રૂડી. ૧
હરી ફરી ધંધે ધન લેખું, એવા ભવને કેટલું ઉવેખું;
માયાના મંદમાં ડુબતા દેખુંરે. રૂડી. ૨
સર્વે કળીના ચળાબ્યા ચળીયા, સાચા શોધને જ્ઞાનમાં નવ ગળીયા;
મિથ્યા માયામાં મરતા લગી મળીયારે. રૂડી. ૩
કયાં જાણુંને ત્યાં કેમ થાણું, ઉંધુ ચતુ કંઈયું તે આણું;
હાલ વલ્લભ પાછળ પરતાણુંરે. રૂડી. ૪

પદ. ૧

ભજને ખ્યારા ભજને ભાધ. એ રાગ.

ઓ ઇન્દ્ર લવ છે અપરાધી, નથી લેતા તુજ નામ;	
માયા મેળવવાને કરે છે, કામ કામ ને કામ.	૧
સંતોશ શાન્તી નહીં નિરવરતી, દોડયા કરે દિન જામ;	
હુંટયા ધારે જ્યાંથી ત્યાંથી, દામ દામ ને દામ.	૨
આશા ત્રણુ દુ'કી કરે નહીં, રળવા રાખે હામ;	
રહેવા ભોગવવા માટે ખાંધે, ધામ ધામ ને ધામ.	૩
કાયા માયા જાયાને આહ્યાં, વળી શોભાવે ચામ;	
પરીવાર અસ્થ કરવાને ધુમે, ગામે ગામ પરગામ.	૪
સગાં સહોદર સ્વારથી ભાસે, તવ ખેસે કરી ઠામ;	
આખર વેળા દુખમાં ખોલે, શામ શામ ને શામ.	૫
અરેરે આ રણેલું ભોગવ્યું નહીં, મશાલુ દેશે કામ;	
વલ્લભ વદે છે વટ પોકારે, રામ રામ ને રામ.	૬

પદ. ૨

પુરણ બ્રહ્મ પરમેન્દ્ર ખ્યારા, ટાળીદો ત્રીતાપ;	
તમેછો માતા ત્રાતા બ્રાતા, પુરણ દયાળુ આપ.	૧
પરમ ગતીથી ગોચું ખાધુ, હળીને પડીયો ધણું;	
આસન બ્રહ્મ થવાથી લખને, વળગ્યું જનમને મણું.	૨
જળચર વનચર જળચર થયો, જુજવા પામ્યો સ્થળ;	
ખાજીગર કર દીઠો પછશો, આખર ધુળની ધુળ.	૩
લવ કપટથી માયા મેળવે, પણ ભરવાનું પેટ;	
ખીજ જન્મે કામ ન લાગે, ફરી કરવાની વેઠ.	૪
ગઈ વેળાનું કામ ન આપ્યું, તો આગળ કયાં પ્રાપ્ત;	
બ્યાસેને દાસે એમ સમજીને, સર્વ કર્યું સમાપ્ત.	૫

પદ. ૧

વરપોડો વરપોડો વાલમનો. એ રાગ.

બહુ ભુ'ડો બહુ ભુ'ડો, કળી કાળ બહુ ભુ'ડોરે.	ટેક.
ધરમને નામે ધરખોળ ઘાલ્યું, દીન દીન ઉતયો ઉડો.	કળી. ૧
વિહાર ચાલ્લી બહાલી લગાડી, જ્યાં ત્યાં ટોચાયો કાતુડો.	કળી. ૨
તત્ત્વસાર સોધવો મુકી દેધને, રંગ રાગ લાગ્યો રૂડો.	કળી. ૩

સાચો સત્ય સંગ સાને છોડાવ્યો, કપટ ભરેલો કુલો. કળી. ૪
આળસુ હસતી થૈ બેઠા નામી, વ્યાસ વદે સત્ય જ્ઞાન હુલો. કળી. ૫

૫૬. ૨

શું ભણ્યું શું ભણ્યું, જનમ લે શું ભણ્યુંરે. ટેક.
મુનવા દેહછે મુળ પદ ભણવા, તે મુકી માયા મુખ માણ્યું. જનમ. ૧
સત્ય સમાગમ સપને ન કીધો, બહેવાર કાર્ય વખાણ્યું. જનમ. ૨
શાન્તી વળે નહી જાળી ભળની, સદા તરીલું તાણ્યું. જનમ. ૩
વદે વલ્લભ નથી તુંને તાહોરું, મીઠ્યા હું પદ મન આણ્યું. જનમ. ૪

૫૬. ૩

રટવા રટવા રટવા, મનુષદેહ રામ રટવારે. ટેક.
આ દેહ દીધો સુકીત કરવા, નથી દીધો માયા ઝટવા. મનુષ. ૧
જોખન ઝડપથી ચાલ્યું ગયુંજો, લાગ્યું શરીરહવે હઠવા. મનુષ. ૨
ખરો સમો તારો ખાલી ખુલ્લો, માંડ્યું આયુષ તુજ ઘટવા. મનુષ. ૩
વદે વ્યાસ વેળા આવીછે હાથમાં, લક્ષ ચોરાશી મટવા. મનુષ. ૪

૫૬. ૪

કેમ ભુલે કેમ ભુલે, પ્રભુને કેમ ભુલેરે.
એના વિના નથી આરો કીનારો, મીઠ્યા જાળમાં બુલે. પ્રભુ. ૧
સાચો સત્ય સંગ લાગ્યો નથીતે, માયાના ફંદમાં કુલે. પ્રભુ. ૨
અહીંથી છુટીને ક્યાંરે જવાનો, નથી દેખતો તે દુલે. પ્રભુ. ૩
હેઠની કરી પછુ ઠેઠની કરી નહીં, વદે વ્યાસ અતુસાઈ ચુલે. પ્રભુ. ૪

૫૬. ૫

શું સાધ્યું શું સાધ્યું, સંસારમાં શું સાધ્યુંરે. ટેક.
રળ્યા મળ્યા તેમાં નવાઈ શીછે, નવતર શું શું કર વાધ્યું. સંસારમાં. ૧
અહીંનું સુધાર્યું પાતક ઉધાર્યું, છેવટ ભાથુ શું બાધ્યું. સંસારમાં. ૨
ભાન નથી તહીનું તાનછે અહીંનું, વપુમાં વિપ્રીત વાધ્યું. સંસારમાં. ૩
વ્યાસ વદે આ સંસાર સુધાર્યો, તેમાં શું ત્યાં રાંડે રાંધ્યું. સંસારમાં. ૪

૫૬. ૬

માહા મોહોડું માહા મોહોડું, માયા મુખ માહા મોહોડુંરે. ટેક.
બાહુગરની બાહુ તુલ્ય દીપે, અજ્ઞાને અન્ય પદ છોડું. માયા. ૧
પુઠેથી પાદ મારીને છટકે, હાલતો દુઝાલું ઝોડું. માયા. ૨
છુટલું જેવારે ખખર તેવારે, વાગશે સુસડું સોડું. માયા. ૩
પ્રતીજ્ઞાપુર્વક વલ્લભ કહે છે, આ ઝોડું ઝોડું ઝોડું. માયા. ૪

પદ. ૧

રાગ માડનો.

આતો અમુલ્ય દેહી જાયરે, ત્યાં શી બીના બને. ટેક.
 મનુષ્ય દેહી આજ મળી છે, નહીં મળે વારમવાર;
 છેલ્લું પગથીયું છે તરવાતું, કરી લેને આદ્યારે. ત્યાં. ૧
 ત્રણા ન હુટે મોઢ મટે નહીં, લોભ લાલચ નવ જાય;
 ગ્રહસ્થ થવા ગોઠવણ કરે પણ, તારૂં ધાર્યું નહીં થાયરે. ત્યાં. ૨
 તુજ વધોએ વિત્ત મેળવવા, વડો કયો વિચાર;
 પણ હોંશે પુરી ના પડીને, છોડી ગયાં ધરખારરે. ત્યાં. ૩
 પૂરણ ધર્યા પુરી કરીને, નથી ગયેલું કોય;
 તો ત્રણા તું જે રાખે તે, કદી પુરણ નહીં હોયરે. ત્યાં. ૪
 અધુરું રહેતે કામ ન કરતો, પુરણમાં જીવ જોડ;
 વલ્લભ વદે સહુ બોલજોરે, જે જે શ્રી રણછોડરે. ત્યાં. ૫

પદ. ૨

અહ્યા મોઢ માયા મેલરે, જો કાળજે કને. ટેક.
 બહાણું વાયું વેહેવારે વળગ્યો, પ્રેમે કર્યું ખાન પાન;
 ઘરની ગોરીયે ઘરખંદાર કાઢ્યો, લાગ્યું ધધામાં ધ્યાનરે. જો. ૧
 એમ આખો દીન આખો ખોયો, ન કર્યું હરી કીરતન;
 રજની કાઢી રંગમાં રમતાં, એમ ખોયા ખરા દનરે. જો. ૨
 નહીં લલના કે લક્ષ્મી તાહારી, નહીં તાહાફ ધરસુત્ર;
 નહીં અધવડે બેનડીરે, નહીં પરિવાર પુત્રરે. જો. ૩
 અરૂં ન હોય તો ખબર પડશે, મકલાતો રહે હાલ;
 બ્યાસ, વદે હોડ તાહારેને મ્હારે, જોઈ લેજો આજ કાલરે. જો. ૪

પદ. ૩

ગળેલ ચીતડ ચેતરે, જો શી ગતી થશે. ટેક.
 અવનીમાં તું અવતર્યોને, પ્રથમ શીખ્યો જીભ સ્વાદ;
 પછી રૂપ વિષય તને વાખ્યો, તે પછી શબ્દનો નાદરે. જો. ૧
 ગંધ વિષયને સ્પર્શ વીષય, ઉપજ્યો તારે અંગ;
 આતસ બાજની ઉપાધી બાજ, નારીનો નાટ રંગરે. જો. ૨
 વાહન બહાણું ને વીત બહાણું, બહાલો સૌ બહેવાર;
 એતો બહાણું સર્વ જીવનેરે, આ ખાસડાં ખાનારરે. જો. ૩
 કાકડ કંદમાં ફાગટ ફાટતો, લાહાવાના લેનાર;
 વદે વલ્લભ જ્યાંથી ફાટ્યો ત્યાં, નહીં થીગડું દેનારરે. જો. ૪

૫૬. ૪

બુદ્ધ્યો જાળળે જીવરે, તક તારી તો ગણ. ટેક.
આશા આયુશનીછે અતીશે, પણ તે આશા ફેક;
મહોત માંથે બેશી ફરેરે, અલે જશે જમ લોકરે. તક. ૧
કર્ચ કમાણી ઉલટ આણી જ્ઞાન ધ્યાનને દાન;
એ વણુ અમર કમાય છે તે, નહી ઠેકનું ખાનખાનરે. તક. ૨
પેટની કીધી શેઠની કીધી, ઠેકની કરી ના મુંઠ;
તાહારેજ માટે ત્યારછેરે, નર્કના કુસ્થળ કુંડરે. તક. ૩
સ્વારથ સમજી બોધ ન માને, ન લે હરીનું નામ;
વહીને વહેછે બ્યાસજીરે, ગામ અહ્યા તને અમરે. તક. ૪

૫૬. ૫

અલ્યા શરીરમાં તું સોધરે, હું કેહેછે તે કીયો. ટેક.
હું કેહેછે તે હું કીયોછે, આંગળી દે દેખાડ;
અંદર નામ બિનાનો જે તું, તેને સોધી કાઢાડરે. હું. ૧
સંસાર સમજ્યો બહેવાર વરત્યો, ન સમજ્યો નીજ રૂપ;
મહારૂં મહારૂં કહે તે કીયું તાહારૂં, જોળખી લે અનુપરે. હું. ૨
કોણ રાજા કોણ રાંકડારે, કોણ ગરીબ કોણ અસ્થ;
સમજણ પડતી હોય નહીતો, અલ વલ્લભનો હસ્તરે. હું. ૩

૫૬. ૧

રાગ. ભરથરીનો.

જીવસજ જુઠી જાળળછે, સોધી સોધ્યો સૌ સારજ;
જોઈ જોઈ જોયા જુના દાખલા, સાચુ નથી તલભારજ. જી. ટેક.
જુઠી માયાને કાયા જુઠી, જુઠો સકળ સંસારજ;
સ્વારથ સંબંધે સગાં મળે, માનવા માત્ર બહેવારજ. જી. ૧
જીવડો જાણે જર માહારૂં, અવિચળ સચું સાથજ;
અમર હતો પણ ઉડી ગયો, ચૌદ ચોકડીનો નાથજ. જી. ૨
હરીશ્ચંદ્ર સરખા ઉડી ગયા, ગયાં ધન માલ રાજજ;
ઉડી ગયો નળ નૈવધ તણો, તેને કુળે કોણ આજજ. જી. ૩
ગયારે પાંડવ સરખા પ્રાણીયા, હુઆનો શો અભીમાનજ;
વલ્લભ વહે તેમ સર્વનાં, નથી નામ કે નીશાનજ. જી. ૪

૫૬. ૨

અરેરે આગળ હવે શું થયે, મળશે સુખ કે દુખજ;
 ગર્ભવાસનો ત્રાસ જીવને, રહેવાનું ઉધે સુખજ. અરેરે. ટેક.
 કફ પીત મળનો કોથળો, તેમાં વસવું નવ માસજ;
 દુરગંધ જઠરાની ઝળમાં, ઘાટણ દુખડાનો ત્રાસજ. અરેરે. ૧
 બસેને બોતેર દન કાઢવા, તેતો કેમ દુઠ્ઠા થાયજ;
 એ દુખ નીવારજો નાથજ, લાગી હૈયામાં હાયજ. અરેરે. ૨
 ગરબ સમાન્ય નથી ગોખડું, ન શોભે સુઘડને સંગજ;
 વદે વ્યાસ બચશે કો ખડાદુરા, જેને રામજીનો રંગજ. અરેરે. ૩

૫૬. ૩

માઠોરે સમો મનવા મરણનો, જન્મ સમયનો જેમજ;
 જનમ મરણ બેઉ ભેડવે, તેનો વિપ્રીત વેહેમજ. માઠો. ટેક.
 જીવને બાંધેલા બંધ છુટતાં, નેત્રો તુટતાં તન દુખજ;
 કફ દાટા દેવાશે ફૂલીયે, ફંધણથી જીવાસ સુખજ. માઠો. ૧
 ખેંચા તાણુ નાહી નસો તણી, જીવને થાય નાસા નાસજ;
 કરોડો વિંછી તણી વેદના, દ્રષ્ટ નષ્ટ ને બેહેરાશજ. માઠો. ૨
 એવાંતો અનંત કષ્ટ દેહનાં, રખે તેમાં લક્ષ બયજ;
 તે બારે બયથી નીવત કરો, તેટલું વહીલ ચાહાયજ. માઠો. ૩

૫૬. ૪

હરી ફરી ઉપાધી કયાં કરી, વણ માગેલી જંભળજ;
 વેઠવા શેવક સમરથ નથી, ભાસે વિપ્રીત વીકરાળજ. હરી. ટેક
 નીવર્તીમાં પરવરતી પેસસે, તોતો ખુરચો તમ દાસજ;
 સ્થીત ચીત રાખનાર છો ધણી, રખે લાગે માયા પાસજ. હરી. ૧
 જે કરશે તે ઘટીત હશે, અઘટીત કેમ કહું નાથજ;
 પણ વણ ઇચ્છાએ આવી પડે, તેતો સહુ તુજ હાથજ. હરી. ૨
 શું કર્યું શું કરવું ધારીયું, તમે તમારા બળજ;
 અલ્પજ વહીલ સમજી નહી, તેથી રહુ નીરવાણજ. હરી. ૩

૫૬. ૫

અરેરે ઇશ્વર મહારી શી ગતી, જીઠો જણાયો સંસારજ;
 ઉઠી ગઈ મતી આ વિધથી, તું વણ કેં ઓદારજ. અ. ટેક.
 હવે નથી ખીજી ત્રીજી ઇચ્છતો, નથી લેવો આ દેહાવજ;
 રાખજો હું ગરીબની ગોઠડી, થયો અવર અભાવજ. અ. ૧

હું'રે પામર પાપી પ્રાણીયો, અતી ભરેલા અવગુણી;	
તે સૌ ક્ષમા કરી સરણુ લ્યો, તું' વણુ ક્ષમા કરે કુણી.	અ. ૨
બાપડો બીચરો તારો બેટડો, માહારૂં જોશે ન આપણ;	
છેવટના સાચા સગા તમે, અંત વેળાના માબાપણ.	અ. ૩
ભય ભારે યમકીંકર તણો, તેનો જીવમી છે ત્રાસણ;	
તેરે જીલમ જેરવાશે નહી, હાથ ગ્રહો અવીનાસણ.	અ. ૪
અંગ ભંગ કરી ચામ્ર ચુંથશે, વીકટ વૈતર્ણના ઘાટણ;	
દોરડે બંધન કરી દોરશે, ઘાટણ દુખડાંનો ઘાટણ.	અ. ૫
ત્રાહ્ય ત્રાહ્ય ને તોબા કરૂં, જોઈ જીવો તણું કદણ;	
માટે માગી માગી માગે વલ્લભો, કરે જન્મ મત્યું નદણ.	અ. ૬

૫૬. ૧

જીજ્ઞા માફજોરાજ એ રાગ.

લજ પુરણુ બ્રહ્મ, ભાઈ લજ પુરણુ બ્રહ્મ;	
બ્રહ્મ ભજ્યા વીના નહી, પડે જ્ઞાન ગમ.	ભાઈ. ટેક.
મોક્ષ ધામ એજ નામ, બાકી બધા સ્ત્રમ;	
આવા ગમન ટાળવામાં, એજ છે ઉત્તમ.	ભાઈ. ૧
સધો સુકતી એને સમર્થે, અન્યે અનુકંમ;	
ક્ષર અક્ષર સુદી મોક્ષ, પામે એકદમ.	ભાઈ. ૨
ઝીણી યુદ્ધી વાળો બાણે, એ છે અનુપમ;	
વલ્લભનો વલ્લભતે, બીજી બમે બમ.	ભાઈ. ૩

૫૬. ૨

પરમેશ્વરમાં જોડ, પ્રીતી પરમેશ્વરમાં જોડ;	
માયાની માયા કરે તે, સરવે માંથાફોડ.	પ્રીતી. ટેક
અનીત્ય છે માયા સુખ, તેની ત્રણજા તોડ;	
નહી તોડેતો જગતમાં, ચૈશ રોડા રોડ.	પ્રીતી. ૧
આત્મા થાશે પરમાત્મા નાવે ખાંપણુ ખોડ;	
નીત્ય પડે સ્થંભવાથી, મટે દોડા દોડ.	પ્રીતી. ૨
ગાડરામાં ગાડરૂ તું, લીલા છંદ છોડ;	
સત્ય જ્ઞાને સત્ય પામે, બ્યાસ કરે છોડ.	પ્રીતી. ૩

૫૬. ૩

સત્ય સંગ અલ્ય, જીવ સત્ય સંગ અલ્ય;	
આય નીતી વિવેકમાં, વિચારીને ચાલ.	જીવ. ટેક.

ત્રીસ ઘડી દીનમાનમાં, પાંચ ઘડી આલ;	
પછી રહી પચીસ ઘડી, મન માન્યું મ્હાલ.	જીવ. ૧
આ મ્હાલેહું મીઠ્યા થાશે માટે શાલ;	
સચું છેવટ નહીં તાહરું, મુકી દે આલ્ય પાલ.	જીવ. ૨
કરવો ધુટકો જ્ઞાનનોતે, ઘટમાં તું ધાલ;	
વદે વલ્લભ આવી બન્યું, બહુ તો આજકાલ.	જીવ. ૩

પદ. ૪

બાવરા તું બેશ, જરા બાવરા તું બેશ;	
માંથે મૃત્યુ ટમ ટમે, મુકી દે આ એશ.	જરા. ટેક.
નાસ્તીકોનો નેડો લાગ્યો, નામ પર્યું નેશ;	
પરબરતી પરહરી, આસ્તીકોમાં પેશ.	જરા. ૧
આઈ પી વપુ વધાર્યું, ભાદરવાની ભેંશ;	
કરવું હોયતો કર્યે થાશે, ઘઉંનાં ઘેબર ઘેશ.	જરા. ૨
રામ નામ મુકી રજ્યો, રેડી મની કેશ;	
વદે વલ્લભ મુઆ પછી, મોઢે વળશે મેશ.	જરા. ૩

પદ. ૧

ભજનમાં બોલ એ રાગ.

સત સંગે બેશ, ભુંડા સતસંગે બેશ;	
બેસવાથી પ્રભુ તને કરાવશે એશ.	ભું. ટેક
નાસ્તીકોનો નેડો લાગ્યો, નામ પાડ્યું નેશ;	
પરબરતી પરહરી, આસ્તીકોમાં પેશ.	ભું. ૧
આઈ પી વપુ વધાર્યું, ભાધરવાની ભેંશ;	
કરવું હોય તો કર્યે થાશે, ઘઉંનાં ઘેબર ઘેશ.	ભું. ૨
રામ નામ મુકી રજ્યો, રેડી મેડી કેશ;	
વદે વલ્લભ મુઆ પછી, મોઢે વળશે મેશ.	ભું. ૩

પદ. ૧

રાગ. મધુકરનો.

દીન બંધુ દીના નાથજીરે, દાતા દીન ક્યાળ;	
તલસ્તી રહ્યોહું આપને હવે, લ્યો સેવકની સંભાળરે,	
તુરીયા તીત સ્વામી.	ટેક.

હું તે નેધણીયો છું નહીરે, તમે ધણી સુજ સ્ત્રીય;
 ધણી વસુ ધુમે વેલડુ પણ, મ્હારે તમે જગ દીશરે. તુરી. ૧
 અખંડ સોભાવ્ય માઠાકરે, સવાશણીનો સજીગાર;
 મ્હારે તું એક કંથડો કોઈ, વિધવાને નહી ભરથારરે. તુરી. ૨
 નેધણીયું આપથી ધણીરે, હું દાસથી તે ન થાય;
 સ્વામીશેવકના ભાવથી તારા, સુણ વલ્લભ સુખ ગાયરે. તુરી. ૩

૫૬. ૨

શું થયુંને શું થાયછેરે, શું શું થશે એ રામ;
 જળમાં માંછલડી તફડે તેમ, તરફડે જીવ તમામરે.
 હવે જોયું નથી જાતું. ટેક.
 ઠગારા મોહ લોલે પહાળયારે, હસાવી કરે હેરાન;
 આશા ત્રણાના તાનમાં તેથી, બનીયા સૌ બેલાનરે. હવે. ૧
 બાળપણે બહુ દુખીયારે, વધ્યું જવાનીમાં જોર;
 માંધ્યા પ્રપંચના પોટલા થયા, સુળ માલીકના ચોરરે. હવે. ૨
 ઘટપણ થયું ગરીબડુંરે, ભાગે હીમતને હાડ;
 તેથી વલ્લભ ગ્રહે શામને તેમાં, કોને કીધો પાડરે. હવે. ૩

૫૬. ૧

હરી ભજતાં કોઇની લાજ. એ રાગ.

ખરા ભગત જગતના માર્યા, કોઈ નથી મરીયારે;
 વહે વારતા વેદ પુરાણ, ઉઘાડા ઉગારીયારે. ૧
 જુઓ પ્રહલાદજીને સ્થંભ, વશ્યા વનમાળીરે;
 તેને નાવી ઉની આંચ, જુઓ તે નીહાળીરે. ૨
 વળી સુધનવાને કાજ, કહા ઉજળાવીરે;
 કરી શીતળ સુંદીર શામ, અતી હેત લાવીરે. ૩
 ચંદ્રહાસને ચાર ચંડાળે, કેવો સુકી દીધારે;
 વિશથી પણ ઉગર્યો તેહ, હરી દાસ કીધારે. ૪
 એવા ઉગરીયા અનેક, વીવેકે વિચારારે;
 વહે વલ્લભ હું કોઈ કાળ, નથી મરનારારે. ૫

૫૬. ૨

ખરા ભજત જોયોની લાજ, કરી નથી જાતીરે;
 જોયું સકળ વિધની માંહ, વડી વધી ખ્યાતીરે. ૧

જીએ અરજીનાં નાક કાન, દુયોધને લખીયારે;
 વડ વેંધન કરાવ્યો શામ, પ્રેમિ તે પરખીયારે. ૨
 વળી દુપદીની લખાયા, લેવા દુષ્ટ ધારીરે;
 પુયાં નવસેં નવાણું ચીર, મુકંદ મોરારીરે. ૩
 જીએ રાજસેઈ યજ્ઞનીમાંય, હુંટાવ્યું સોનુરે;
 ઉલટું ઉભરાઈ આપ્યું જહાર, નથી છાતું કોનુરે. ૪
 વળી વીદુર ભગતને ઘેર, કરી કુડ બાહુરે;
 ખુટાડે ન ખુટયાં પકવાન, વલ્લભ પ્રભુ ભાહુરે. ૫

૫૬. ૩

પ્રભુ ભજતાં શું આવે જોર, જનમના કાઠારે;
 તાડું કાળજડું છે કઠોર, મતીલા માઠારે. ૧
 રહ્યો નઠોરનો નઠોર, જીભલડી થાકીરે;
 તજે માયાનો પુરણ પાસ, રહ્યો નથી બાકીરે. ૨
 તું દેખેછે તારી દ્રષ્ટ, ગયા સહુ મેલીરે;
 જમપુરીનાં પડશે કષ્ટ, નહીં ત્યાં કો બેલીરે. ૩
 ધયાં અવર સ્થળે અવતાર, ત્યાં શું કામ લાગ્યુરે;
 આંખો તેવો પડી ગયો પંથ, વલ્લભ કેહેણ જાગ્યુરે. ૪

૫૬. ૪

અલ્યા કોણ રળે કોણ ખાય, કોનાં ધન માલછેરે;
 જોલ્યા કયાં આવેને કયાં જાય, કોનાં બચ્યાં બાળછેરે. ૧
 તાહડું રળેલું તલ ભાર, શું બાંધ્યું છેડેરે;
 તેં જાણ્યું ધણું વચરાય, મહારા મુઆ કેડેરે. ૨
 અલ્યા કેડેતું કેડે સદાય, પેહેલું તે વેહેલુરે;
 ઘેલા જીવ તું સમજ્યો જો, તે ઘેલુને ઘેલુરે. ૩
 જ્ઞાન લેઈને ધર હરી ધ્યાન, થઈશ માં કાઢ્યોરે;
 શીખ દેછે વણલ બ્યાસ, હવે થા કાઢ્યોરે. ૪

૫૬. ૧

ગીરધારીરે. એ રાગ.

ઓ જીભડીરે, આવડું આગસ કયાંથી;
 રામ નામ ન દે મુખમાંથી.
 બંદર વાધ્યુરે, શામ સંગાથે શાથી;
 હલકા પાતમાં તું હાથી.

ઝૂલ.

લઠવા વઢવામાં ભારે ભાથીરે,
ખાધા પીધામાં સુરાનો સાથીરે;
સાચી સ્વારથીરે, નહી કોઈળીજી તારાથી.
સારાં સ્વાદીષ્ટરે, મીષ્ટ માગે જ્યાં ત્યાંથી;
પ્રુખ પ્રુશી ખરૂ જમવાથી.
ફેરે રાજીરે, રસુજી રસોઈ થવાથી;
એવા મદમાં રહેછે મકલાતી.

રામ. ૧

ઝૂલ.

ધણો હશ સ્વાદીષ્ટ બનવાથીરે,
એવી નહી રહે સદા હયાતીરે;
રાખ્ય ડાહ્યાપણરે, વલ્લભના કહ્યાથી.

રામ. ૨

પદ. ૨

એ મનવારે, હરી ભજનમાં હારે;
જીત મેળવે વિષય વિકારે.
જો તું જીવનેરે, ગદાવી ગરદન મારે;
દીન દીન પાતકમાં વધારે.

ઝૂલ.

જીવને ખાતે તે સર્વ ઉધારેરે;
શુભ પંથ ચઢ્યા વીના મારેરે;
વણ બહેરેરે, દુખી કરછ તું ભારે.
તારા વશમાંરે, પડેલો કયાં પરવારે;
ભાગમાંથી શી રીતે શીધારે.
રહ્યો વીંટાઇરે, તે છુટી શકે કે વારે;
થયો લબ્ધ પુરણ તુજ પ્યારે.

જીત. ૧

ઝૂલ.

પ્યાર કરેથી પરતારો જ્યારેરે,
એને આવશે સમજણ ત્યારેરે,
નથી ભણતોરે, વલ્લભને બહેવારે.

જીત. ૨

પદ. ૧

નામર નરે. એ સગ.

મુળ પ્રદ્ધ ભજરે, એ મુળ પ્રદ્ધ ભજરે, મુળ પ્રદ્ધ ભજ્યા વણુ જોડું. ટેક.
 મુળ રૂપી પરમ પ્રદ્ધ જણો, થડરૂપ પરપ્રદ્ધ પરમાણો;
 ડાળી પરમ પ્રદ્ધને ઉર આણો, અવર તું તજરે. મુળ. ૧
 એવી વીવેકે વગ નથી જાણી, વણુ જાણે મુખો મત તાણી;
 ત્યાં સુધી સાધન ધુળધાણી, તું સદગતી સજરે. મુળ. ૨
 મુંઢ મતી માયા મુખ માગે, જન્મ અત્યુ કદી નહી તાગે;
 નહી તાગે તો નહી ભવ ભાગે, અલ્યા નિરલજરે. મુળ. ૩
 કોઈ વિજ્ઞાનીનો સંગ સાહાને, માયાપદથી મુક્તાજ થાને;
 મોક્ષ મારગીને સરણે જાને, યા ચરણની રજરે. મુળ. ૪

પદ. ૨

તું કર સોધનરે, તું કર સોધનરે, હું કેહે છે તે તું કીયો. ટેક.
 હજી પોતે પોતાને નથી જાણ્યો, નીરાકાર છું એમ ઉર આણ્યો;
 કોઈ મુરખાએ મતમાં તાણ્યો, તણ્યાયો મુઠ જનરે. હું. ૧
 કાંતો ઇશ્વર થઈ રહ્યો આપે, કેમ આવી પડ્યો ત્રી તાપે;
 તોલ કયાં વણુ પડીયો પાપે, મુરખ તુજ મનરે. હું. ૨
 કાંતો મનુષ્ય કતીને શેવી, માન્યા અવર દેવને દેવી;
 તાહારી બુદ્ધિ ખીચારી કેવી, કયાં કાઢીશ દનરે. હું. ૩
 ચાહ્ય તે ભાષાનાં ભણે પોથાં, નવ્ય સમજે ત્યાં લગી થોથાં;
 વદે વલ્લભ જ્ઞાન વણુ જોથાં, કરજે મનનરે. હું. ૪

પદ. ૩

અગમની ગમરે, અગમની ગમરે, જ્ઞાન વીના ઘણી આધી. ટેક.
 ઘણી આધી ન મજે માગી, અસુમની ગમરે. છે.
 શું ગમ પડે વેદ ભણવાથી, શું ગમ પડે શાસ્ત્ર શ્રણવાથી;
 શું વ્યવહાર મોહ હણવાથી, શું જપ તપ જમરે. છે. ૧
 શું ગમ યોગ ધ્યાન ધરેથી, શું તીરથ યાત્રા કરેથી;
 શું ગમ ડેરાં ફરી કરેથી, શું ગમ પ્રાણાયામરે. છે. ૨
 શું ગમ માળા ફેરવેથી, શું ગમ નામ જીભ ટેરવેથી;
 શું ગુરૂનો જીલમ જેરવેથી, વલ્લભ જાણે મરમરે. છે. ૩

પદ. ૪

નથી જ્ઞાનવાનરે, કો જ્ઞાનવાનરે, જેણે અલોકીકને નથી જાણ્યું.
 હોય જાણ્યું તો જોઈએ વિખાણ્યું. નથી. ટેક.

અલોકીકનેા ગુણકાર જાણે, લાગકાર જાણે નવ આણે;
અનુભવી પ્રત્યક્ષ પરમાણે, તપ સત્ય ધ્યાનરે. જેણે. ૧
કહે જાતી પત્નીની મુખ પુરી, કેઇ અગીતને અચગીત સુરી;
મોલી જતાવેતા બહાદુરી, જમીત નહી જાનરે. જેણે. ૨
જગ વ્યાપક વ્યાસનો પાડે, માયાલીતપણું દેખાડે;
જાણે જેણે નહી કોઈ દંડાડે, વ્યાસ ગુણતાનરે. જેણે. ૩

પદ. ૧

બળવત બેના. એ રાગ.

જ'બળ બળ જુડી, જ'બળ બળ જુડી, જરૂર જોઇ લીધી. જ'બળ. ટેક.
જ'બળી બળથી, નીકળ્યો દયાળથી, તેથી માહા માયા રૂડી. જ'બળ. ૧
આશા નીશાશા નાંખીને નાહી, ત્રણાતો તરછટ દુડી. જ'બળ. ૨
જોઇ બધી અવની, સાને ભુખ ભવની, કોઇની ભરાઈ નહી મુડી. જ'બળ. ૩
વલ્લભને વલ્લભ મોક્ષ મારગજે, ક્યારે જાઉં ઝડ પડ ઉડી. જ'બળ. ૪

પદ. ૨

ખલક ખેલ જોડો, ખલક ખેલ જોડો; જોઇ જોઇ જોજો. ખલક. ટેક.
ખલકનો ખેલજે, હીવાતું હીવેલ છે; તલસ્થે તેને ટોટો. ખલક. ૧
મનુષા દેહમાં, માયાના સ્નેહમાં ધણાને ગરબડ જોટો. ખલક. ૨
ચંદ્રો દવાયો, હવે સવાયો; આંખો હીરો કાથ મોહોટો. ખલક. ૩
વલ્લભને દુર્લભ, સુર્લભ પડીશું; જ્યાં ત્યાં બળવું સોટો. ખલક. ૪

પદ. ૩

ભલેને જગ જોલે, ભલેને જગ જોલે; પ્રભુ તુથી સાચું, ભલેને. ટેક.
જોલે જગતડું, માતુ ગતકડું; છાને કોહાવાડી લેઇ છોલેને. ભલેને. ૧
નીંદા વણ નીવારણ, પાપવું ન થાયે; દ્રઢ મનનો કેમ કોલે. ભલેને. ૨
જેજે જગરાયા, લાગી તુજ માયા; પ્રેરક રૂહીયા જોલે. ભલેને. ૩
વ્યાસ વડે ફરશું, આનંદ કરશું; ત્રણા તો તરણા તોલે. ભલેને. ૪

પદ. ૪

અલોકીક બહાણું, અલોકીક બહાણું; મુસુલું જનોને અલોકીક. ટેક.
બહાણું અલોકીક છે, સાથી અધીક છે; મીઠ્યા માયાવદ કાણું. અલોકીક. ૧
અનુભવ સીદ્ધ છે, જેમાં નવનીધ છે; અવરમાં જીવ કેમ કાણું. અલોકીક. ૨
કાળતો નજીક છે, મરણની બીક છે; મોક્ષનો મારગ ઝપ ઝાણું. અલોકીક. ૩
વ્યાસ મુખ જાણી, કરે કમાણી; સત્ય સંગ સેરડે ચાણું. અલોકીક. ૪

૫૬. ૫

આવોને ભાઈ લડીયે, આવોને ભાઈ લડીયે, જ્ઞાનના મેદાનમાં, આવો. ટેક.
 ન્યાયમાં કથશું, મુજ વાતે મથશું. તેમાંથી ખરૂં ચડે હડીયે. આવોને. ૧
 પોતાંથી લડવું, મતો મતે પડવું, જ્ઞાન બેઠાણું ધડીયે ધડીયે. આવોને. ૨
 લક્ષમાં સારછે, મુક્તી વીસ્તારછે, મોક્ષના મારગ પર ચડીયે. આવોને. ૩
 સામા નહીં થાઓ તો, બ્યાસ સામે થાશે, આદ્ય મારો લાકડીયે. આવોને. ૪

૫૬. ૧

કાનુડો કામણુ ગાળોયે; એ રાગ.

મનુષ્ય દેહ શીદ ખુચેરે, જીવલડા તું. મનુષ્ય. ટેક.
 મનુષ્ય દેહ મળ્યો તને, પરમ પદ આબુ કને;
 કરી આ યોગ નહીં બનીરે. જીવલડા તું. ૧
 સ્વાસ્થી ગુરૂં મારી, ન રહ્યો દાની કે ધ્યાની,
 થયો મતમાં અભીમાનીરે. જીવલડા તું. ૨
 અપ્રમદાય માન્યો સાચો, નીલે કયાં વણ કાચો;
 ગુરૂને નચવે ન નાચેરે. જીવલડા તું. ૩
 જ્ઞાન ગુરૂ દરસાબુ, તે કયાં જઈને પખીબુ;
 બહે બ્યાસ શું નરખાબુરે. જીવલડા તું. ૪

૫૬. ૨

સાચું સોધન કરી લેનેરે, મુમુક્ષુ મનવા. સાચું. ટેક.
 સાચું સોધન કરી લેને, પુછ જ્ઞાનવાન તેને;
 અનુભવ હોય જેનેરે. મુમુક્ષુ. ૧
 અનુભવી નહીં વેરાગી, અનુભવી નહીં ત્યાગી;
 અનુભવી જીએ બગીરે. મુમુક્ષુ. ૨
 લોકીકમાં દીસે પેહેલો, અલોકીકમાં વેહેલો વેહેલો;
 જ્ઞાને કાલો ધરે થેલોરે. મુમુક્ષુ. ૩
 જાનળીછે જગત બાણે, ભગત નીરાળો પ્રમાણે;
 તેને વહાલ ઉર આણેરે, મુમુક્ષુ. ૪

૫૬. ૧

ચાલ બેહલી અલખેલી પ્યારી રાધે; એ રાગ.

ભલો ભાઈ પુરણ પ્રદા જ્ઞાન સાથે;
 આવી વેળા ન ખોશો અન્ય વાતે વાતે કે. જ્ઞાનસાથે ટેક.
 પરમ પ્રદા પદ સર્વ થકી મહોત્તુ,

જેની ગતીમાં તું આત્મા આગોડું;
વેદે વણ્યું તે નથી જરા ખોડું;
ભજ બ્રહ્મ; ભજ બ્રહ્મ, લેઈ સમ, એક દમ, પડેગમ, તે ઉતમ,
નથી કમ, મળે ઘાતે ઘાતે કે જ્ઞાન સાથે. ૧

મોક્ષ ઇછનારને તે સાચુ,
અવર ધ્યાન ધારણુ તે કાચું,
ઉડા ઉતરતાં સુખ રંગ રાચું,
બ્રહ્મ રૂપ, બ્રહ્મ રૂપ, છે અનુપ, જ્ઞાન કુપ, મર્તીરૂપ, ત્યાં તદ્રૂપ,
ળીજે સુખ, ગુણુ ગાતે ગાતે કે. જ્ઞાન સાથે. ૨

વેદે વેદ એના સ્વરૂપને બાણી,
પછી મુક્ત થવા ચૈરાગ આણી,
પ્રેમ લક્ષણુ ભગ્નીથી સુખ માણી,
મોક્ષ થાય, મોક્ષ થાય, તાપ ભય, તે ઉપાય, જેહ સ્વાય,
તેજ સ્વાય, વ્યાસ ગાય, છેવટ જાતે જાતે કે, જ્ઞાન સાથે. ૩

પદ. ૨

હોય સંસારી તેને મોક્ષ જોઈએ.
માયાપદ ઇચ્છે નહીં તે કોઈએ કે. મોક્ષ જોઈએ. ટેક.
મોક્ષ વીના મોઈએ જે સ્વાતા,
તેવા જીવ લક્ષ ચોરાશી જાતા,
ગર્ભે ગર્ભે ચારંચાર અથડાતા,
દુખી થાય; દુખી થાય, બહુ કુટાય, ગોદા ખાય, ન ધરાય,
સદા ત્રાય, શાને મોહીએ મોહીએકે, મોક્ષ જોઈએ. ૧

જેને માયાથી માયા રહી લાગી,
તેતો ચોરાશી યોગી લેછે માગી,
મોક્ષ વલ્લભ તેતો સભાગી,
શ્રેષ્ઠ સુખ, શ્રેષ્ઠ સુખ, નહીં દુખ, આનંદ સુખ, ત્રસ કુખ,
નહીં ભુખ, તે કયમ જોઈએ જોઈએકે, મોક્ષ જોઈએ. ૨

પદ. ૧

સાધુ જન શ્રમ ન કરીયેરે. એ રાગ.
વિમ્બવણુ શ્રવણુ ન ધરીયેરે, ધરે ધર્મ બધું ધોવાય. વી. ટેક.
વરણુ માત્રના વિમ્બે શુદ્ધ, લખ્યું સ્મૃતી માંય;
વિમ્બ વિના અન્ય ઉપદેશ સુણે, તો નીચ યોગી પળાય. વી. ૧

અવર વરણ બજત હરીનો, હોય તોપણ શું થાય;	
ગધેડી ગાયતું આઝહોઢે પણ, કદી ન ગાય ગણાય.	વી. ૨
સામળુ દુધ દીસે દુરધાતું, પાન કર્યે પુષ્ટી થાય;	
ઉજળુ દુધ દીસે આકડાતું, પણ પીધે જીવ જાય.	વી. ૩
રશેલો રૂપીયો રૂઝ દીસે પણ, તાંબાનો નબ્ય વેચાય;	
કાળો ખાણારો પણ રૂપાનો, વાવરે ત્યાં વવરાય.	વી. ૪
કળી ખેટાને ખરો દેખાડે, દેખી મુરખ કર સ્હાય;	
વલ્લભ કહે ઉત્તમ સમજણનો, ખોટામાં નવ છેતરાય.	વી. ૫

પદ. ૨

બાધી બહુ માંથુ ન પકવોરે, બધુ મથન મીઠ્યા જાય.	બા. ૧૬૬.
દધી મથનથી માંખણ નીકળે, જળ વલોવે શું થાય;	
પાંગ્રાકાં દુટે વળી ગોળી પુટે, રવેયો ઘણો ઘસાય.	બા. ૧
મહેનતે મેંના પોપટ પક્ષીને, બોલવાતું શીખવાય;	
પશુ સાથે રાત દહાડે લે મહેનત, પણ વાચાળુ ન થાય.	બા. ૨
ઉંદર ખીરકોલી રીંછ વાંદર, બે પગે પંથ પળાય;	
ઝળ કરે પણ મનુષ કેરો, બદલો નબ્ય વળાય.	બા. ૩
ભાતિ વીના કદી બોધ ન લાગે, લાગે તો શાન્તી સ્હાય;	
નહીં કરેલું પણ કરે તો, રીત બધી બદલાય.	બા. ૪
દીનતા ધરે ન દાન કરે વળી, સત્ય સંગ કરવા સ્હાય;	
તેમ ન થયું તો વલ્લભ વહે, બોધ ન લાગ્યો કાંઈ.	બા. ૫

પદ. ૧

નફ્ટ ફટ ફટનરે એ રાગ.

જેણે સોધ્યો નહી સંસાર સાર, જીવત ધુળ ધાણી તેનુંર;	
ફરે લક્ષ ચોરાશી અવતાર, જીવત.	૧
ખુબે મનુષનો દેહ અમુલ; જીવત;	
ભુંડ ભવમાં ભટકી ખાએ ભુલ, જીવત.	૨
સત્ય સંગ ન કયો ધડીવાર; જીવત;	
ખોજ કરી ખોજ્યો નહીં કીરવાર. જીવત.	૩
જેને લાગી ગયો માયાનો પાસ; જીવત;	
ધણું ખીજારેછે વલ્લભ બ્યાસ. જીવત.	૪

૫૬. ૨

સમાગમ કરી વિચાર્યું ન જેણે, તેણે તો લોભી ભારે મારીરે;
 સાર સોધ્યો નહી સંતને કેહેણે, તેણેતો. ૧
 જેની સુદ્ધી બુદ્ધિ બાપડી બીચારી; તેણેતો;
 બાલનો તોલ ન હો વિચારી. તેણેતો. ૨
 ચાલે ગાડરામાં ગાડરૂ જેમ; તેણેતો;
 જ્ઞાન વારતામાં બાઈ બંધ બહેમ. તેણેતો. ૩
 માન્યો પરાયોને પોતીકો પંથ; તેણેતો;
 વહે બ્યાસ લાગ્યો ઉપાધીનો તંત. તેણેતો. ૪

૫૬. ૧

રતનાર નેનાં બાંકે. એ રાગ.

માનો માનો કહ્યું કોઈ માનો; માનો માનો માનો. માનો. ટેક.
 કળયુગ આવ્યો ધંધ મચાવ્યો, થઈ ફરે માહા મસ્તાનો; માનો. ૧
 સહુમાં પ્રવેસીને ઓતા થયો છે, વશ્યો તે વક્તામાં છાનો. માનો. ૨
 પુરેપુરો આપે ઉપદેશ અવળો, સત્ય બાધ નહીં પા આનો. માનો. ૩
 બ્યાસની શીખ કોઈ વીરલા માને, ન ચઢે પવાઈને પાનો. માનો. ૪

૫૬. ૨

કાહાડે કાહાડો તત્તવ સાર; કાહાડો. કાહાડો કાહાડો કાહાડો. કાહાડો. ટેક.
 વેદનો હેતુ અવળો બતાવે, ફેરવ્યો હુનીયાનો દહાડો; કાહાડો. ૧
 પોથાં વાંચીને ગોથાં ખવરાવ્યાં, શબ્દે ભાવાર્થ કયો આડો. કાહાડો. ૨
 માનવા ન દે ગોષ્ઠી જ્ઞાનીની, ખોટે ખોટો ખોલો ખાડો; કાહાડો. ૩
 વહે છે વહલ ન્યાયથી નીરખો, વેષ ધરી બાંધ્યો વાડો. કાહાડો. ૪

૫૬. ૩

સારો સારો, છે સત્ય સંગ સારો, ટેક.
 ન સમજે તેને નવીન ભાસે, અજ્ઞાને બાપડો બીચારો. સારો. ૧
 કોઠી ધોધને કાઢવ કાહાડે, તેનો નાવે કદી આરો; સારો. ૨
 ન્યાય નીતિને વિવેકમાં ભેઈ, કરવો પુરણ પંથ ખ્યારો. સારો. ૩
 નીર શંશઈ જ્ઞાન ઘટમાં ગોઠવવું, એક મતે ચઢી શીદ હારો; સારો. ૪
 વહલ વહેછે તરંગ માયાનો, તરી શકે કોઈ તારો. સારો. ૫

૫૬. ૪

ખોયું ખોયું જીવત બધું ખોયું.	ટક.
લાલચે લપટયા, સગામાં સપટયા, ખડું હતું તે ખોયું.	ખોયું. ૧
શોધન માયાનું, કાચી કાયાનું; સત્ય સાધન નબળું ખોયું.	ખોયું. ૨
અમુલ્ય હીરો હકતાવી નાખ્યો, પથ્થર ચીત પરાયું;	ખોયું. ૩
વ્યાસ વહે અન્ય, નીંદા કરીને, વણ પૈસે પાપ ધોયું.	ખોયું. ૪

૫૬. ૧

રાગ વેરાવળનો.

અરેરે ઇશ્વર માહારી શી ગતી, નથી જાણ્યો તુજ ભાપ;	અરેરે. ટક.
જનમી જાણ્યું માયા સુખડું, પણ પુરો પરીતાપ.	
ગર્ભવાસમાં તે બચાવિયો, બાહાર ત્યાર કર્યું દુધ;	
તે સઘળાં ગુણ વિસર્યો, રહી નહી સુધ બુધ.	અરેરે. ૧
વિશય વાસનાને વશ થયો, જેમ તન તજે તાત;	
તેમ તણ થયો નારનો, એવી માયાની વાત.	અરેરે. ૨
અતી અપરાધી છું આપનો, કંતસી ગુણ ચોર;	
માયા મેળવવા કારણે, કર્યો કરમ અધોર.	અરેરે. ૩
નઠોર નાસ્તીકને નીરદે, અપકાર કરનારો હુંજ;	
વદ્દભ નમી નમી કરગરે, સાચો મા આપ તુજ.	અરેરે. ૪

૫૬. ૨

પ્રેરક પ્રભુ પ્રેરણા કરી, અરખ્યું મુળપદ જ્ઞાન;	
પુર્વની કરણી ઉદે થઈ, ત્યારે આપિયું જ્ઞાન.	પ્રે. ટક.
અજ્ઞાની હોડો હોડયો હતો, માયાની મ્હોટી જાળ;	
તેમાંથી ચિત્ત ખસેડીયું, એવા દીન દયાળ.	પ્રે. ૧
પુરાણ પોથાં જોયાં નતાં, નહોતું વાંચ્યું વેદાન્ત;	
નહોતા સાધુ સંત શેવિયા, તે પણ ભાગી જો જ્ઞાન્ત.	પ્રે. ૨
શંસકત શાસ્ત્રો દીઠાં નતાં, નહોતા શેખ્યા ધર્મોચાર્ય;	
હરી ફરી કપા એક આપની, તેથી સુધર્યું સહુ કાર્ય.	પ્રે. ૩
નિશાળ વિશાળ દીકી નતી, નહોતો સુણ્યો ઉપદેશ;	
અગમની ગમ આપી નાથજી, ખામી નહી લખ લેશ.	પ્રે. ૪
જાણ્યું તું પણ જોવાયું નતું, તેથી રહેતો ઉદાશ;	
હવે દર્શણથી સીદ્ધ થયું, નિરભે થયો વદ્દભ વ્યાસ.	પ્રે. ૫

૫૯. ૩

અપરાધ ભેશે ન નાથજી; લેજો ચીત તમ ચર્ણુ;
જેવો તેવો પણ દાસજી, સદા રાખજો શણુ. અપરાધ. ટેક.
કુરીલ પણ કીધું હશે, કીધો હશે દુરાચાર;
તે ન ભેતાં ભેજો પ્રભુ, તમ નામનો આધાર. અપરાધ. ૧
આરે સંસાર નથી સુખનો, દુખનો ભારે ભંડાર;
વેહેવારની વડી વેદના, વળગ્યો પુરો પરીવાર. અપરાધ. ૨
સજળું કયે અવળું પડે, નથી યસ કોઈ દેશ;
દુરીજનની દુષ્ટ યત્નીયો, સરખાં ઘેબરને ઘેંશ. અપરાધ. ૩
ભક્તિ કડું તો ઠડું ભાટડો, કડું નહીંતો નાસ્તિક;
જગ છતાતું નથી જગપતી, રહી બેઠ બાબુ બીક. અપરાધ. ૪
ભાટે મળતો રહુ બેઠમાં, સહુ સમજે છે શામ;
પુરણ તમારો વિશ્વાસ છે, બિનવે વલ્લભરામ. અપરાધ. ૫

૫૯. ૪

કુલણજી થોડા કુલજો, જશે જમડને હાથ;
તે વેળા તાહાડું કે નથી, દેખી લ્યો દલ સાથ. કુલણજી. ટેક.
આવું પીતું ને પેહેરતું; પ્રીય પ્રેમદા પુત્ર;
ધામ દામ દાસને દાગીના, તે માયાતું મળ સુત્ર. કુ. ૧
સંસાર રસ રૂઝ રૂચતા, વળી હાસ્ય વિનોદ;
એ સહુ સુખ સુળ દુખતું, તને પ્રીય પ્રમોદ. કુ. ૨
કિરતીતું દાન દેનાર તું, જસના લોભીષ્ટ લાલ;
પણ આગળ મારગ દોહાલા, ભુંડ થાશે હવાલ. કુ. ૩
આજે તું છે ને કાલે નથી, નથી અગમર કાય;
બુલ્યા તે બુલ્યા જમ લોકમાં, નરતા કુન્ડે કુટાય. કુ. ૪
કરો કીરતી કષ્ણ નામની, સાચુજ લેવા જપ જાપ;
વીવેકે વેણુ જો વ્યાસતું, ટળે ત્રીવીધી તાપ. પુ. ૫

૫૯. ૫

જીવરાજ તારી શી ગતી, મતી માયામાં બ્રહ્મ;
હુંને માહાડું મેલ્યાં નહીં, સજળું સમજ્યો ન સ્પષ્ટ. જી. ટેક.
વેદ વિદ્યા શદ્ શાસ્ત્રને, તે માન્યું કૃત્રીમ;
જ્ઞાન તેં બ્રહ્મ સ્વારથી, રાખ્યો નહીં કાંઈ નીમ. જી. ૧

હરી કથાને હરી મંદીરે, તેને સમજ્યો દુકાન;
તીરથને તરફટ માનીયું, સાચું ધંધામાં ધ્યાન. જી. ૨
વિત વનીતા બહાલાં ગણ્યાં, બાહાલો ગણ્યો પરીવાર;
જરાવસ્થા જ્યારે મળી, ત્યારે પડીયો વિચાર. જી. ૩
હું કોણુ ને ક્યાંથી આવીયો, હવે ક્યાં હું પળેશ;
રહુ પણ રહેવાવાનું નથી, બાહાલાંને ક્યાં મળેશ. જી. ૪
આતો વાહાણું એક બારનું, મરતાં સમજેછે મુઠ;
વલ્લભ વહે એ જીવને, પ્રાપ્તી નર્કના કુઠ. જી. ૫

૫૬. ૬

કોણુ ગયા કાંઈ લેધને, સહુ ગયા ઠાલે હાથ;
જેવો આળ્યો તેવો ગયો, ગયું નહીં કંઈ સાથ. કોણુ. ટેક.
મહારૂ માહારૂ કરીને મુઆ, હુઆ ખલકે પુવાર;
ખાધેણું પણ ખોવાઈ ગયું, શાંમાં નીકળ્યો સાર. કોણુ. ૧
છેલપણુ તે છુટી પડ્યું, છુટી પડ્યું તેમ સર્વ;
હમતા મમતા છુટી પડી, છુટી પડ્યો સૌ ગર્વ. કોણુ. ૨
ગયા મોટા મોટા રાજવી, ગયા ગરીબને ગ્રહસ્થ;
તો તાહારે જાવું જરૂર છે, થોડોથા હલમસ્ત. કોણુ. ૩
ગરીબ સામો ગરબિષ્ટનું, ગર્વ કર ગૃહસ્થ સંગ;
તો તારો ટેક ધન્ય છે, નહીતો બળ્યોરે ઢંગ. કોણુ. ૪
વડા સંગ તારૂં ચાલે નહીં, ત્યારે મુકી દે ટેવ;
શીખ વલ્લભની સત્ય છે, ભજને દેવાધીદેવ. કોણુ. ૫

૫૬. ૧

ચાલો ચાલો હાકોર જમ વરીયે. એ રાગ.

ખેસો ખેસો સમાગમ કરવા, મહોટો સંસાર સાગર તરવારે. ખેસો. ટેક.
જ્ઞાનની ગોષ્ઠી મુક્તિ થાવાની, વૈરાગે વેહેવાર, નીસ્તરવારે. ખેસો. ૧
પ્રેમ લક્ષણથી, મોક્ષપદ પ્રાપ્તી, જન્મ મરણ પરહરવારે. ખેસો. ૨
જ્ઞાન વૈરાગ્યને ભક્તિ ત્રીપુટી, વલ્લભ વિશ્વપતી વરવારે. ખેસો. ૩

૫૬. ૨

હારે ધન્ય મોક્ષ મારગી લેને, કયો સફળ મનુષ્ય દેહ લેનેરે. ધ. ટેક.
ધન્ય તેની માતને ધન્ય તેના તાતને, ધન્ય તેની શુભ કર્મેનેરે. ધ. ૧
ભક્તિ બીજ પુર્વના પ્રારબ્ધનું તે, ઉગી નીકળ્યું જટ દેનેરે. ધ. ૨

જ્ઞાન મેળવવું માહા દુર્લભ છે, બહુ બેઠા થાકી જૈનેરે. ધ. ૩
ગાંઠ પડી ગટમાં પુણ્ય ઉલટમાં વલ્લભ તણે સાર સૈનેરે. ધ. ૪

પદ. ૧

રાગ ધ્રુમાસ.

આશો બુલભ કયો જગદીસરે, રીસ રોમ રોમ વ્યાપી;
હવે કેમ કરીને ખશીસરે, ચીસ પાડી અદાપી. ટેક.
વિશ્વપતી તમે આશું કીધું લીધુંને પાછું દીધું;
નીવર્તી દે પ્રવર્તી કરીડે, કોઠરીતે ન રાખ્યું શીધુરે. લીધુંને. ૧
આ કરણી કીયા જન્મનીતે, આવિને આગળ ઉભી;
ભાગે વિંટાશે ભવકાહે, ત્યારે ખરાખ થવાની ખુશીરે. લીધુંને. ૨
સંસાર સહુ સુખ દુખ ભોલું, કાંઈ નથી રહ્યું બાકી;
કાદાર પછુ હવે આવીયું હે, ગયો વલ્લભ તારો થાકીરે. લીધું. ૩

પદ. ૨

અલ્યા કળેશ કરેછે શા માટરે, સુરખ જન મનવા;
કયે નહીં ટળે તારો ઉચાટરે, આશું બેઠો છે બનવા. ટેક.
બની બનાવી બની રહીછે, નહીં બને તાહાફ બનાવ્યું;
કરાનારા કરી થાકીયાહે, મહોટા વિરંચીતું નવ્ય ફાવ્યુંરે. સુરખ. ૧
કર્મ સંચીતે પ્રારબ્ધ બાધ્યું, તે કોઈથી ના વધુરે;
પુરુષારથ પરલોકતું હે, કરેતો અન્ય બંધન દુટ્ટરે. સુરખ. ૨
માઈક મનસુખા મનમાં રહેશે, તનમાં તપશે ત્રીતાપો;
માયાતીત બે ભવકાહે, વઢે વલ્લભ રાગશે બાપોરે. સુરખ. ૩

પદ. ૧

ભવ ભુંગમાં ભટકવું મેલી. એ રાગ.

પ્રેરક પ્રભુએ પ્રેરણા કીધી, આપ્યું અવીચળ જ્ઞાન;
પુર્વના પુન્યના પ્રારબ્ધ બાધ્યું, મળી ગયું સુખભાન. પ્રેરકે. ટેક.
પ્રભુ કપાવણ અમોક્ષ બાસે, કોણ દે સીધી જ્ઞાન;
ખલ્લે ખવાર થયા ખોળી ખોળી, તપશી સુની વિદ્વાન. પ્રેરકે. ૧
હું દાસની દયા દલમાં લાવી, દ્રઢ ધરાવ્યું ધાન;
અક્ષરાતીત તમે આગળાબ્યા, દે દીધું ભવતદાન. પ્રેરકે. ૨
દલતા બેસારી દલ કરાવ્યું, હવે ન થાઉં હેરાન;
પુરણ પરખાવ્યો ન્યારો રામભ, તેવું કફં રસ પાન. પ્રેરકે. ૩

અવિનાશીપદ પામવા થયો, નીરદોશી અભિમાન;
વલ્લભ વદે રહો રેહોતું હોયતે, ખંદા બન્યા ગુલતાન. પ્રેરકે. ૪

પદ. ૨

પરમ પદ પરમેશ્વર ખ્યારા, અમર અચળ અવિનાશ;
નોપમ નીરદોશ નીરબાધ નીરલપ, ચૈતન્ય ગતી ચોપાસ. ઉપાસો. ટેક.
નીરંજન નીરશંક નીરાધાર, સ્વગતે ભર્યું આકાશ;
જ્ઞાન ગતીની ગ્રંથી પડેલી, ગટગટ જેનો વાસ. ઉપાસો. ૧
અવર આરાધે ન મળે એ પદ, સર્વમાં માયાનો પાસ;
રીઢી સીઢી સુખજે જન ઇછે, તે જન અન્યનો દાસ. ઉપાસો. ૨
લક્ષ્યોરાશી અનુભવી જેણે, તેને ત્રીવીધીનો ત્રાસ;
વિદ્વાન જનને વિગત પડે ને, જ્ઞાની કરે મન કયાસ. ઉપાસો. ૩
મોક્ષ તણા અભીલાશી પ્રાણીતે, સોધી કરે અવ્યાસ;
માયાના મુસ્તક ચર્ણ મુકીને, વંઠ્યોછે વલ્લભ વ્યાસ. ઉપાસો. ૪

પદ. ૧

સાડે સાડરે સુરત શહેર. એ રાગ.

ખરા ઉપદેશની નિશાળ, જગતમાં બહુ થોડી;
તેમાં ભણનારા કોક બાળ, જુગતે જોડી. ટેક.
સો નિશાળો સંસાર સારની, કોઈમાં નહીં ક્યાસરે;
વટ વેહેવાર વેહેવાર વસ્તીની, નિશાળો પચાસ. જ. ૧
ત્રીશ નિશાળો નામી ભગતની, કથા તથા મંદીરરે,
વેદ શાસ્ત્ર પુરાણ નિશાળો, બહુ ત્યારે પંદર. જ. ૨
જ્ઞાન તણી વાતોઃ કરવાની, ચાર નિશાળો નેકરે;
અનુભવ શીઘ્ર જ્ઞાનની નિશાળો, વ્યાસવદે સોયે એક. જ. ૩

પદ. ૨

તાડું સરવૈંયું તું કાઢ, પાપ પુન્યનું પાતું;
પછી પંથે પગલાં માંડ નથી હરીતું છાતું. ટેક.
વ્યહવારનાં જે કામ કર્યાંતે, પગલે પગલે પાપરે;
કર કાંટો ગ્રહી તોલ કરીજે, કાં માપીજે માપ. પાપ. ૧
માપમાં વધશે તોલમાં વધશે, કુકતની કમાઈરે;
કેટલાક દનનો ડુંગર કરેલો, તે કેમ જાય સમાઈ. પાપ. ૨

અજ્ઞાનનો અધિકાર થયેલો, વાળ્યો ઝાડકયે કેમજયરે;
એક ઉપાય કાઢવાનો કહે, જ્ઞાન દીપક જો થાય. પાપ. ૩

પદ. ૧

રાગ. કાફીનો.

છેતરપીન્દી થશે જીવલણ, છેતર પીન્દી થશે.	ટેક.
કાચી કાયાનો ન કર ભરોંસો, દગો દેધને જશે.	જી. ૧
કર્ચ કરવું હોય તે તુજ કરથી, પલમાં મ્હોં પ્હોળું થશે.	જી. ૨
ચેતીશ નહીંતો ચુકી જવાનો, ઓચીંતું જોળીયું ખસે.	જી. ૩
તન દુટતાં તું કરે તરફીયાં, દે દાટા નસે નસે.	જી. ૪
કાચાનો તુજ પાકો ભરુંસો, પાકાનો નથી કશે.	જી. ૫
વલ્લભ વદે ઝડપાયો તે વેળા, શું વળશે હાથ ધશે.	જી. ૬

પદ. ૨

વિશ્વાસે ધાપ ઐશ, જીવલણ, વિશ્વાસે ધાપ ઐશ.	ટેક.
પંઠ પાણીના પરપોટા સરખો, તેના ભરોંસે ન રૈશ.	જી. ૧
ઘણા દહાડા છે એમ ધારીને, ઓચીંતો ઉપડી જૈશ.	જી. ૨
ગાંસડી પોટલી સન્યા વિના તું, વખતો વખત પરતૈશ.	જી. ૩
દોરી લોટોને ભાથુ લીધા વણુ શું પીશને શું ઐશ.	જી. ૪
વલ્લભ વદે ચેતી લે આગળતું અચેત દુખીયો ચૈશ.	જી. ૫

પદ. ૩

ક્યારે થશે પુરૂ, નીમીત મ્હાફૂં, ક્યારે થશે પુરૂ;	ટેક.
દીન દીન આયુશ, વધે વપુનો, જોઈ જોઈને ઝુરૂ.	ની. ૧
અક્ષર ધામી અંતર યામી, મુળ જ્ઞાન દો ઝુરૂ.	ની. ૨
સંસારનો શ્રમ લેઈ લેઈ થાકયો, લાગે છે બહુ ભુરૂ.	ની. ૩
અચળેશ્વરને વલ્લભ ઇચ્છે, મન થયું છે સુરૂ.	ની. ૪

પદ. ૧

દામોદર દુખડાં કાપોરે. એ રાગ.

હું પ્રેમ વડે પોકારૂં, ઓ અક્ષર ધામી;	
નથી બીજું બળ માહારૂં, કહું શીશ નામી.	ટેક.
પ્રભુ માહારે તારે સર્વે રહેવા નહીં મરજી, તું સાંભળ મ્હારી અરજી.	ઓ. ૧
પ્રભુ આતો સુધી કષ્ટીની ભરેલી, માયાની કાયા કરેલી.	ઓ. ૨

પ્રભુ કાયા ધાયા કરે જુઠં ધંધે, તે સત્યજ માન્યું અધેરે. ઓ. ૩
પ્રભુ આશા ત્રણ્યા રંડાઓ બે કપટી, વલ્લભ કેમ રહે લપટીરે. ઓ. ૪

૫૬. ૨

પ્રભુ માયાથી છોડાવોરે, વકીલ અમારા;
આ ભૌતીક બેડી તોડાવોરે, શરણ તમારા. ટેક.

પ્રભુ અક્ષર ધામી માનો માહારી પ્રીતમાં, મોકલો અક્ષરાતીતમાંરે. વકીલ. ૧
પ્રભુ પ્રેરક રૂપે વસોને મહારા ચીતમાં, બાવું ત્રીગુણાતીતમાંરે. વકીલ. ૨
પ્રભુ નથી ગમતું સંસાર ફેરી રીતમાં, મળવું છે માયાતીતમાંરે. વકીલ. ૩
એવું ભાગણુ ભાગે વલ્લભ ગાઈ ગીતમાં, ચોટયું મન તુરીયાતીમાંરે. વકીલ. ૪

૫૬. ૩

ઓ અક્ષરધામી સ્વામીરે, છુટવા મન મહારું;
હું થાક્યો વપુઓ પામીરે, બંધન છોડ તહારું. ટેક.

પ્રભુ તાહારા વશમાં, રહેવાનું નથી ગમતું, અવાગમન નથી સમતુંરે, છુટવા. ૧
અક્ષરધામી તું પદ, સારૂ પણ માહારે જોડું, ઈછું તમથી પદ મહોડુંરે. છુટવા. ૨
જેમાં હેરો ફેરો ખાવાનો નહીં ખતે; અખંડ સુખ સાચુ અંતેરે. છુટવા. ૩
અંતરયામી તાહારી કપાથી એ પદ પાસું; જુઓ વહ્નલના સામુંરે. છુટવા. ૪

૫૬. ૪

મને તુરીયાતીત દેખાડોરે, આતો ઉપાધી.
આતમ જાળમાંથી કાઢાડોરે, આબુછે યાદી; ટેક.
તુરીયાતીતમાં એકે અવસ્થા ન પાસું, કેમ જોઉં તુરીયાના સામુંરે. આતો. ૧
અક્ષરાતીત ક્ષર અક્ષરથી છે જુદો, અતી આનંદ સમુદોરે; આતો. ૨
ગુણાતીતમાં રજ તમ સવ ન દેખુ; ત્યાં આ સુખનું શું લેખુરે. આતો. ૩
માયાતીતમાં માયાનું અંજન નાવે; તેણે વહ્નલને ફાવેરે. આતો. ૪

૫૬. ૫

આરોગો અક્ષરધામીરે, જુગતે જમાડું;
બે ભુજને એક શીશ નામીરે, જુગતે જમાડું. ટેક.
પ્રેમ રૂપ થાળી સુકી, તમ આગળ તમ દાસે, તત્તી રૂપ વાટકા પાસેરે. જુગતે. ૧
જંખના રૂપી જળની, ઝારી ભરીને સુકી, હું શેષક કેમ બઉં ચુકીરે. જુગતે; ૨
મનહા રૂપી મગદળ મુરખોને મેલો, બહુ પ્રેમે માની લેવોરે. જુગતે. ૩
ખુદ્દી રૂપી ખરદી, ખીરજને બદામો; લેજો ઉલોછું સામોરે. જુગતે; ૪
ચીતડા રૂપી રૈતું, ચટાકો ચટણી તીખી; સ્વાદમાં ન સમજશે શીકીરે. જુગતે. ૫

અહંકાર રૂપી ઓરમુને, ઇદડાં બહુ મીઠાં જગમાં કોઈ બીરલે લીકાંરે. જુગતે. ૬
ભાવ રૂપી લલયાં ભાળને કચોળી, પ્રીતી રૂપ પાપડ પોળીરે. જુગતે. ૭
હેત રૂપી હલવોને, હેડપાક પુરો, લેતાં લાગે મધુરારે. જુગતે. ૮
લક્ષણ રૂપી લેહેચી, લાવશીને લાડુ; પછી જે માગો તે કાઢાડુરે. જુગતે. ૯
સૌ તમારૂં તમને, ધરાવી અહંપદ આણે, છે માહારૂં કહી વીખાણેરે. જુગતે. ૧૦
પ્રભુ હું તો માહારૂં મેળવેલું તમને અરપુ, હું વીના સમરપુરે. જુગતે. ૧૧
જુલ જગની જુહી બડાઈઓને યોલી, વલ્લભની રૂઢીયા યોલીરે. જુગતે. ૧૨

૫૬. ૬

ઓ દીન બંધુ સાંભળજોરે, અરજ અમારી;
આ સંસારમાં ઇચ્છુરૂં, ભગ્તી તમારી. ટેક.
પુર્વના કરમે પડ્યો હતો ગર્ભવાસે, ત્યાં રહેતો હતો બહુ ત્રાસેરે. ભ. ૧
ગર્ભવાસમાં નળવિ નળવિ જીવાડ્યો, માહા કષ્ટથી અળગો કંઠાડ્યોરે. ભ. ૨
માને ઉદર બળતોતો જઠરાની જવાળે, નહોતો સુખી ત્રીકાળેરે. ભ. ૩
ઔરથી ખેંચી બાંધીને ગાંસડી કરીતી, સુધબુધ શક્તી હરીતીરે. ભ. ૪
મળમુત્રની ખાણીમાં રાતદીન રાજાતો, દુરગંધીમાં ઝોળાતોરે. ભ. ૫
એવાં એવાં અનંત દુખથી છોડાવ્યો, બાંધેલો બંધ તોડાવ્યોરે. ભ. ૬
તમે જે કર્યું તે બદલો નથી વળીયો, માયામાં અદળક ઢળીયોરે. ભ. ૭
અતી આપના ગુણો વલ્લભે લીધા સોધી, તે ગુણો થયોછું પોધીરે. ભ. ૮

૫૬. ૭

આ જનમી જોયું સુખડુંરે, ફક્ત તમારું;
આ દુનીયા દારૂળ દુખડુંરે, કરમ અમારું. ટેક.
ગર્ભથી છોડવી માને સ્થાને પય ભરીયું;
મેં પોશણ તેથી કરીયુંરે. કરમ. ૧
જનમ્યા પછી જીભડીએ થુલીયા આબ્યા;
તેણે દુખ દઈ રડાવ્યોરે. કરમ. ૨
ઉટાટીયાને વા વાવળી ઓરી બળીયા;
રત્નાથી બહુ બળભળીયારે. કરમ. ૩
એવાં દુખથી બચીને રમવામાં રીજ્યા;
ત્યારે માખાપો ખીજ્યારે. કરમ. ૪
મારી જુહી સુહી દીધા નિશાળે;
રડયા મહેતાની પરતાળેરે. કરમ. ૫
ભણતાં ભણતાં મા બાપે ડામ દેવા માંડ્યા;
શું ભણી પાટલા ફાડ્યારે. કરમ. ૬

એવું બોલી ભણવું છોડાવી રણવા નાંખ્યા;	
રણતા પણ ભુકું ભાંખ્યારે.	કરમ. ૭
રળી રડયાએ રંડાને દાગીના કરીયા;	
અમ પેટે શીદ અવતરીયારે.	કરમ. ૭
પરણાવીને પરના કરી કરે ડાપો;	
એ અવતારના અઢાપોરે.	કરમ. ૬

પદ. ૮

આ દુનીયા દુખનો દરીયોરે, જનમ ધર્યામાં;	
સંસારમાં કોઈ નથી તરીયોરે, કરમ કર્યામાં.	ટેક.
રજ્યું મજ્યું રંડા દબાવીને બેસે;	
પછી પુત્રના પક્ષમાં પેસેરે.	જનમ. ૧
પુત્રનું એંચે તેટલું પતીનું ન એંચે;	
પછી ઘડપણમાં નર હેંચેરે.	જનમ. ૨
ઘડો ગોદડી દુટમુટ ખાટલી એક આલે;	
ખુણામાં ખોશી ઘાલેરે.	જનમ. ૩
થારી ભરી ભાણ હડશેલી મુકે ખુણે;	
ત્રધનું બોલ્યું કોણ સુણેરે.	જનમ. ૪
બાળ તણાં બાળોને, હીંચોળી દહાડા કાઢાડે;	
પછી મરતાં ઉંટ ખરાડેરે.	જનમ. ૫
પરવશ પડ્યો પુન્યદાન કરવાનું કયાંથી;	
છેતર પંડી થઈ ત્યાંથીરે.	જનમ. ૬
એવાં દુખડાં દેખી પસ્તાયો પુંઠે મનવા;	
વ્યાસ આહો હરીજનબનવારે.	જનમ. ૭

પદ. ૧

રાગ ગાડીના.

અમર થયા નામ ગાયે, જો જીવ તું, અમર થયા.	ટેક.
નામ ગાઈ નામ અમર કરેલું, છે, નરસંધ મેહેતાયે.	જો. ૧
ખરીખંતથી ભક્તી કરીને, કર્યું નામ અમર મીરાંયે.	જો. ૨
કેં નામ માટે બાંધે હવેલાં, તે ખડ માટી થઈ જાયે.	જો. ૩
નામ માટે કેં જમણ જમાડયાં, તે વહી ગયું વિદાયે.	જો. ૪
કેં નામ માટે કરે વાવ્ય કુવા, તે ગયા પુરાએ પુરાયે.	જો. ૫
વંશના નીરવંશે નામ નાહેલાં, રહ્યાં નામ હરીગુણ ગાયે.	જો. ૬

પદ. ૨

ખડુ સમજ્યા વણુ ખાલી,	ઝો ભગતો,	ખડુ સમજ્યા.	ટેક.
ખડુ સમજીને ખડુ ખડગ સ્હાવું,	ખરા સુરાને	ઝાલી.	ઝો. ૧
કામજ્વર વણુ કરે સુખવાતો,	વ્યંહળ વિહારની	ઠાલી.	ઝો. ૨
પત્રતું મુળ ઠાળીતું મુળ થડ,	થડતું મુળ લ્યો	ન્યાળી.	ઝો. ૩
ઝોખદ કહે કાંઈ વ્યાધી ન નાસે,	સમજે વ્યાસનો સંગ	ઝાલી.	ઝો. ૪

પદ. ૧

પાવતે ગઢથી ઉતર્યો. એ રાગ.

ભે અલક રામ ભજ ભાવથી,	હવે મરવુંછે;	
મુનશા દેહ મોક્ષતું દ્વાર,	તેમાં તરવુંછે.	
ભે સંસારમાં સાર છે નહીં,	હવે મરવુંછે;	
ગયા ચોરાશી અવતાર;	તેમાં તરવુંછે.	૧.
ભે ભોતીકના દેહ મુકવા,	હવે મરવુંછે;	
ધરવું અભોતીક ધ્યાન,	તેમાં તરવુંછે.	
ભે મોહ માયા ઉતાર,	હવે મરવુંછે;	
થા માયા રહીને સાવધાન	તેમાં તરવુંછે.	૨
ભે લોકીક નહીં કાંઈ કામતું,	હવે મરવુંછે;	
અલોકીકતું પુરણ કામ,	તેમાં તરવું છે.	
ભે કુંદ રહીત આનંદમાં,	હવે મરવુંછે;	
વદે વ્યાસ અચળ આરામ,	તેમાં તરવુંછે.	૩

પદ. ૨

ભે મોક્ષ મારગ ઉપદેશ;	તે તમ માટે છે;	
આહ્ય માનો ન માનો કૈા્ય,	માહારે સીર સાટે છે.	
ભે વેદ શાસ્ત્રતું તત્ત્વ,	તે તમ માટે છે;	
સાન્તીથી સમાગમ હોાય,	મારે સીરસાટે છે.	૧.
ભે અલોકીકતું ધ્યાન,	તે તમ માટે છે;	
પરખી લ્યો પુરણ તેહ,	માહારે સીર સાટે છે.	
ભે સત્ય સમજણની શીખ,	તે તમ માટે છે;	
અખન્ડાનંદનો સ્નેહ,	માહારે સીર સાટે છે.	૨
ભે સરવે સ્વાદનો સ્વાદ,	તે તમ માટે છે;	
થશે સુખતાં પુરણ પ્રેમ,	માહારે સીર સાટે છે.	

લે મુનશા દેહ અવતાર, તે તમ માટે છે;
તેમાં વલ્લભ ભુલે કેમ, માહારે સીર સાટેછે.

૩

૫૬. ૩

લે ચેતીને સહુ ચાલજો, કળી કાળેરે,
જોઈ જોઈને દેજો હગ, ઝીકશે જાળેરે;
લે અવળું સવળું ભાસશે, કળી કાળેરે,
જામ્યો કુકરમી હગ, ઝીકશે જાળેરે.

૧

લે ધરમ દેખશે જે જાળે, કળી કાળેરે,
ત્યાં પુરણ હશે અધર્મ, ઝીકશે જાળેરે;
લે સત્ય દીસે ત્યાં અસત્ય ઘણુ, કળી કાળેરે,
દીસે પવીત્ર ત્યાં કુકર્મ, ઝીકશે જાળેરે.

૨

લે નીતી હશે ત્યાં કર્પીપણુ, કળી કાળેરે,
જ્યાં વિદ્યા ત્યાં નહી જ્ઞાન, ઝીકશે જાળેરે;
લે બોધી ત્યાં લોભી હશે, કળી કાળેરે,
હોય ત્યાગી ત્યાં અભીમાન, ઝીકશે જાળેરે.

૩

લે સંતનામ ત્યાં ક્રોધ ઘણો, કળી કાળેરે,
હશે પાખંડ ત્યાં ધામધુમ, ઝીકશે જાળેરે;
લે બાજીગરનું દેખામણુ, કળી કાળેરે,
વદે મુળ બ્રહ્મનો ગુલામ, ઝીકશે જાળેરે.

૪

૫૬. ૪

કળજીગડા તેં ગજબ કર્યો, બધે આવીને,
ધાલ્યું ધરમમાં ધરબોળ, ખેલ મચાવીને;
અલ્યા સગરાચર તું વાપીયો, બધે આવીને,
કંઈ રીસમાં વાળ્યો રોળ, ખેલ મચાવીને.

૧

કંઈ આચાર્યોને બઝાડીયા, બધે આવીને,
કંઈ બઝાડીયા વિદ્વાન, ખેલ મચાવીને;
કંઈ બ્રાહ્મણોને બ્રૂટ કર્યો, બધે આવીને,
કંઈ શુદ્રો કર્યો મસ્તાન, ખેલ મચાવીને.

૨

કંઈ જ્ઞાન ઠરાવ્યાં ઘેલડાં, બધે આવીને,
કંઈ સાચા પાડીયા જુઠાં, ખેલ મચાવીને;
કંઈ ન્યાઈને અન્યાઈ કર્યો, બધે આવીને,
કંઈ કર્યો દાનેશ્વરી જુઠાં, ખેલ મચાવીને.

૩

કંઈ અવળા અરથ કયાં વેદના, બધે આવીને,
તેં પુરાણ ઠરાવ્યાં ગપ, ખેલ મચાવીને;
તેં શારત્રો સપાટામાં ઠેરવ્યા, બધે આવીને,
વહે વ્યાસ લોભી કયાં ગપ, ખેલ મચાવીને. ૪

પદ. ૧

રાગ નરભાના પદનો.

હરી માહારો હીરોરે, વીરો માહારો હોય તે બાણે;
પરખે કોઈ ઝવેરીરે, બીજો તે શું ઉર આણે. ટેક.
હીરો બિરો ઝાળખે, અવરને શી બુજ;
જેને અગમની ગમ નથી, તેને પડે નહિ સુજ,
સત્ય સમાગમ બીનારે, મુરખ જન મત તાણે. હરી. ૧
ઘોષી પરખે ઘોષણો, કુંજરો પરખે શાક;
સોની પરખે સોત્રણો, હુહાર પરખે ત્રાક,
અતુલવ જે જેનેરે, તેને તેતો વીખાણે. હરી. ૨
રાણો પરખે ખાંડણું, મોચી પરખે આસ્ર;
જ્ઞાની પરખે જ્ઞાનને, ખમાર પરખે આસ્ર,
વલ્લભ તો વહેછેરે, સમજે તેતો સુખ માણે. હરી. ૩

પદ. ૨

વીચારી હ્યો વીરારે, અધીરા કેમ થાતા નથી;
રહ્યાછો વિચારેરે, જીવ્યાની છે આશા અતી. વી. ટેક.
પગલે પગલે ઢગલે ઢગલે, ડગલે ડગલે કાળ;
શીશ ફરે ફેર પુંદરી, તેને તું સંભાળ,
ઝડપી ઝલે ઝીકુંરે, થાશે તવ શી શી ગતી. વી. ૧
માયાને તું સાચવે, રખે કૈંક ફસૈશ;
સાચવું સૌ શા કામતું, જીવતો હેશ તો જૈશ,
નહીતો શું ખાવાનોરે, વલ્લભ આપે શુભ મતી. વી. ૨

પદ. ૩

નરભો દેશે નાંજીરે. એ રાગ.

જીવ ઘણો ધુંચાયોરે, ગોવિંદ તારી ગઠમાળમાં;
કાળજડું ફટકીયુરે, ફોગટ ફાંફાની ફાળમાં. જીવ. ટેક.
ભયમાંને ભયમાં ફરફટું, બહુ લાગે છે બીક;
અવર અવતારો ભેધને, આવે છે હેઝે હીક,
ધીક ધીક એ દેહીરે, દુખ્યો દુખ વિકરાળમાં. જીવ. ૧

કાયા માયાને જાયામાં, લાગ્યો જનમથી રનેહ;
 મ્હાફ તાહાફ કરતાં શીખવ્યો, માત પીતા દે દેહ.
 જેવી માંખ મદનીરે, કરોળીયાની જાળમાં. જીવ. ૨
 પંચ વિશયના સ્વાદે માર્યો, તે જીવ સમજ્યો હોણ;
 દીઠી દુનીયા દાજતી દબમાં, તમવણ બચાવે કોણ,
 જેમ પ્રથમ બચાવ્યોરે, ગલે જઠરાની આળમાં. જીવ. ૩
 બચાવતા આવ્યા છે આપા, તેમ બચાવો આજ;
 વ્યાસ વદે અવતરવું મરવું, તેનો ત્રાસ માહારાજ. જીવ. ૪

પદ. ૪

ભુલ્યો તે જન ભટક્યોરે, લટક્યો લક્ષ્મીના લોભે;
 સદા સુખથી અટક્યોરે, ભજન ભક્તી મુકી મોભે. ભુલ્યો. ૧૬૩.
 ભગતી મુકી રહ્યો ઝુકી, જર બેઝમાં લીન,
 ગુલાંટ માર્યો વણ રહે તરશ્યુ, ગંગા જળમાં મીન;
 તેમ સત્સંગ વિનારે, જીવ કદી નહી શોભે. ભુલ્યો. ૧
 રણી ખપી રંગ મ્હાલ ખનાવ્યા, રેહેવા રમવા રંગ;
 શીતળ પડીશ ક્યારે જ્યારે, ગાત્ર થવાતું ભંગ,
 તે વેળા વિભાસેરે, શોભાવ્યે કશું નહી શોભે. ભુલ્યો. ૨
 પાણી પેહેલી પાળ બાંધતું, પાછળથી પરતેશ;
 આવું ખરૂં નહી કહે કોઈ, જરૂર ખાસડાં ખેશ,
 ત્યારે તું રડવાનોરે, વલ્લભ મન ચઢ્યું શોભે. ભુલ્યો. ૩

પદ. ૧

થઈજા હરીને સરણ. એ રાગ.

તાહાફ ધાર્યું નહી થશે, જીવડા, તારૂં ધાર્યું નહીં થશે;
 તુજને લાંબી આશા હશે. જીવડા. ૧૬૩.
 કોણે ન ધાર્યું લક્ષ્મી માહારે, લાવે નહીં આવશે;
 ધારનારા ઢળી ગયા ધરણમાં, ધાર્યું ન બનીયું કશે. જી. ૧
 ઉદ્યોગને આગેવાન માને, આક્રીનવાન તે હસે;
 કદી ઉદ્યોગે લક્ષ્મી મળીતો, મુકી અળગો નવ ખસે. જી. ૨
 ઇશ્વર કયાંછે ઉદ્યોગ સાચો, એવોજ વિશ્વાસ વસે;
 એમ કરતાં ઉદ્યોગમાં ખોયું, તો સુખ ગાંડે ઘસે. જી. ૩
 હરી કૃપાવણ ઉદ્યોગ તારો, ભણું કરી નહી ભશે;
 વલ્લભ વદે અજમાશ કરીજો, કાં ખાટલો ખેજશે. જી. ૪

૫૬. ૨

ઠાઠાપણ તારૂં બાળ્યું, જીવડા, ઠાઠાપણ તારૂં બાળ્યું.
 જોડ્યા જીવતર બધું ધુળ મળ્યું. પ્રાણીયા. જીવડા. ટેક.
 રસ વિષયથી બાધુ બાડું, બાદુ તીણુ ગળ્યું;
 જમણુ જમીયો જીવતાં સુધી, તોપણુ મન ના વળ્યું. જ. ૧
 શબ્દ વિષયે ગાયન ગમ્મત, સાંભળવા ભાન લળ્યું;
 રૂપ વિષયથી રૂપ રંગ નીરખ્યા, ચોક્કસ ચીતડુ ચળ્યું. જ. ૨
 ગંધ વિષયથી અત્તર કુલેલ, પુષ્પ પીંમળ દીલ ઢળ્યું;
 સ્પર્શ વિષયથી વીમાને વપુએ, હેયાનું હેત ઢળ્યું. જ. ૩
 વણુ ત્રસીનું સુખ લોગળ્યું, સદેવ દુખના ટળ્યું;
 બ્યાસ વલ્લભ ઉપદેશ કરેછે, સમજ શીંગનું સળ્યું. જ. ૪

૫૬. ૩

૧ પ્રથમ બોલ્યું ના પળ્યું, પ્રાણીયા, પ્રથમ બોલ્યું ના પળ્યું.
 તારા કાળજાનું કપટ ના કળ્યું. પ્રથમ. ટેક.
 ગરભવાસમાં ગંદુ ગોખડું, તે દુખે દીલ ડળ્યું;
 બાહાર નીકળી બાહાદુર બનીયો, માયાએ મન છળ્યું. પ્રા. ૧
 દુરગુણી દુનીયામાં દુખ પડે ત્યારે, થાય મન બળ્યું ઝળ્યું;
 બળી આશા ત્રણુ ઉપડે તવ, બાળે નવ રહે ખળ્યું. પ્રા. ૨
 એમ અતી દીન કરી ઉપાધી, ધાર્યું ફળ ના ફળ્યું;
 થાક્યા વણુ આવી ત્રધાવસ્થા, વસ્ત્ર રૂપી વપુ જળ્યું. પ્રા. ૩
 પર જીવને પોસાયો નહી તેં, બાધુ નહી તારૂં રળ્યું;
 વલ્લભ વદે ભટકાયા ભવમાં, બગડ્યું તાબ્યુંને તળ્યું. પ્રા. ૪

૫૬. ૧

શબ્દ સગાળશા સાંકુને સેવે. એ રાગ.

લણી લણી ભારે ભુલ્યોરે, માટે મહા માયામાં દુલ્યોરે. ટેક.
 વેદ વાણી છે શું સીદ્ધ કરવા, તેના ન કીધો વિચાર;
 આંધળો આખી અવની ફર્યો પણ, દીડું નહી તલભાર. ભ. ૧
 સીંધુ વલોવી રતન કાઢતાં, છેવટ નીકળ્યું વિષ;
 વિચાર વણુ વિદ્વાન વિષ કાઢે, કાં ગુરૂ કાં શિષ્ય. ભ. ૨
 તત્ત્વ ન જડીયું છુટી પડીયું, લણીને થયો ભ્રમ;
 અર્પે જ્ઞાન વલ્લભ દુઝંમાં, સોધી લ્યો અનુકંમ. ભ. ૩

પદ. ૨

ભણી ભણી ભીખો માગીરે, વિદ્વાનોની એ વરણાગીરે;	ટેક.
વેઠ વિદ્યાની વાણી શીખ્યા, ભીખ્યા ઘેરે ઘેર;	
હા હો કરીને મેળવી માયા, કલ્યાણુ તે કેધપેર.	ભણી. ૧
શાસ્ત્ર શીખીને માયો સપાટા, ગપાટા ટાઢે પહોર;	
વાક્યોને વિભક્તી વ્યાકરણુ, વળગાડયા ઠોર ઠોર.	ભણી. ૨
પુરાણુ પોથાં પુરણુ પીખી, માયામાં મુકી દોટ;	
નટ દ્રષ્ટી દોરપર રાખે પણુ, પૈશા ઉપર ચોટ.	ભણી. ૩
તેમ કળીમાં વિદ્વાન દ્રષ્ટી, લોભ ભરેલી ઉર;	
વ્યાસ વઢે પરમપદ તેથી, સો જોજન છે દુર.	ભણી. ૪

પદ. ૩

ભજ ભજ ભેટયો લીધીરે, કળીયે કારીગરી કીધીરે.	ટેક.
ધંધો કરી ધન પેંદા કરવું, ધર્મ નામે ધન છોડ;	
સત્ય સંગમાં સ્વાસ્થ નવ કરવો, કયોતો માંથા ફેાડ.	ભજ. ૧
લેનાર આંધળો દેનાર આંધળો આતાને વક્તા સર્વ;	
જગતમાં ભગત કેવરાવા, અંતઃકરણમાં ગર્વ.	ભજ. ૨
માયા મહતાનો મોહ તણને, ભજો ભજવો રામ;	
તે વણુ કાંધ સ્વાસ્થ સાચોતો, જમપુર થાશે ઠામ.	ભજ. ૩
કોનું સુધારે છે કોનું સુધરશે, તું તાહાડ સુધાર;	
વલ્લભ વઢે ધર્મમાં ધંધો, કરતાં જીવડો વાર.	ભજ. ૪

પદ. ૪

જીઓ ભગતોની ભવાઈરે, સોધીને શી કાઠી નવાઈરે.	ટેક.
પદ જોડ્યાં ને ભજન જોડ્યાં, કીરતન જોડ્યાં કરોડ;	
જગત જાણુ તેનું જોડણુ જોડયું, પીખટ પીશણુ શીશ ફેાડ.	જી. ૧
મરવાનું સૌને જળવાનું સૌને, તે નથી જાણુતો કુણુ;	
માયા છે મીઠ્યા કાયા છે મીઠ્યા, તેમાં શા ગાયા ગુણુ.	જી. ૨
જીહું ન જોલવું નીતી પાળવી, ન ચોરવું પર ધન;	
હિંશા ન કરવી જીર ન રમવો, તજવું પ્રપંચી વચન.	જી. ૩
એવી શીખામણુ સૌ સગાં દેછે, તેમાં શું ઈશ્વરી જ્ઞાન;	
આવાગમન ટળવાનું વલ્લભ, તેમાં જરા દો ધ્યાન.	જી. ૪

પદ. ૧

કે સમરણ કરતાં શરમ શાની. ઓ રાગ.

કે ગ્રહો બ્રહ્માનંદ પરમાનંદને,
પાટુ પ્રહાર ઘે માયા ફંદને. કે ગ્રહો. ટેક.
કે પરમાનંદ બ્રહ્માનંદમાં રહેછે, અધ્યાનંદ માયા મહીં વેહે છે;
જીવ્યો વેદ પુરાણ પોકારી કેહેછે. કે ગ્રહો. ૧
કે અચળીત બ્રહ્માનંદ મહોટો, કે માયાનો માહા ગરબડ ગોટો;
પડયો તેનો જન્મ થયો ખોટો. કે ગ્રહો. ૨
કે અનુભવ્યું નથી બ્રહ્માનંદ જેણે, કે લોભી ભાર શીદ કયો તેણે;
સમજે કોઈ વલ્લભને મેહેણે, કે ગ્રહો. ૩

પદ. ૨

કે ખરું ખોટું સમજીલે જકીયા;
પુરૂ સાંભળ્યા વણ શું છકીયા. કે ખરૂ. ટેક.
કે તાહારે કામ મોક્ષનું કે બીજી, સુમતનું શીદ કાઢછ ત્રીજી;
સાચ જીઠ જાણ્યા વણ કયમ બીજી. કે ખરૂ. ૧
કે જોવું જોઈએ ન્યાય નીતીથી; પરમપદ પરોક્ષ પ્રોતીથી;
શમજ સત્ય સિદ્ધી લીટીથી. કે ખરૂ. ૧
કે પ્રજ્ઞ પુછવા માં આટો અવગો, સાચાનો સાર સો હોયે સવગો;
વલ્લભ વહે કીમત વીના ટવગો. કે ખરૂ. ૩

પદ. ૩

કે ભગવત ભજવા ભગત જનને;
લોકીક કેહેણી લાવવી નહીં મનને. કે ભગવત. ટેક.
કે આદ્ય બહેર જગત ભગતને છે, કે આદ્ય બહેર દેવ દાનવ લેછે,
કે આદ્ય બહેર જ્ઞાન અજ્ઞાન બે છે. કે ભગવત. ૧
કે લોક કેહેણ સઘળું સદ્ધન કરવું, કે દુરાચારી દુનીયાથી ન ડરવું,
પાપમાં પગલું ભયથી ભરવું. કે ભગવત. ૨
કે નાડે નરવા રહી જે ફરશે, કે કેહેનારા તેને કહી શું કરશે,
વહે વ્યાસ કપટ હશે તો મરશે. કે ભગવત. ૩

પદ. ૪

કે ખરા ભગત જગતથી નથી ડરતા,
બ્રહ્માનંદ પદમાં આનંદ કરતા. કે ખરા. ટેક.
કે જેણે પરમા નંદને જાણ્યો, તેતો સર્વ વિશ્વમાં સુખ માણ્યો,

દેખી દુરી જનને આવે તાણ્યો. કે ખરા. ૧
 કે મેઘ જળ તણી વધી થાયે, જવાસાનું ઝડ તથા સુકાયે,
 ઇરીશ્યા વત તેમ બળી જાયે. કે ખરા. ૨
 કે બળે તેમાં બીજને દુખ શાનું, લલે ભરી ભરે પાપનું પાનું,
 વલ્લભ વદે નથી પતીનું છાનું. કે ખરા. ૩

પદ. ૧

જેદયા જીવ જનમી શું. એ રાગ.

જે વિચારી ધારી ધારી, સત્ય શું જાણ્યું;
 ધર્મી કેવરાવવાને, ટીલડું તાણ્યું. ટેક.
 ટીલડાં તાણ્યાં અજાણ્યાં, કાઠે કંઠીયો;
 નમી દીનતા દેખાડી, પાકો ગંઠીયો.
 જ્ઞાન ન જડ્યું ભગતાણું, તેથી વિખાણ્યું. જો. ૧
 નાહ્યા નીરમળ જળ, ગંગામાં જઈ;
 ઉપરનો પાણ્યો છોડ, દોશ દલની મહી,
 હરી જન કરવાનું, હંપદ આણ્યું. જો. ૨
 કીરતી જગત માંહી, થાવા ધ્રુવો;
 કોણ સુખ મોક્ષ તેને, નથી પીછો;
 પુછેછે વલ્લભ અલ્યા, તત્ત્વ શું તાણ્યું. જો. ૩

પદ. ૨

સામાને ગદાવી પોતે મરેછે ગદી, લાંબી લાંબી વાતો કરે વિદ્વતા વદી. ટેક.
 અલી જ્ઞાન વાત તેનો, લાવીદે છેડે; તેવા જ્ઞાન વાન તણો, પાર છે બેડો,
 મોક્ષની આનંદ વાત, કાઠે નીશદી. લાંબી. ૧
 જ્ઞાન વાનને વિદ્વાન બેમાં ફેર છે, તેટલું ન જાણ્યું જેણે તે અંધેર છે;
 કયાં ચોમાશી ખાખડુને, કયાં સદા નદી. લાંબી. ૨
 ન જાણે તે જણવે શું અન્યને ખડું, ભોળવવા ભગતો ને, મુકી દો પડું;
 ન બગાડે વ્યાસ વદે કોઈનું કદી. લાંબી. ૩

પદ. ૩

વેદ શાસ્ત્ર ઉમી શદ, ની લણી કયા, તત્ત્વ સમજાણું નહી સાંભળ્યું તથા. ટેક.
 આત્મા પરમાત્મા તણું જાણું ન થયું, ચોતાને વક્તાનું સહું, નીરુદ્ધ ગયું;
 જ્ઞાન કથા નામ પાડી, મેળવ્યા જયા. તત્ત્વ. ૧
 દુધ દધી તક તણી જાણી વારતા, તેનું તત્ત્વ માખણુતે શાને ધારતા;
 ન જાણ્યું તો સાંભળી તે મોદાની મથા. તત્ત્વ. ૨

કેણુ પોતે શું પોતાનું બંધનું ન જરા, નાહક પન્ડીત નામ પાખન્ડી ખરા;
વહે બ્યાસ કથા તેતો, પારકી તથા. તત્વ. ૩

લાવણી પદ. ૧

તું કામણુ કરી ક્યાં જાય. એ રાગ.
ભોતીક ચોરાશી લક્ષ, હેણુ દે વાળી;
ધીક ધીક ધીક અધીક, જીવ જન્મણી. ટેક.
નથી નથી જરાએ લાભ, આભ હુટવાનું;
જો મળ્યો પશુનો દેહ, કરમ કુટવાનું;
પછી સપનામાં નહી સુખ, હુખ જો ન્યાળી. ધીક. ૧
પરવશ પડવાનો પ્રાણ, તાણુ ખાવાની,
નહી જ્ઞાન શક્તી કે ભક્તિ, મુક્તી થાવાની;
માટે સત્ય સમાગમથી, દેહનું દરદ દે ટાળી. ધીક. ૨
અરેરે તું તાહાડું શીદ, ખીગાડે બાપુ;
નાહક સુનશા દેહ, પડ્યું તુને ટાંપુ,
તેં પુત્ર પરીવાર કાજ, કરી કૃતી કાળી. ધીક. ૩
જો ગયા વ્રધ તાહારાં, તેણે પ્રીકર ઘણી રાખી,
પણ રહ્યાં નહીને ગયાં, તુજ શીશ નાંખી;
અલ્યા તે વ્રધ વીના તાડું કાંઈ રહ્યું નહી ખાળી. ધીક. ૪
તેમ તુજ વિના કાંઈ, નથી ખળ્યું રહેવાનું;
મીથ્યા અહંપદ મન આણી, સંકટ શેહેવાનું.
વહે વલ્લભ જીવડા, બેશ હોંચણીયાં ઢાળી. ધીક. ૫

લાવણી પદ. ૨

અલ્યા મોહ માયાના, ફંદે પુટશે લમણાં;
આ સંસારનાં સૌ સુખ, સમજજે સમણાં. ટેક.
જેને તું માનછ માહારાં, તે નહી તાહારાં;
નથી થયો અનુભવ ત્યાં, લગી સરવે સારાં.
જો રણછ ખપછ તેથી, માન્ય મળેછે હમણાં. આ. ૧
થાય વ્રદ્ધા વસ્તા, તથા તું લેજો તપશી,
સહોદર નહી પુછે ભાવ, દશા માહા રાશી.
તે વેળા ભવમાં, ખુડ્યો થશે જોમ જમણા. આ. ૨
હરી હરી કરી ફરી, ફરી વાત વિચારે;
પણ ખુડેલુ તે વાહાણુ, ન આવે આરે.
વહે વલ્લભ સત્ય સંગ, કરીલે જમણા તમણા. આ. ૩

પદ. ૧

હોલો હોલી કેજેછે; એ રાગ.

આદ્યું ભગતાણુંરે, ભગત નામ ધરવાને;	૧
ખરૂં નથી કરતોરે, ચોરાશી લક્ષ કરવાને.	
માળા કર આલીરે, ચાલી ચક્ષ ચતુરાઈ;	૨
કોઈ નવ્ય ચેતેરે, તેમ તું નીરખે ખાઈ.	
ખાઈને નીરખતાંરે, કોઈની નજરે આવે;	૩
ખાયતું ખગાસુરે, અવર ચીન ખતલાવે.	
જો તું નથી કાચોરે, તો કયાં કાચો જત પતી;	૪
ખાધું પાપ તીરથેરે તેતો છુટવાતું નથી.	
નામ ધામ હરીતુંરે, તેને વેદ તીરથ કહે;	૫
માનો વેણ વ્યાસનુરે, શાષ્ટા જન સવળું લહે.	

પદ. ૨

કર ચહી માળારે, ત્યારે મુકો વરણાગી; ખનો ન રૂપાળારે, ખરી રહ જો લાગી. ૧
રાખો શીશ શીખારે, મુકો ચહેરા ચાળા, પહેરો ચાર છેડેરે, લાંબાં પોતીયાં વાળા. ૨
કરો ટીલાં ટપકારે, કનકની કંઠ કરચી; અવર માળાચોરે, રાખો કને ખરી ખરચી. ૩
લાગે પુરી લક્ષણારે, પછી માળા મનડાગી; વઢે વ્યાસ વલ્લભરે, પ્રભુ જાણે તનડાગી. ૪

પદ. ૩

ચક્ષ લક્ષ ઠરવીરે, ભાવે ભગવત ભજવા; હોય મોક્ષ મારગીરે, તેણે દુરી જન તજવા. ૧
અભક્ષા ભક્ષજરે, કરવું નહીં કોઈ કાળે; મદીરાનો છાંટોરે, લેવો નહીં કોઈ કાળે. ૨
વ્યભીચારે વ્રતીરે, તજવી પર દારાશું; લડત ના લડીવેરે, અનાથ ખીચારાશું. ૩
કદી લઘુ શંકારે, કરવી નહીં જળ આરે; અણગળ પાણીરે, પીવું નહીં કોઈવારે. ૪
વિશ્વાસ ધાતીરે, થવું નહીં કોઈ દીશે; વઢે વ્યાસ આ રીતીરે, ઘટે મોક્ષ મારગી વિશે. ૫

પદ. ૪

ગુહી અસુરીરે, જેની હોય તેની હણવી; તેનેતો હણતાંરે, હત્યા નવ કાંઈ ગણવી. ૧
ઔષળા જે ધરમોરે, તેને સવળા કરવા; વેદના વ્યનનેરે, રૂડી રીતે રહે ધરવા. ૨
એક અનેકનેરે, નડે તેના સાંસુ થવું; જત હીત ધારીરે, કાવતું હોય ત્યાં જાવું. ૩
વેહેવાર નવ તજવોરે, તજવી બધી અનીતી; વઢે વ્યાસ વલ્લભરે, ભગતને નહીં ભીતી. ૪

૫૬. ૧

રાગ પરજનો.

અહો રામ રામરે, સ્વપ્ન તુલ્ય સુખ સંસારનું;
સાચુ નહીં ઘડી વારરે, ચાર ઘડીની છે ચાંદની.
જેવું જુઠું જુગારરે, સ્વપ્ન. ૧૬.
અહો રામ રામરે, વાયરો વાહો ને જેમ જાય છે;
સાથે દીવાને દીવેલરે, દેખે દેખેને કાંઈ ના મળે,
જેવો ખાજીગરનો ખેલરે. સ્વપ્ન. ૨
અહો રામ રામરે, થાળી ભાસે પણ ઠીકરૂં,
જેવું અંજવાનું નીરરે, ઉંઘીને જાગ્યો તથ જુઠું;
તેની રાખ્ય તું અધીરરે. સ્વપ્ન. ૩
અહો રામ રામરે, વિશ્વાસ વપુનો જે રાખશે,
તેને રહેશે માંથા ફેડરે, વલ્લભ વહે શ્રોતા બોલજો,
જજ શ્રી રણછોડરે. સ્વપ્ન. ૪

૫૬. ૨

અહો રામ રામરે, કાચી કાચયે સાચો છે તયો;
નચાવ્યો કાવે તેમરે, છેવટ દગો દેછે પાપણી,
પ્રથમ ઉપજ્યો તો પ્રેમરે. કાચી. ૧૬.
અહો રામ રામરે, કાચી તે પાકી નીકળી;
જોઈ ઠગારી વર્ણરે, ધીમે ધીમે વળી કોચલી,
ગળી ગળી બેસે ધર્મરે. કાચી. ૧
અહો રામ રામરે, સાચાએ સાચી જાણી હતી,
તેથી દીધુ સુખ ચેનરે, દુનીયાના દડમાં દોડાવીયો,
હવે લેવા બેઠી એનરે. કાચી. ૨
અહો રામ રામરે, જીવે પોતાની માની હતી,
રાખી પુરણ વિશ્વાસરે, છેવટ ચાળાં એણે માંડીયા,
થયો જીવ નીસવાસરે. કાચી. ૩
અહો રામ રામરે, માહરી માહારી કહી જીવ બોલતો,
તેતો બોલ્યું ગયું વ્યર્થરે, જીવરાજ જખ મારી રહ્યો,
સચો નહીં શુભ અર્થરે. કાચી. ૪
અહો રામ રામરે, ભ્રમીત ભરોસો કરે કાયનો,
તેનો દુટ્ટી જશે તોડરે, વહે વ્યાસ ચાતુર ચેતજો,
રટી લ્યો રણછોડરે. કાચી. ૫

૫૬. ૩

અહો રામ રામરે, અકળગતી અવિનાશની, કળી શકે ન કોયરે;
હંપદ આણે તે સુરખો, હોનારી વસ્તુ હોયરે. અકળ. ટેક.

અહો રામ રામરે, મીથ્યા મનુશનું ધારવું, ધાર્યું ધણીનું થાયરે;
પોત પોતાનાં કર્મથી, કેને થાય કેને ભયરે. અકળ. ૧

અહો રામ રામરે, સોસના કરે તે છુટી પડે, અલ્પા નંદને જે વ્હાયરે;
તેને આનંદ આવે નહી, ખાલી શરીરે સોસાયરે. અકળ. ૨

અહો રામ રામરે, જીવનું ધાર્યું થતું હોય તો, કોઈ ચાલે ન ચર્ણરે;
સદા સુખ જોઈતું હોય તો, થાવું અવિચળ શર્ણરે. અકળ. ૩

૫૬. ૪

અહો જીવરાજરે, નાકમાં ગંધ થોડી રાખજો, ઉડી જશે આજ કાલરે;
છત છોરાં જોખન જોઈને, નથી થવાનું ન્યાલરે. નાકમાં. ટેક.

અહો જીવરાજરે, તારે ઘેર થોડાને ગાડીયો, પણ એકજ મશાણરે;
ઘસત હેશ તો તારી ઠાંકડી, થશે ખેંચા તાણરે. નાકમાં. ૧

અહો જીવરાજરે, તારે ઘેર ટકીયાને ગાડીયો, ભક્ત બુખડુ ને ભોંયરે;
ગરીબને હાય હાય કુટશે, તાહારી થશે ઝોય ઝોયરે. નાકમાં. ૨

અહો જીવરાજરે, લીંટ લપકા લોક નાંખશે, વળી આંસુ ચોધારરે;
આગળ હજી તો શું થશે, જો હ્યા વ્યાસનો વિચારરે. નાકમાં. ૩

૫૬. ૧

મેહિતાજીના ખડવાનો રાગ.

ધીક તાહાડું જીવ્યુંને, ધીક તાહાડું આજીવ્યુંરે; ખાધેલું પીધેલું તેતો, ઉકરડે પધરાવ્યુંરે. ૧
કાયા માની પોતાની પણ, તે નહી તાહારીરે; તો ક્યાંથી હોય તાહારા, છોકરાંને નારીરે. ૨
જો હોય તાહારાંતો, વખુટાં ન થાયરે; થોડું કહે માન ઘણું, કરી લે ઉપાયરે. ૩
સાચો વૈદ સોધીને, ઔશદ લે પરખીરે; વ્યાસે કયાસ કરી લીલા, માયાની નરખીરે. ૪

૫૬. ૨

જીવડા તું જોને તાહારી, શી ગતી થઈછેરે; મુળ ચોખો હતો તેમાં, માયા ભરઈછેરે. ૧
નાહોતી વળગી માયાતું, વળગી પડયોછેરે; સુખ દાતા ભાશી તેણે, મોહ ચડયોછેરે. ૨
પણ દુખદાતા તું, જાણજે તેનેરે; જરા જાંપી બેસવા, દીધા છે કેનેરે. ૩
તું થયો માયાનો, માયા નહી તાહારીરે; તું બન્યો સ્વામીતો, તે બની નારીરે. ૪
એમ બેઉ સંપીને, થયાં ઘર ખારીરે; વ્યાસ વદે છેવટની, ન મળે ચારીરે. ૫

૫૬. ૩

માયા રહી નીચેને, તું પડ્યો ઉંચેરે, પછી કયાં કરમોતે, રૂંઝે રૂંઝે ખુચુરે. ૧
તે કતીથી ચમ દુત; કેશ ગ્રહી તાણુરે, મારે મુદગળ માર, દયા નવ આણુરે. ૨
ભુંડી થઈ કરણી, પરણી નહીં જોડેરે; ટાંટીયા જાલીને તારા તનકાને તોડેરે. ૩
ફેડંડયોને તફંડયો ત્યાં, કુણુ તારૂં ખેલીરે; વઢે વ્યાસ જોલ્યા તારી સગે સર્વે મેલીરે. ૪

૫૬. ૪

સાજા સુધી સગુ તાહાઈ પછી નહીં કોઇરે, ખાળી ખેડા નીરાંતે લોક લાજે રાઇરે. ૧
માશીસા કરીને ખાધા, લીધા ઘણા લ્હાવારે, તને સાડ સાડ કાંઈ, દીધું નહીં ખાવારે. ૨
તારૂં રળ્યું ખળ્યું ગયું, થયું ધુળ ધાણીરે; સોનું સાડ કવો મુઝો, તરીલું તાણીરે. ૩
અંતે ગયો એકલો ત્યાં સગું નહીં સાથેરે, વઢે વ્યાસ પાપ તાપ, તાણી લીધા માથેરે. ૪

૫૬. ૧

તમેને નંદ એ રાગ.

જીવડા તારૂં જીવતર તું સુધારજો, તે સુધયાં વણુ જીવલું તારૂં ધુળછેરે;
જીવડા જનમ મૃત્યુને વિચારજો, તે વિચાર્યાં વિના વપુ વિશ મુળછેરે. ૧
જીવડા તારાં સકળ સગાં તપાશજો, તપાશ્યા વિના તે માંન્યા તાહારાંરે;
જીવડા કરીલે કાન્તા કેરા કયાસજો, કયાસ કયાં વણુ મુરખે માંન્યા માહારાંરે. ૨
જીવડા ખાળ બચ્ચાંની કર અજમાશજો, અજમાશ વીના ઉછેરી મોહોટાં કયાંરે;
જીવડા તુજને શીખ દે વલ્લભ વ્યાસજો, મોહ માયાના ખુડેલા નથી તયાંરે. ૩

૫૬. ૨

મનવા તાહાઈ ભટકવું તું મેલજો, ખેલ્ય ખેલવું હોયતો પુરણુ બ્રહ્મમાંરે;
મનવા જગ ઠગ ઠાલુ આધું ઠેલજો, છેવટ થાકીશ સંસાર કેરા સ્ત્રમમાંરે. ૧
મનવા મુકી દે તું રમવા રંગજો, સત્યસંગ જાલી સફળ ફેરે દે કરીરે;
મનવા મુક હમતા મમતા ઉમંગજો, અમુલ્ય અવસર આવેલો નહીં મળે ફરીરે. ૨
મનવા તુંને તાહાઈ મીથ્યા જાણજો, ગઈતક વિપ્રો વાંચે નહીં કોઈ કાળમાંરે;
મનવા પરમાનંદમાં મુખડુ માણજો, વ્યાસ વઢે પગથીયેથી જા માળમાંરે. ૩

૫૬. ૧

મારી સેરડીયે એ રાગ.

જીવડા જીવી તે શું કાઢ્યો સારરે, ઉધાર કયાં પાપને;
સમાગમથી ન ટાળ્યો લગારેરે, ત્રીવીધીના તાપને. ૧
જીવડા ધર્મમાં થયા અધમરે, જ્ઞાની ગુરૂના મળ્યો;
કયાં ન કરવાનાં કમરે, દહાડો તો વાંકો વળ્યો. ૨

પંચ વિષય અલપાનંદરે, તેનો સંગ આલીયો;
 તેણે તને લગાડયો ફંદરે, પુરો ગરદન ઘાલીયો. ૩
 અગ મચ્છ માતંગ પતંગરે, ભમર જેમ ભુલીયો;
 તેતો પાંચેનો કયોછે સંગરે, વહ્નલ વદે દુલીયો. ૪

૫૬. ૨

મનવા અગ જળથી રહ્યો ખુશરે, ત્રશાતો છીપી નહી;
 થયો છીંપમાં રૂપાનો ભાશરે, તેમાં રૂચી બહુ રહી. ૧
 ભાસ્યો કુંઠમાં તુજને ચોરરે, તેનાથી ત્રાસ્યો સહી;
 ભાસ્યો શર્પ રજ્જુની માંચરે, તેથી અટક્યો તહી. ૨
 તેમ જગતમાં ભાસ્યો બ્રહ્મરે, ખરી ગમ ના પડી;
 સવળા જ્ઞાનીના સંગ વણુરે, કુંચી કળ ના જડી. ૩
 હજી અટક્યો ત્યાંથી પાછો ફરેરે, કહ્યું માન માહ્યરે;
 વદે વહ્નલ વ્યર્થજ જાયરે, જીવ્યું જીવ્યું તાહ્યરે. ૪

૫૬. ૧

વાલાલના મહીનાનો રાગ.

મનવાજી તું માલીક મળવા આહોરે. મનવાજી.
 દરેક ધરમમાં ધ્યાન દેઇને ધાયો; મારામનવાજી. ૧
 મનવાજી જ્યાં વંચાયાં વેદાન્તરે. મનવાજી;
 ત્યાં સુણુવા સાડ થઇને બેઠો શાન્ત; મારામનવાજી. ૨
 મનવાજી જ્યાં શટ શાસ્ત્રો વંચાયરે. મનવાજી.
 ત્યાં મોક્ષ મળવાની આશાયે તું જાય; મારામનવાજી ૩
 મનવાજી ઉપનીશદ સમજ્યો તત્ત્વરે. મનવાજી.
 ત્યાં ગયો સુણુવા જડવા સત્યનું સત્ત્વ; મારામનવાજી ૪
 મનવાજી જ્યાં અષ્ટા દસ પુરાણરે. મનવાજી.
 વળી માહાત્માના સુખજાથી નીરમળવાણુ; મારામનવાજી ૫
 મનવાજી સૌ કહ્યું મળવા મુળનાથરે. મનવાજી;
 વદે વહ્નલ તેમાં શું, ચઢ્યું તુજ હાથ; મારામનવાજી ૬

૫૬. ૨

જ્યાં સુણ્યું ત્યાં ન્યાય અને અન્યાયરે; આતમજી.
 વળી નીતીને અનીતીનો મહીમાય. મારા આતમજી. ૧
 જ્યાં સુણ્યું ત્યાં વીવેક અણુ વીવેકરે; આતમજી.
 વળી સાંભળીયો રાગ વૈરાગ્યો નેક. મારા આતમજી. ૨

જ્યાં સાંભળ્યું ત્યાં ધ્યાન અને અધ્યાનરે; આતમભ. ૩
 વળી સાંભળીયું દાન અને નાદાન. મારા આતમભ. ૩
 આ છ પ્રકરણને તું સમજ્યો જ્ઞાનરે; આતમભ.
 ધીક ધીક તુજને કે નથી જ્ઞાનનું જ્ઞાન. મારા આતમભ. ૪
 જ્ઞાન તે તું કીચોને કાણુ પરમેશરે; આતમભ.
 વહે વહીલ તે સમજ્યો નહી લવલેશ. મારા આતમભ; ૫

પદ. ૧

માતાભરે; એરાગ.

જ્ઞાન વિલાશી મળવાના દુર્લભ ભાઈરે, જ્ઞાન વિલાશી જડવા મુશ્કળ લોભી માંછરે; ૧
 જ્ઞાન વિલાશી અનંતે એક દયે; જોઈરે જ્ઞાન વિલાશી વરતી શકે વીરલા કોઈરે. ૨
 જ્ઞાન વિલાશી માનવ દેહી થી ફરતારે, જ્ઞાન વિલાશી મુમુક્ષુને જ્ઞાન કરતારે; ૩
 જ્ઞાન વિલાશી જ્ઞાને અહંપદ નવ આણેરે, જ્ઞાન વિલાશી વ્યાસ વહે કોક જાણેરે. ૪

પદ. ૨

પંચ ભુત પુતળી પંચવિશયમાં રહી નાચીરે;
 પંચ ભુત પુતળી માયાને માટે જગધીસ જાચીરે. ૧
 પંચ ભુત પુતળી સુત વિત સારાં માગેરે;
 પંચ ભુત પુતળી મહતા મમતા નવ તાગેરે. ૨
 પંચ ભુત પુતળી પોતા સરખાને ગાહાતીરે;
 પંચ ભુત પુતળી લોકીકના ગુણુ ગાતીરે. ૩
 પંચ ભુત પુતળી છે બાળગરની બાળરે;
 પંચ ભુત પુતળી વહીલને દલ દાંતરે. ૪

પદ. ૧

પડવાની પડ પ્રીત. એરાગ.

કકકો ભજે કીરતાર, કીંકર થઈનેરે, ફરી ધરવો નહીં અવતાર જ્ઞાનજ અહીંનેરે. ૧
 ખખખો કહે આપેલ ખટકનો ખોટોરે, જે જનને જોશું જોઈરે તેને લાલ મોહોટોરે. ૨
 ગગો કહે ગટ માળ છે માયાનીરે, ભઈ ધરશોમાં કોઈ હામ આ કાયાનીરે. ૩
 ઘઘો કહે ઘેલછાય છે આ ધરનીરે, તેથી ભગ્તી નહીં થાય વિશ્વંભરનીરે. ૪
 ચચો કહે ચાતુર થઈને રહેજોરે, અલોકીક કરજો કામ સંકટ સેહેજોરે. ૫
 છછો કહે છત છોકરાં, નહીં તાહારાંરે, જ્યાં મુરખાઈથી મતી મુદ, માન્યાં માહારાંરે. ૬
 જજો કહે જંજળ જખરી જાળીરે, તેમાંથી નીકળ નાર, નીતી ન્યાળીરે. ૭
 ઝઝો કહે ઝડપૈશ ઝીણી જાળેરે, પછી નીકળ્યાની નહીં આશ, કોઈ કાળેરે. ૮
 ટટો કહે ટુટી જશે ટેક તોરેરે; આ મોહ લોભના બે બંધ, કેમ રૈશ કૌશ રે. ૯

ઠંઠો કહે છે ઠીક હાંઈ ઠરવાતું; તે રાખ્યો છે વિસ્વાસ દુર મરવાતું. ૧૦
 ઠંઠો કહે ઠાહાપણુ ધરજે દલમાં; તુજ માંધા ઉપર કાળ પડશે પલમાં. ૧૧
 ઠંઠો વગાડે ઢાલ વદે સુખ સાચું; જાણજે લગભગ મહોત, આ સુખ કાચું. ૧૨
 તતો પામી ત્રાસ કહે છે કેતુરે; કેં સાંચેલા ધન માલ રહેશે નેતુરે. ૧૩
 થથો થોભાવી રાખતો તને તરવારે; પણ આશાને ત્રણાય, લે જાય ફરવારે. ૧૪
 દદો દેછે બોધ દુનીયાં દુખછેરે; સત્ય વરતુ તું સોધ સાચું સુખછેરે. ૧૫
 ધંધો દહે ધરમીઠ ધઈ તું ફરજેરે; સૌ મુકીને સત્ય સંગ સદા કાળ કરજેરે. ૧૬
 નનો કહે નર માત્ર પાતજ પુંજેરે; ધરમી તણી લે ઢાલ, જગમાં ઝુજેરે. ૧૭
 પપો પઈ પ્રેરક સત્ય જાણવાનેરે; પણનદે કુડાકળયુગ તારણ તાણવાનેરે. ૧૮
 ફફો કહે ફર જીવ, પ્રભુ પદ મળવારે; તવ માયા પકડી હાથ રોકે રળવારે. ૧૯
 બબો છે બોધીક, બોધ કરનારે; બ્રહ્મ ને જાહાજે જેહ, તેહ તરનારે. ૨૦
 ભભો ભવ સંસાર ભમતાં વારેરે; ભુરકી નાંખી કળયુગ ભમાવે ત્યારેરે. ૨૧
 મમો કરે મન સ્થીર મુકી તરકટરે; તવ કળયુગ ગ્રહી કાન કરે મરકટરે. ૨૨
 રેશ ચહેરો ફેરવે ઠીક થાવોરે, તવ પંચ વિશય જે ચોર નવ દે જાવારે. ૨૩
 લલો ભલો ભાવીક છે ભગવતનોરે; તેને લોભ કરે લંપટ, મહા ગુણ ગતનોરે. ૨૪
 વવો તો વિવેક વણો સમજાવેરે; પણ કળયુગ થઈ વિદ્વાન જોટુ બતાવેરે. ૨૫
 સસો સૌતુ છત્ર તે શીખ દેછેરે; આ નવ અક્ષર દોશવંત, તે દુર રહેછેરે. ૨૬
 નવ ગ્રહો નવ લેઈ ગયા જગ ચેતોરે; આ કેહેછે વલ્લભરામ, થાય ફજેતોરે. ૨૭

પદ. ૨

રવીએ ન્યારા રામ ખ્યારા પુરારે; થઈ પ્રેરકની પ્રેરણાય, મીઠ મધુરારે. ૧
 સોમે તે સત્ય ચીઠ આનંદ રૂપેરે; અખન્ડા નંદ અવિનાશ, છે અનુપેરે. ૨
 મંગળે મહી માય જાણી લીધારે; આ તુરીયા વરથા પ્રાપ્ત અર્થજ સીધારે. ૩
 બુધે બંધથી મુક્ત થાવા જાણ્યું; આ હેડાં કેડું હીત, આગળ આણ્યું. ૪
 શુક્રે ભેઠી ગેઠ, બંધન દુટવારે; આ ગૈ માયાની હેડ, ત્રી તાપ છુટવારે. ૫
 શુકર મુક્કર ભાશ, ભાશ્યો સાચોરે; હવે નથી ભરેંસો લગાર, કોઈ પેર કાચોરે. ૬
 શનીયે બનીયે ઠીક, ઠીક ગઈ જમનીરે; આ નીર ભય સુખ વહીલ, ગમ અગમનીરે. ૭

પદ. ૧

નીચેના મેહલમાં એ રાગ.

પર બ્રહ્મ પ્રેરક, પ્રેરણા કરનારારે, અજ્ઞાન હરનારારે;

જ્ઞાનની પ્રતી વધારારે લોલ.

ટેક.

અજ્ઞાને અવની, બીડ બવો ભવનીરે, દુનીયાનો દવ હાણુ લાગ્યોરે;

મોહ જાળ માયાનો, કીંકર કાયાનોરે, તે ભય ભારે નથી ભાગ્યોરે. પર. ૧

જ્ઞાનથી સુક્તી તે, આપોને સુક્તીરે, અવર વસ્તુ નહી માગુરે;
મોક્ષ લક્ષ લક્ષણા, એટલી દો દક્ષણાતો, કોઈ કાળે પાછો નહી ભાગુરે. પર. ૨
એટલી અરજની, ગરજ પડીછેરે, અન્ય વસ્તુ નથી ચાહાતોરે;
નીમીત સુધી, સ્થીર રહે જુદીરે, એજ છેવટની વૃક્ષ ભાતોરે. પર. ૩

૫૬. ૨

વિશ્વંભર વિઠલા, દીન બંધુ દાતારે, શાતા શેવકને કેં આપોરે લોલ. ટેક.
હું છું અપરાધીને, હું છું દુર ગુણીરે, હુંરે પામ્મર પુરો પાપીરે;
હું દોશ વંતોને, હું અવજ્ઞાનીરે, હુંતો અધર્મી અદાપીરે. વિ. ૧
હુંરે વૈભવ લોગી, વિશયે વિટાયલોરે, પણ તમે છોડાવોતો છુટુરે;
તેવણુ છુટવાનો, નથી મ્હારો આરોરે, કરમ કથા કયાં સુધી કુટુરે. વિ. ૨
હવે હું થાકીયોને, પુરણ પાકીયોરે, પણ કાઈ ગમ નથી પડતીરે;
ઉચીત મનડુઆ, તપે વ્યાસ તનડુંરે, પાંખડી પરતેને આંખડી રડતીરે. વિ. ૩

૫૬. ૧

કેહેર કાંટો વાગ્યો, એ રાગ.

ઓ રામરે, દીઠી દુનીયાં દુખી,
તે નહી સપને પણ સુખી, ઓ રામ રામ રામા. ટેક.
ઓ રામરે, કોઈ કાયાના રોગી, નહીં નીરાંતવા ધન લોગી,
કેં વાહાલાના વિરોગી. ઓ ૧
ઓ રામરે, કેં ને બળાપો મનમાં, કેં ને ખોડ ખાંપણ તનમાં,
વળી કેં ને દુખ દુશમનમાં. ઓ ૨
ઓ રામરે, કેં ને માથે દેહેણુ, કેં ને ડુમેણુ લેહેણુ;
કેં ને શીશ વંળ મેહેણુ. ઓ ૩
ઓ રામરે, તન મન ધન અન દુખી, આશા લવમાં ભુખી;
વદે વ્યાસ નડે કાળ સુખી. ઓ ૪

૫૬. ૨

ઓ રામરે, સુખનો શેયડો જડીયો,
જ્ઞાનવાન તે મારગ ચડીયો, ઓ રામ રામ રામા. ટેક.
ઓ રામરે, એક જનમ ઉપાધી, લીધો લાભકે ખોટ આધી,
નહી ગણગારે તો નહી વ્યાધી. ઓ. ૧
ઓ રામરે, જેને હમતા ઉભી, તે મમત્વ પણાની ખુખી,
તેથી રહી દુનીયાં દુખી. ઓ. ૨

ઓ રામરે, સુખ દુખ માંયું જેણે, દુભાયો સવરને વેણે,
 ફન દોઢલા કાઢયા તેણે. ઓ. ૩
 ઓ રામરે, જસ અવજસની વાણી, જેણે મનમાં નવ આણી,
 વહે વલ્લભ તે સેલાણી. ઓ. ૪

૫૬. ૧

વદવાણ શેરનાં લીલાં. એ રાગ.

મોક્ષ મારગ આલ્યો જેણેરે, પ્રાણીયા,
 અખન્ડ સુખ જાણ્યું તેણેરે, પ્રાણીયા.
 તરી ગયો વેદને વેણેરે, પ્રાણીયા.

ઢાળ.

વેદ વેણે તરીયો, દુનીયાનો ફરીયો, પાર તે ઉતરીઓ,
 ધન્ય તેના અવતારનેરે, પ્રાણીયા.
 સમજી ગયો સત્ય સારનેરે. પ્રાણીયા.
 છુટયો છેક માયા વિકારરે. પ્રાણીયા. ૧

ઢાળ.

આવા ગમન છુટીયું, દેહ બંધન દુટીયું, ખરું દેહાણુ છુટીયું,
 તેવાને સોના પ્રાણામ છેરે, પ્રાણીયા.
 એથી ઉત્તમ કીયું કમ છેરે, પ્રાણીયા.
 વલ્લભ તેવાને નામ્યછેરે, પ્રાણીયા. ૨

૫૬. ૨

જગપતી જેણે નવ જોયોરે, જીવડા,
 મુનશા દેહ તેણે જોયોરે, જીવડા,
 મોઢે માંથે હોઢી રાયોરે, જીવડા,

ઢાળ.

રાયો તે જાણજો, પાપીમાં પ્રમાણજો, માટે હેત આણજો,
 મોક્ષ મારગના જ્ઞાનમાંરે, જીવડા,
 પ્રેમ લક્ષણના ધ્યાનમાંરે, જીવડા,
 રહેશે માં માયાના તાનમાંરે જીવડા. ૧

ઢાળ.

માયા મોહ જાળછે, બહેવાર વિકાળ છે, તેને શીશ કાળ છે.
 કાળતે અડપીને આલશેરે, જીવડા.

તે વેળા તાહાઈ' શું ચાલશેરે, જીવડા.
તેવારે બ્યાસ વેણુ સાલશેરે, જીવડા.

પદ. ૩

માયામાં શું લાભ લીધોરે, મનવા.
રાત દીન ધંધો કીધોરે, મનવા.
કોઈ સરપાવ નવ દીધોરે, મનવા.

ઢાળી.

રળી રળી લાવીયો, પૈસો બચાવીયો, કામમાં શો આવીયો,
હરી ફરીને ભર્યું પેટીયુંરે, મનવા,
કાયાથી કષ્ટ ઘણું વેડીયુંરે, મનવા,
મરતી વેળા એક ફેટીયુંરે, મનવા. ૧

ઢાળી.

જણુસ્યો તો કાઢીયો, કયો ચોખો આડીયો, એકલોજ હાડીયો,
બનાવી બાંધ્યો તાણીરે, મનવા
દુણી પણ લીધી કાંણીરે, મનવા.
એકલો વલ્લભની વાણીરે, મનવા. ૨

પદ. ૪

જેવો આબ્યો તેવો જૈશરેહો, આતમા.
ક્યાં જૈને ઉભો રૈશરેહો, આતમા.
કેવો આશીઆજો થૈશરેહો, આતમા.

ઢાળી.

આશીઆજો થૈને, રહેશો ક્યાં જૈને, બેસશો સું કૈને,
ત્યાંતો નથી ઘર આપનુંહો, આતમા.
દીકરાને સોંપીયું આપનુંહો, આતમા.
લેલાટે લખાવ્યું ત્રીતાપનુંહો, આતમા. ૧

ઢાળી.

ત્રીતાપે તપશો, મુરખમાં ખપશો, પ્રભુ ક્યારે જપશો,
લપસ્યો નાવે ઠેકાણેહો, આતમા.
લોગ તાહારા ભુલે આટાણુહો, આતમા.
બ્યાસ અનુભવ શીધ જાણુહો, આતમા.

પદ. ૧

સખી આવેલો કારતક માસ. એ રાગ.

પ્રભુ પામર પ્રાણીની અરજ, અળગો પડયો આપથી;	
કીયા કરમે પામ્યો આ દેહ, તપુછુ ત્રીતાપથી.	૧
પ્રભુ કાયા માયાને જાયાં, એનો ભીડયો આંકડો;	
નથી છુટવાનો એકે ઉપાય, રડયા કરૂં રાંકડો.	૨
પ્રભુ બળ્યો જળ્યો તમ દાસ, રડું કેાંની આગળે;	
થયો હૈયામાં ઉભરાટ, ત્યારે લખ્યું કાગળે.	૩
પ્રભુ સંસાર તે સુન્ય સાર, દીઠો દવ સળગતો;	
કાહું તરછોડીને દુર, તોહો આવે વળગતો.	૪
પ્રભુ ઘડી હરખ ઘડી શોક, રડું પોક સુકીને;	
લાગી ભીતર ભારે લ્હાય, બેઠા સત્ય ચુકીને.	૫
પ્રભુ માત તાત ભારજા બ્રાત, સહોદર સ્વારથી;	
અનુભવવાથી થયું સીદ્ધ, સગું કોઈ પણ નથી.	૬
પ્રભુ બિજાતીતું જગત, નથી ભગત દેશનો;	
કોની આગળ કરીએ વાત, જગત દ્રવ્ય કલેશનો.	૭
પ્રભુ ભગતી કરૂં તો કે' લોક, થઈ ગયું ભગતડું;	
મારે મહેણાંને ઉપજવે શોક, દુરીજન જગતડું.	૮
ધંધો કરૂં તો કહે લોભ, થંભી શકું કે જગે;	
આવે સહેજમાં તો કહે એમ, લાવેલો કેથી જગે.	૯
પ્રભુ દુનીયાથી તમ દાસ, ઘણો ત્રાસ પામીયો;	
હવે તાણી લ્યો તમ શર્ણુ, અચળે જીવ જામીયો.	૧૦
પ્રભુ પામરનો પોકાર, કંઈક કાને ધરો;	
તેડું માગે છે વલ્લભ બ્યાસ, છેવટ છુટકો કરો.	૧૧

પદ. ૨

પ્રભુ ભાર્યો ભુંડો ગર્ભવાસ, તેનો ત્રાસ પામીયો;	
ઉધે માંથે રહેલું પંચ માસ, નહીં દુખની ખામીયો.	૧
પ્રભુ નરક સુતરને પીત, ગળકા ગંદા ગોખરા;	
કફને જઠરાની જવાળ, મોઢે દીધા તોખરા.	૨
પ્રભુ સંકોચી નાંખેલું અંગ, આરે બાંધી ગાંસડી;	
પાસુ પડયું ન ફેરવાય, ગળે ઘાલી ફાંસડી.	૩
ચીકણા ખરખોટા ને અધકાર, દુરગંધી મારે ઘણી;	
કફળી લપટેલો દેહ, પીકા શું કરું તે તણી.	૪

નર્ક રૂએ પણ ભુઠા ગર્ભ, શું કથીએ તે વેદના;
જન્મ ધરતાં દારૂણ દુખ, વલ્લભ વચન લેદના. ૫

પદ. ૩

પ્રભુ વધ વયે વપુ જીર્ણ, ચરણ ચાહી ન શકે;
પડ્યા દંતને આગ્યે અંત, આધુ પીધુ ન ટકે. ૧
પ્રભુ નેત્રોથી વહે નીર, નાશીકા નીતરે;
ટખકે મુખ ચીકણી લાળ, અજરણુ ભીતરે. ૨
થઈ કરણોમાં બેહેરાશ, નેત્રે અંઝવાં વળે;
પડી કરોચળી ચાંમડી માંચ, હાડને મૌંશ બે ગળે. ૩
થયું ખરછટ આખું શરીર, વાણી દુઠ્ઠી નીસરે;
ધુણે માંથુને બીચે બાળ, બેઉ ભુજ થરથરે. ૪
નહી ઉઠવા શક્તી તલભાર, અશક્તી શરીરની;
મોઢુ સુકુ કાંઠા પડે કંઠ, ગ્રશા હોય નીરની. ૫
માથું પરીવાર પાસે નીર, કહે આપીએ છીએ;
બેશી રહીએ ધરી બે ચાર, ફરી માગતાં બીએ. ૬
કરે તરફેડાને ધુરકૈયાં, હેયાંને છોકરા;
કેહશે શું નાશી ગયો જીવ, મરો મરો ઓકરા. ૭
શીખ દેઉ ત્યારે કહે એમ, કોઠા કય આવડી;
મરો તો વળે જરા જંપ, આ શી હૈયે તાવડી. ૮
થાય ખાવા પીવા ઇચ્છાય, માથુ કદી કરગરી;
કહેસે વધીયો જીભડી સ્વાદ, ક્યારે આ જશે મરી. ૯
હવે તો થાકી ગયાં આ બાપ, આ પાપ જતું નથી;
એવા થાય ભુંડા તીછકાર, કહું કેટલું કથી. ૧૦
મરતાં મરતાં નસોને નાડી, તાણા તાણી કરે;
મુખડેથી નબ્બ બોલાય, નેત્રો તણે નીસરે. ૧૧
સગા કેહશે કહોછો કાંઈ પુછે ભરમ લેદના;
હોય થરતાં કોટાણુ કોટ, વિંછી તણી વેદના. ૧૨
એવો દુખ ફરીયાનો દેહ, હવે નબ્બ બેઠ્યો;
શીખ દેછે વલ્લભ બ્યાસ, માગો માં કોઈએ. ૧૩

પદ. ૪

અહો અચળેશ્વર અવિનાશ, ગ્રંથા તાહારી મુજને;
ક્યારે થાશું લેહા લેહ, જંખ્યા કરું તુજને. ૧

ઘણા દીવસોના વિયોગ, વિટમણા તે ઘણી;	
લોગ લોગબ્યા ચોરાશી લક્ષ, પીડા પડી તે તણી.	૨
તમ ચરણ કમળમાં વાસ, થયે સુખી થઈ;	
નહીતો અંતર ઉદાશ, અવર પંથ ક્યાં લઉં.	૩
સૌને મરવું તરવું માહારાજ, તમારા ચર્ણથી;	
વિનવે છે વલ્લભ વ્યાસ, આનંદ આપ સર્ણથી.	૪

પદ. ૫

પ્રભુ શર્ણાગત તુજ દાસ, આશા રાખીને રહ્યો;	
તેથી કરશે નહીં નીરાશ, બીજો ભાવ વહી ગયો.	૧
પ્રભુ ગમતું નથી ઘડી વાર, માહા માયાના પક્ષમાં;	
રહું છું તદ્રુપ તદાકાર, ગાંઠો તુજ લક્ષમાં.	૨
પ્રભુ માઈકે દેખુછું દ્રષ્ટ, વધે કષ્ટ ઉરમાં;	
તેનાથી તાણી દ્યો બાહાર, પડેડોછું પુરમાં.	૩
પ્રભુ ગ્રહો બુકતાની બાંધ, તમારો તે ધર્મ છે;	
ઘણા વ્યાકુળ વલ્લભ વ્યાસ, વાણી તણો મર્મ છે.	૪

પદ. ૧

મુદામાની લાવણીનો રાગ.

આશા ને ત્રણા બે બહેનો, વિશ્વમાં ઘટઘટ રહી વ્યાપી;	
ઉતપાતી અવગુણી અધરમી, પુરણ પડપંચી પાપી.	૧
મોહ નામે આશાનો સ્વામી, લોભ નામે ત્રણાનો પત્ની;	
જોડી મળી જેવી જોઈએ તેવી, કળયુગમાં છે જોર અતી.	૨
તે આરે સૌ જીવને વળગ્યાં, થયું કળીને મન ગમતું;	
આશા ત્રણાથી અવનીમાં, જગત રહ્યું ભારે ભમતું.	૩
તરેહ તરેહના વૈભવ લેશું, જીવ મોહને વળગ્યો બાણી;	
પણ પૈસા વણ બને નહીતે, જીવને આશા બંધાણી.	૪
ફલાણાનો આવે વારસો, ફલાણાનું લેઉં ઠગી;	
ફલાણાને દગો દેઉંતો, દ્રવ્ય આવે સૌ સુજ લગી.	૫
એમ મોહથી આશા બંધે, આશાથી જીવ બહુ ભટકે;	
તેમ કરતાં થે ધનની પ્રાપ્તી, થોડી ઘણી કટકે કટકે.	૬
એટલે લાલચુ લોભ ઉપડ્યો, થોડા ધનમાં નહીં સુખડું;	
વૈભોગ લેયે થોડા ધનથી, પાછા થે જેયે બુખડું.	૭

હવે નવું આવે તે વાવરીયે, જીવડો લોભથી લલચાણો;	
તવ ત્રણા તલસવા લાગી, ક્યાં ધનની ખોળી ખાણ્યો.	૮
એમ કરતાં વિશેષ થઈ પ્રાપ્તો, તેમ તેમ ત્રણુ; તલસે ઘણું;	
હજી ખરોખર મેળ નથી મળતો, બેસુ નહી હું વાર ક્ષણું.	૯
સોથી સહસ્ર સહસ્રથી લક્ષ, લક્ષથી દસ લક્ષ ક્યારે થશે;	
દસ લક્ષ મળીયા ત્રણુ તલસી, મેળ કરોડનો કેમ હશે.	૧૦
કોડ થાય તો અખજની આશા, તેમ ત્રણુ તલપો મારે;	
એવે જીવને હીનમત લાગી, સંખ્યાનો છેડો ક્યારે.	૧૧
શરીર સોસાઇ ગળવા લાગ્યું, જીવ પડ્યો મંચક માંચી;	
પુત્ર પરીવાર પત્ની મળીને, સૌ મીલકત લીધી ટાંચી.	૧૨
વદ્ધ વપુનો જીવ કહેછે, લાવો ધન હું ધરમ કરું;	
સગાં કહે કાંઈ ગાંડછા પેઠી, કાં વળગણુ વળગ્યુંજ ખરું.	૧૩
તવ ત્રધને પેઠી ઉદાસી, ઘડપણમાં હું ગાંડો ક્યો;	
લેવાનો વેલોગ ના લીધો, અવર કાજ કુટાઇ મયો.	૧૪
સગાંએ ઉચકી એકાન્ત આપી, પાણી પવાલુ પીચદાની;	
તવ જીવને પરતાવો પેડો, તેડયા કોઈ ધરમાં જ્ઞાની.	૧૫
પ્રેમ ધરી જીવ પાયે પડીયો, રજ્યું ખયું મેહેતો ખોયું;	
હવે અધીકાર નહી કોડીનો, સગાંનું સગપણુ જોયું.	૧૬
સગપણુ જોયું જીવતર ખોયું, એટલે આશા એમ વધી;	
હરતો કરતો થાઉં તો પુંજી, માહારે કખજે કરું ખધી.	૧૭
ખાઉંને ખવરાવું ખલકને લઈ લેને વિતજ વાવડ;	
મોહ મહતાનો લોભ કીરતીનો, ત્રણુ થે વધવા આખડ.	૧૮
જ્ઞાની કહે પેહેલો ના સમજ્યો, હાર્યા કેડે શી આશા;	
લોભ મોહ ત્રણુ આશા છોડો, ના નાખો કંઈ નીશાશા.	૧૯
તવ જીવ કહેછે આશા ત્રણુ, લોભ મોહ માહારો કેમ જશે,	
તેનો કાંક ઉપાય બતાવો, કાં આશધથી સુખ થશે.	૨૦
મુળના રનેહથી આશા ત્રણુ, લોભ મોહ તે ચારે નખળાં;	
રનેહ કરી કુટાયો કુટાયો, હવે સોધી દો સખળાં.	૨૧
તે સખળાં શું રનેહજ ખાંધું, નખળાંને મારી કાઢાડે;	
તવ જ્ઞાનીએ બોધજ કીધો, અંધની આંખો ઉઘાટે.	૨૨
સંતોષ નરને શાન્તી નારી, તે બેનો સત્ય સંગ કરો;	
ખળાતકારે ખાહાજો બેને, એ ઉપાય છે ખરેખરો.	૨૩
લોભ મોહને મારી કાઢશે, સંતોષ સામ્રથવાન ઘણો;	
આશા ત્રણુને શાન્તી હણશે, માહા મહીમા તે બેઉ તણો.	૨૪

જેણે એ બેનો રનેહ બાંધ્યો, તે સૌ જીવ થયા સુખી;
ભલે બેસે ગાડી ઘોડે, ભલે મોહોટા મેહલ કરે. ૨૫

રાતને દહાડો દે નહી જાંપવા, જાણે કંપવા રોગ થયો;
હાલ્યા કરે અંગ તેમ જીવ હાલે, એમ કરતાં દેહ છુટી ગયો. ૨૭

મોહ માયાનો બાંધેલ જીવડો, લોભ લાલચનો લપટેલો;
માયા આશા લાલચ ત્રણા, ચારે જણુનો સપટેલો. ૨૮

વાસનાનો વિંટાયેલો; તે મુક્ત થવા મુશ્કેલ ઘણો;
મુક્ત થનારને રનેહજ મુળથી, શાન્તીને સંતોષ તણો. ૨૯

શાન્તી સંતોષ બહુ બળવાંતાં, ચાર ચોરટાંને ત્રાડે;
જ્ઞાન તણો કીલ્લો બાંધાવે, ન જાય જીવ મારગ આડે. ૩૦

નીમીત સુધી રહે કિલ્લામાં, મુદત થયે મુક્તી થાયે;
તવ જીવ જો મુળ ધામે બેસે, આવાગમન સૌ બહી જાયે. ૩૧

એછે આશય એછે માત્રા, દવા દેવામાં એ દીધી;
અવર ઉપાય નથી તે વિના, મોક્ષેશુએ લે લીધી. ૩૨

જ્ઞાનની ગોળી ઘટમાં ઉતારી, નીરોપાધી થે બેઠા;
રળી મળીને નાંખ્યું બળને, પ્રેમ લક્ષણને પંથ બેઠા. ૩૩

વણુ ધને હોરાવી દીધું, હોરના રાતે હોરી ગયા;
પુર્વના થોગે વલ્લભ વદે, પુરણુ પ્રેરકનીજ દયા. ૩૪

લાવણી સમાપ્ત.

પદ. ૧

રાગ ધોળ.

આજે આવ્યો, આનંદનો દહાડોરે; સુમુદુ સૌ, હળી મળી શાન્તી પમાડોરે. ૧
મોક્ષ મારગના, સંગાથી મળીયા સારારે; વિદેહ યદને, અલયપદ પામનારારે. ૨
દ્રેષ તજીને, નીરમળ નજરે મળીયેરે; જ્ઞાન કાતાની, સંગાથે મુળપદ પડીયેરે. ૩
આદ્ય ધરમના, સાચા સંબંધી લાધ્યારે; મોક્ષજ વલ્લભ, પુરણુબ્રહ્મ આરાધ્યારે. ૪

પદ. ૨

ધન્ય આજે, મોક્ષના મારગીનો મેળોરે, જ્ઞાન થયાથી, સહુનો સંબંધ થયો ભેળોરે. ૧
કળીના જીવને, જોતામાં લાગશે નવાઇરે; મોક્ષ મારગી છુટેતો રામ દવાઈ. ૨
નીરમળ નજરે, ભાળો એક એક સામુરે, તીવ્રકમાં ત્રણુ, ચાંદલા દર્શી હર્ષ પામુરે. ૩
રામ દ્રષ્ટીથી, કપ્ટી ભાગે ભવો ભવગીરે; મુક્તી વટવલ, અભાવે દુનિયાના દવનીરે. ૪

૫૬. ૧

રાગ વલ્લહારાનો.

અલ્યા જીવલડા જાંજળી, તારૂં જોખન લે સંભાળી; ટેક.
જોલ્યા જોખન કામીને કોધી; ન્યાય નીતી વિવેકનું વિરોધીરે. અ. ૧
જોજો જોખન કુંડા કત્યનું, કેવળ અધર્મને અસત્યનુંરે. અ. ૨
લોભ મોહ મદ મચ્છરે ભરીયું; તુંજો ખને તે જોખન ઠરીયુંરે. અ. ૩
તાહારી ગદ્દા પચીશી લે જાળવી; વહે વલ્લભ ત્રણ્ણા ટાળવીરે. અ. ૪

૫૬. ૨

જોલ્યા ધરમી ધરખોળ ઘાલ્યું, સુમતી થઇને મીથ્યા ઝાલ્યું. ટેક.
તેંતો આયુષ મનુશનું જોયું; ખરૂં જોડું જોળીને ન જોયુંરે. જો. ૧
દેખા દેખી બાંધી કંઠ કંઠી; ગયો વણ વિચારે વંઢીરે. જો. ૨
શું તું સત્ય સમજીને સપટાયો; ઉપલ્યા ઉપચારથી લપટાયોરે. જો. ૩
એતો કળીયુગની કાળી કરીયો; વહે વ્યાસવિજ્ઞાનને વિસરીયોરે. જો. ૪

૫૬. ૧

પડયોલ્યા પડયો. એ રાગ.

જીઓ માનવો સુનશા દેહ ગયો, ફર્યો સર્વ ધર્મ તેનો તે રહ્યો. ૧
કરી રનાન શેવા લેવા સુક્તીને, જાણી નહી મોક્ષ તણી સુક્તીને. ૨
કર્યો ટીલાં ટપકાં છાપાં છપને, ઘણેરો જાપ્યો તાપ્યો જપ તપને. ૩
કર્યો પુન્ય દાનો કશી કાયને, શેવ્યા સંત સાધુ વાડવ ગાયને. ૪
કર્યો દરસણો ઘણાં દેવનાં, કરી ઉપદેશી તણી શેવના. ૫
સુણ્યા શટ શાસ્ત્રો કથાઓ ઘણી, જાણ્યા વેદ અર્થ વિદ્યાયો ભણી. ૬
પુરાણો અસાદે વળી વાણીયો, સમર્તી અને સૌ શ્રુતી જાણીયો. ૭
વાંચ્યું સાંભળ્યું હરી ધ્યાન ધર્યું, તેમાંથી કહે તત્ત્વ શું નીસર્યું. ૮
જીવન સુક્તી જોઇતો અનુભવ કહે, નહીતો વલ્લભ સંગ ઝાલી રહે. ૯

૫૬. ૨

જો લ્યા કોણે માંખણ કાઢી દીધું; સદા દુધમાંથી મથન કીધું. ૧
ગયો સુનશા દેહ ફરી ન મળે; ચઢે સત્ય સંગેતો વેળા વળે. ૨
માટે જીવડા જાણી લે પ્રદાને; કરીલે સફળ શુરના શ્રમને. ૩
ખનીજા ખરેખર શુર કને; અચાનક તુરીયા અવસ્થા ખને. ૪
પછી કોણ શુર કીયો શીશ્યછે; શુર સર્વનો તે પ્રેરક ઇશ છે. ૫
સદા સુખ જાણે હરી દાસમાં; જોઇ ન જોશે આ વપુ વ્યાસમાં. ૬

પદ. ૩

થયો જીવ જન્મીને દેવ રણીયો, કભાજીએ કયાંથી તને જણીયો. ૧
 ભોમી ભાર દધને દેવું કર્યું, અધ્યો સુતયો શું તે ભાડું ભર્યું. ૨
 નાભો ધોયોને નીત્ય નીર પીધું, તેણું કેટલું સુલ તેને દીધું. ૩
 પ્રકાસે સુર્યથી ભવ ભળીયો, તેનો ખદલો તે શું વાળીયો. ૪
 જોડ્યા તે મરૂતની લીધી હવા, દેવું વાળ્યા વણુ બેઠું ભુંડું થવા. ૫
 ભોમી કોઈની ખેડવા લેખએ, તેને ખરમાસે દાણ્ય દેખએ. ૬
 કોની કને બેઠેડું જળ માગીયે, તેને કાંક દેને દેવું તાગીયે. ૭
 જોડ્યા ખત્તી મશાલ લેવરાવીએ, તેને કાંક પણુ દ્રવ્ય દેવરાવીએ. ૮
 કોઈ કને પંખા ખેંચાવિયે, તેને કાંક પધસા બહેચાવીએ. ૯
 મનુશ તણા ખદલો વાળીયો, રહ્યો તું દેવોનો દેવાળીયો. ૧૦
 અત્યારે માયા મોજમાં માણુજે, આગળ ખેંશ ખાસડાં તું જાણુજે. ૧૧
 ઉઘાડો રાજા લેછે જમી કરી, તેણું ગુપ્ત લેશે તે ગુપ્ત હરી. ૧૨
 સુધો રહી પયપાન કરતાં બીયે; પછી વાંકો રહીને મુત્ર પીયે. ૧૩
 વદે વ્યાસ આ ધોધ સજ્જનને, નહી લાગે મુર્ખ તણા મનને. ૧૪

પદ. ૧

મેલ્યાં વીસારી. એ રાગ.

પુરણુ બ્રહ્મ પતી, માહારે એક પુરણુ બ્રહ્મ પતી. ટેક.
 ગુરૂ શિવ બ્રહ્મા, વિષ્ણુને પર બ્રહ્મ, અવરકો ગુરૂ નથી. માહારે. ૧
 દેહો હમ બુદ્ધીના, દેહો છે ગુરૂ, તે શેવે મનુષ્ય કતી. માહારે. ૨
 ઇશ્વર કતીને જીએને ન જાણુ, મુરખની એવી મતી. માહારે. ૩
 મનુષ્ય કતીને, ચમત્કાર માને, વિચારી ન જોયું રતી. માહારે. ૪
 તે પડ્યા જાળે આ કળી કાળે, બોલી બેઠા જ્ઞાનગતી. માહારે. ૫
 અલોકીક દરસે દાસ વ્યાસ વહ્નિભ, આનંદ ઉપજ્યો અતી. મા. ૬

પદ. ૨

પ્રેરકે પ્રેરણા કરી દેખાડ્યા મને, પ્રેરકે પ્રેરણા કરી. ટેક.
 પ્રેરક વણુ પાર, પાગ્યા ન કોઈ, જોઈ જોયું સઘળે ફરી. દે. ૧
 વણુ વિદ્યા મુન્યે, પુરવનાં પુન્યે, બેઠો ત્રી તાપ તરી. દે. ૨
 અતી ઉપકારી, પ્રેરક પ્રભુજી; રંક પર દયા ધરી. દે. ૩
 પ્રારબ્ધી પુરૂષોને, પંથ જડયોતે, સરવે બેઠા ઠરી. દે. ૪
 જોણે જોણે જાણ્યું, તેણે સુખ માણ્યું, કેમ જાશે તે વિસરી. દે. ૫
 અભયપદ સૌ, લઈ બેઠા વહ્નિભ; જોણે પુન્યમળી ખરી. દે. ૬

૫૬. ૩

લેહેણદાર ઉઠી ગયો, ભલે મહારો; લેહેણદાર ઉઠી ગયો. ટેક.
 લેહેણદારનું સૌ લેહેણું પતાવ્યું; દેણ દાર હું ન રહ્યો. ભલે. ૧
 ખડુ કમાવુંને, સુખ રૂપ ખાવું, આનંદ ભયોરે ભયો. ભલે. ૨
 જાળવાળો, કીધો નીરાળો, હવેતો કનડે કયો. ભલે. ૩
 લેહેણદાર દેણદાર, હવે ન ઇછું, નિશ્ચીત વ્યાસ થયો. ભલે. ૪

૫૬. ૧

આવો ઘેર ખાલાજી ખાલા. એ રાગ.

ભજો ભાઈ પુરણ પ્રદ્ધ ભાવે,
 ફરી આ અવસર નહી આવે. ભજો. ટેક.
 ભજો પ્રદ્ધ હેંથી મુક્ત થશે, અક્ષર ધામ પરપ્રદ્ધ ભજી જશે;
 પુરણ પ્રદ્ધમે અક્ષરતીત હશે, ભજો. ૧
 જેની જ્યાં મતી ત્યાં થાય ગતી, વઢે વેઢે શ્રુતી વાક્ય અતી,
 તેમાં ફેર હોય ન એક રતી. ભજો. ૨
 ત્રીતાપોથી ટળવાને મહાવો, જનમ અત્યુથી છુટી જાવો;
 અખન્ડ પદનો વહલ લહાવો. ભજો. ૩

૫૬. ૨

ઉત્તમપદ જાણ્યે ઉત્તમ મળશે;
 અવર પદે કયાં વેળા વળશે. ઉત્તમ. ટેક.
 ઇછવું પુર્વ પરચીમમાં પળવું, જોઈએ અન પણ વેળું દળવું;
 જાણુ લાંબુ ખેતરવામાં ખળવું. ઉત્તમ. ૧
 જોઈએ રાજ પણ વનમાં રહેવું; સાધી પ્રેત પ્રભુસાધ્યા કેહેવું;
 મોક્ષમુક્તને અન્ય સાધન એવું. ઉત્તમ. ૨
 હોય જેવી બુદ્ધી તેવું સુજે; ખાવળ છેદે તાડી કયાં હુજે;
 દીઠે મરે તે શું રણુ ઝુજે. ઉત્તમ. ૩
 મુસુક્ત મોક્ષ શોધન કરતા; માઈક માયામાં રહે ફરતા;
 વહલ વ્યાસ વિવેકે વિચરતા. ઉત્તમ. ૪

૫૬. ૧

દાસ પરે દયા લાવોરે. એ રાગ.

અલોકીકના વાશીરે, દર્શણ દેજો. અલોકીકના વાશી. ટેક.
 આતોછે આધીને વ્યાધી, અણ સરજી એતો ઉપાધી;
 તેણે ગયો છું ત્રાશીરે. દર્શણ. ૧

તમ વિના હું નીરાધારી, કોણ ગતી યવાની માહારી;
 સંસારી પણ સંન્યાશીરે. ● શીલુ. ૨
 વેગ વડે છું વેરાગી, અભાવથી મને માનો ત્યાગી;
 વ્યાસને અપ્રીય ચોરાશીરે. દર્શણ. ૩

પદ. ૨

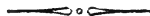
અખંડાનંદ પદ વાહાલુરે, લાગે છે મને, અખંડાનંદ પદ વ્યહાલુરે. ટેક.
 અનુભવમાં લીધું આતોમે, ખાધી લોભ તણી લાતોમે;
 જાણ્યું સંસાર સુખ ઠાલુરે. લાગેછે ૧.
 કાચીને મેં સાચી માની, એટલો બધો હતો અસાની;
 તે પંથ હવે કેમ ચાલુરે. લાગેછે. ૨
 વ્યાસ વલ્લભને દાસ જાણી, કાને ધરજો નીરમળ વાણી;
 કદી કુમારગ નહીં આલુરે. લાગેછે. ૩

પદ. ૩

નરને નારીએ આલ્યોરે, અરેરેઆ, નરને નારીએ આલ્યો. ટેક.
 નારી જાતે નરને આલ્યો, ઘેલો બનાવી ગરદન ઘાલ્યો;
 તેથી નર અવળો આલ્યોરે. અરેરેઆ. ૧
 રૂપાળા રંગભોગ દેખાડી; વશ કરી લીધો સ્વાદો અખાડી;
 પંચ વિશયમાં ફાલ્યોરે. અરેરેઆ. ૨
 વિશય સુખ સદાતું જાણ્યું, પરીવારતું તંરીલું તાંણ્યું;
 માહારા માની મહી મહાલોરે. અરેરેઆ. ૩
 અનુભવ્યું તે છટકી નાહો, ચોટયો રહ્યો તેનો દન ભાહો;
 તેથી વેભવ પાછો આલ્યોરે. અરેરેઆ. ૪

પદ. ૪

સુખ વસ્તુ મને લાધીરે, અખંડાનંદી, સુખ વસ્તુ મને લાધી. ટેક.
 ઘણા દીવશ ખુબ ખાધાં ગોથાં, ફેંદ્યા બહુ પુસ્તકને પોથાં;
 પણ તે ચોથાં ઉપાધીરે. અખંડા. ૧
 તીરથ યાત્રા વર્ત વર્તુલાં, યમ નિયમ કરી ભમીયો ભુલાં;
 દાન દરસણે જોટ ખાધીરે. અખંડા. ૨
 શેવ્યા સંત સંન્યાસી સાધુ, તેણે લલચાવી લીધુ ખાધુ;
 વાળ્યો અષ્ટાંગ યોગે વ્યાધીરે. અખંડા. ૩
 પ્રેરક પ્રભુએ પ્રેરણા કીધી, સત્ય વસ્તુ દેખાડી દીધી;
 તપ તે વલ્લભે સાધીરે. અખંડા. ૪

પદ. ૧

અણીરૂધની ઘોડીનો રાગ.

જુઓ જુવો ડુખ્યા ભવ કુપમાં. ટેક.
 સખ સાર હરત લાઘ્ય વીનારે, આવા ગમન ટળે કેમ;
 અવાળે ભરોહો ભાગ્યકારે; એતો કળીનો કળી લ્યો બંહેમ. ડુખ્યા. ૧
 ઢેબરાં માનીયે ઘેબરાંરે, તકને માનીયે દુધ;
 ખર પુંજ્યે ગો પુજના વળેરે, બળી બળીરે મનુશ તારી બુધ. ડ. ૨
 શેવીયે શીકેતર મેલડી રે, બ્રહ્મપદ પામવા માટ;
 જળ મથને માંખણ ના નીકળેરે, એ વળીયો ડહાપણમાં દાટ. ડ. ૩
 ખરૂ જોળોને ખરૂ વહોરવુંરે, જોટે જોટામાં જોડ;
 સત્ય શીખ વલ્લભ વ્યાસનીરે, દુરીજનને ડહરની હોડ. ડ. ૪

પદ. ૨

કળી કાળે ઝીકયા જીવ જાળમાં. ટેક.
 જગતના જીવ ઝીકયા જાળમાંરે, મળવા ચોરાશી દેહ;
 માટે માયાને મોહી પડ્યારે, મીથ્યા વસ્તુથી થયો રનેહ. ઝી. ૧
 પીત્તળ પાશાણુ અતીકારે, ત્વચા માંડસને હાડ;
 વા વલ્લિ જળ માયા તણારે, વળી કનીષ્ઠને જષ્ટ જાડ. ઝી. ૨
 પડે દ્રષ્ટે તે નષ્ટ માયા, જગરાય માયાતીત;
 મોક્ષપદ માયાતીત છેરે, તે સુકી કરી માયા શું પ્રીત. ઝી. ૩
 મંદીર મ્હોરતી માહાત્મા માયા, તેનું લે બેઠા લક્ષ;
 તેથી માયાતીત ના મળેરે, એતો બેઠનો વિરૂધ પદ. ઝી. ૪
 સમજ દો ધ્યાન માયાતીતમાંરે, જો ચાહો મળવા મોક્ષ;
 દાસોરમીપણુ વલ્લભ ધણુરે, માનો પરમેશ્વરને પરોક્ષ. ઝી. ૫

પદ. ૧

વરસે વાણી વ્યાસની એ રાગ.

ભજ લેરે ભજલે તું, ભજ લેને બ્રહ્મ;
 ન્યાય નીતીને વિવેક વડે, પુરણ પડશે ગમ. ટેક.
 ગમ વિના અગમ ન સુજે. ચાહ્ય ભણોચાર વેદ;
 સર્વજ્ઞના સંગ વિના શું, પામર પામે લેદ.
 લેદ જાણ્યાવણું વેદની વિદ્યા, છે ભણવાનો સ્વમ. ન્યા. ૧
 શટ શાસ્ત્રોને ઉપનીશદો, અઢારે પુરણ;

ભયાનક રૂચકને યથારથ, વેણુનું નહીં પડે જાણુ.
 જાણુ વિના વિદ્યા વાણુ શુક શમ, ધરમ છતાં અધમ. ન્યા. ૨
 જ્ઞાની જનને ગમ અગમની, વિદ્વાનને નહીં લેશ;
 આવાગમન નહીં મટવાનું, જ્ઞાનમાં જેને દેશ.
 ક્ષર અક્ષરને અક્ષરાતીત, તેનો જો અનુક્રમ. ન્યા. ૩

પદ. ૨

માન્ય લોભી મહતા લોભી, માયાનો મારેલ;
 ધરમને નામે ધન મેળવે, ખલકમાં કરી ખેલ. ટેક.
 દીનતા રાખે દયા દેખાડે, દાન કરે કરપણુ;
 ભરમ લગાડી કરે સંધ્યા, ગાયત્રી તરપણુ.
 મોઢે મીઠું ભાષણુ ભાંખે, રહે ઠાઉકે ઠરેલ. ધ. ૧
 આચાર પાળેને વિચાર ન લે, હરામનો હરામ;
 ઢોંગ કરી ધુતારો ધુતે, ગામ અને પરગામ.
 વ્યાસ વદે તે ખેલાડુ ના, અજ્ઞાનીયો દાખેલ. ધ. ૨

પદ. ૧

એમ કહે હનુમાન. એ રાગ.

સહુ છે સ્વારથીરે, સહુ છે સ્વારથી;
 સ્વારથ વિના હરી સગું કે નથી. ટેક.
 હરીને નથી સ્વારથ ધન લેવા, હરીને નથી સ્વારથ કે શેષા;
 હરીને નથી સ્વારથ જીવ જેવારે. સહુ. ૧
 હરીને નથી કાંઈ ખોટ ખજાને, હરીને નથી કે મને જગ માને;
 હરીને નથી સુણવી કીરતી કાનેરે. સહુ. ૨
 હરીને નથી ખોટ પટકુળ તણી, હરીને નથી ખોટ કેહેનાર ધણી;
 હરીને ઘેર સાહીત્ય સર્વ ધણીરે. સહુ. ૩
 હરીને નથી ખોટ ખાવા અનની, હરીને નથી ખોટ સેવક તનની;
 વહે વદલલ ખોટ છે જ્ઞાની જનનીરે. સહુ. ૪

પદ. ૨

નથી મરવાનુરે, નથી મરવાનું;
 મરવાનું હોયતો તરવાનું શીદ સોધીયે; ટેક.
 જીવ મરતો હોય તો દુખ શાનું, વળી પાપ શીદને કરીયે છાનું;
 માયા સુડી ઇશ્વરને શીદ માનુરે. નથી. ૧

હોય મરવાનું તો શીઠ પુન્ય કરીયે, મરવાનું તો શીઠ ધ્યાન ધરીયે;
 હોય મરવાનું તો આહ્ય તેમ ફરીયેરે. નથી. ૨
 હોય મરવાનું તો સત્યસંગ જોડો, હોય મરવાનું તો કયાં ધર્મ મહોડો;
 મરતા હોઈએતો બુઠો શાસ્ત્રનો સોટોરે. નથી. ૩
 જોજો જીવડા નથી મરવાનું થાય છે ચોસશી લક્ષ ફરવાનું;
 તેથી વલ્લભ શુભ જ્ઞાન તરવાનુંરે. નથી. ૪

૫૬. ૧

સુરદાસના થકાનો રાગ.

કયો કળીએ કેહેરરે, કેહેરરે કેહેરરે કેહેરરે, કયો. ટેક.
 કળીયુગ આબ્યો ઝઘડો મચાબ્યો, ધર્મનું ધાંધલ ઘેરે ઘેરરે. કયો. ૧
 ભગવત ભગ્તીને પુન્ય પુરાણપર, વળી વિપ્રો પર જેરરે. કયો. ૨
 પ્રતીમા પુજનને કોયા કારજમાં, વણીશ્રમો પર વેહેરરે. કયો. ૩
 જ્ઞાનવણુ ધ્યાનમાં પુસ્તક પ્રમાણમાં, વલ્લભ અધર્મ ડેરા ડેરરે. કયો. ૪

૫૬. ૨

હોડોને છેલાઈ છેલરે, છેલરે, છેલરે છેલરે. હોડો. ટેક.
 છત છોરાંથી છેલ બનીને, ગોંરી આગળ કયો જેલરે. હોડો. ૧
 રાવણ સરીખા રોળાયા રણમાં, સુના પડયા સોમણ મહેલરે. હોડો. ૨
 ગર્ભવાસ ટાળવા સત્સંગ રહાયો, જન્મ નવ માસની જેલરે. હોડો. ૩
 અકડાઈ ફકડાઈ જકડાઈ મુકો, આગળ નહી નલે ફેલરે. હોડો. ૪
 વલ્લભ વહે મુઠ મતી નથી માનતો, બન્યો છે ધાંચીનો બેલરે. હોડો. ૫

૫૬. ૩

ભલેને થાઓ અસ્તરે, ભલેને થાઓ અસ્તરે;
 અસ્તરે અસ્તરે અસ્તરે, ભલેને થાઓ અસ્તરે. ટેક.
 ઘણી અસ્તાઈથી છાક્યો દુર્યોધન, જોયુ દીલ્લીને ઈંદ્રપસ્તરે. ભલેને. ૧
 તેવો છાક્યો તો રાવણરાજ, છેવટ જોયું સરવસ્તરે. ભલેને. ૨
 ઘણું ખીલેલું ઘણું કરમાશે, ઉદય તેનો થાય અસ્તરે. ભલેને. ૩
 ઘણું ખાશેને ઘણું અકળાશે, ઘણું જાતું પડશે દસ્તરે. ભલેને. ૪
 કોઈની સાથે ન ગઈ અસ્તાઈ, સહુ ગયા ઠાલે હસ્તરે. ભલેને. ૫
 નહી જ્યાં થવાનું નહી ત્યાં જવાનું, તે તો સઠા જખર જસ્તરે. ભલેને. ૬
 વલ્લભ વહે છે નીશ પ્રહાથી, પ્રહાનંદમાં રેહેશું મસ્તરે. ભલેને. ૭

હોળી. ૧

સામરા મત ડારો પીચકારી. એ રાગ.

માનવા કેહેણુ જો એક માહારું,
જો માહારું, માનવા એક જો કેહેણુ માહારું, ટેક.
કળી કાળે કુપંથ પસરીયા, એક સુકીને હાડું;
સત્ય ત્રેતા દ્વાપરમાં નોહોતા, તે થયા કળીમાં જ્યાડું;

રહું મોક્ષપદ સુણુ ન્યાડું. માનવા. ૧

બ્રહ્મવાદી બુધ કે રામાનુજ, નાનકે કયાં હતો વાડું;
કયાં વલ્લભાચાર્ય કે કયાં કળીરો, કયાં ચારવાક વિચારું,
નીખાદીત તબ કયાં ધાડું. માનવા. ૨

કયાં હતો દાદુ ઉદો પ્રણામી, કયાં ખીજ ધર્મે અંધાડું;
કયાં નીરાંત પંથ કે કયાં કાંછળીયો, કયાં સમાજને સંભાડું,
કેવલ્યપંથનું કયાં નગાડું. માનવા. ૩

આવા અનંત પંથના તંત કળીમાં, વધ્યું છે લ્હારે લ્હારું;
જો પેહેલા હોય તો પુરાણે ન લખીયા, ન લખી ગયા વેદ્યાડું.
સોધી દોતો સરત હું હાડું. માનવી. ૪

કુબજ્યા શવરી સરીખાં લખાણાં, તો શું આ લખતું નહાડું;
પહેલા નહોતા માટે નથી લખાયા, જો કયાં ગયું કાપણુ તાહાડું,
વલ્લભ સમજાવે છે સાડું. માનવા. ૫

હોળી. ૨

જગતથી જુદી કળીની હોળી,
હાય હોળીરો, જગતથી જુદી કળીની હોળી. ટેક.
કાં લંગોટ કાં ભગવાં કરીને, ખાંધે ભરાવી ઝોળી;
ન બન્યા ખેટા બની ખેટા બાવા, કણખી કાછીયો કોળી.
અંજો ઘણી રાખ રગદોળી. જગતથી. ૧

જેમ સીતાને છળી તેમ છળવા, નીકળી કળીની ટોળી;
મંદમતી મરદો ભોળવાયા, ભરમાઈ ભામની ભોળી.
પાયાં પય સરકરાં ઘોળી. જગતથી. ૨

ત્યાગી કેવાયાને ભાવતાં ભોજન, જગ્યા કંસાર કચોળી;
કાળીરોટીને પાયસાન ગોરસ, અઘાંણાં પાપટ ઘોળી.
વદે બ્યાસ દુનીયાંજ ઘોળી. જગતમાં. ૩

હોળી. ૩

અગમની ગમ છે ઘણી આઘી,
 ઘણી આઘીરે, અગમની ગમ છે ઘણી આઘી. ટેક.
 આઘી ગમછે અતી ઉત્તમ છે, તે સમજે કે સભાગી;
 ગમ ન પડે જ્ઞાનીના સંગ વિના, રહાય વેદ ભણે લીખ માગી,
 ખનો રહાય વેશે વેરાગી, અગમની. ૧
 સન્યસ્ત દ્યો કે પ્રહાર્ય પાગો, રહાય સત્રો મરો જાગી;
 જપ કરો કે તપ કરો પણ, નીશાને ચોટ ન લાગી,
 ત્યાં સુધીની મહોટાઈ નાગી, અગમની. ૨
 તીરથ યાત્રા કરો તન માત્રા, રહાય પેહેરો જુની ધાગી;
 રહાય દ્યો કરવત કાં શેવો પરવત, કાં ખનો દ્વારકાના ડાગી.
 વલ્લભની આબુક નથી વાગી. અગમની. ૩

હોળી. ૪

જીવડા જોઈ લેને વિચારી.
 વીચારીરે, જીવડા જોઈ લેને વિચારી. ટેક.
 જોઈ લે વિચારી અનુમાને ધારી, વેદ વાક્ય સરળતા સારી;
 કીયા હેતુથી કીયું વેંજી વેદનું, કેઈ વેળા વાત વિસ્તારી,
 તપાશે શું બુદ્ધી ખીચારી. જીવડા. ૧
 કોને સાફ કીયું વાક્ય વડુ છે, કોણ સુણનારો આચારી;
 કીયો કીયો શબ્દ કીયે સમે લાગુ, જ્ઞાનવાનને ગમ ભારી.
 વલ્લભ નહીં અન્ય અધીકારી. જીવડા. ૨

હોળી. ૫

શામને શું સમજે સંસકૃતીયા, એકતીયારે; શામને. ટેક.
 સંસકૃત શીખી શીખ્ય ઈરીશ્યા, કથે દ્વીતીયાને ત્રતીયા;
 મુળ માલીકતું જ્ઞાન મળે નહીં, કાં જોગી કાં જતીયા,
 લક્ષ્મી લેવામાં સતપતીયા. શામને. ૧
 શબ્દોના અર્થે ભાવાર્થ ન જાણે, પકવે માંધાં મફતીયા;
 મુળ વસ્તુનું જ્ઞાન સો ગાઉ છેટે, પુરણ ખને અવગતીયા,
 વદે વ્યાસ જ્ઞાન વણ મતીયા. શામને. ૨

હોળી. ૬

વસ્તુને ન જાણે વ્યાકરણી, વ્યાકરણીરે. વસ્તુને. ટેક.
 વસ્તુને ન જાણે સુમત તાણે, એકા પુસ્તકને પરણી;

ન્યાય નિતીને વિવેક ન બિચારે, અન્ય વાતો વદે વરણી,

ન જાણે નીરચેની નીસરણી.

વસ્તુને. ૧

અંથોમાં જ્ઞાન જેમ નાણીમાં કરતુરી, પણ હુંડે હરણાને હરણી;

રણમાં રકવડે સોધવા સાફ, સુંગે તરણાને તરણી.

એવિ વિદ્વાનોની કરણી.

વસ્તુને. ૨

અતીશે અગની હોય ભરેલો, જેવી તરૂંવરમાં અરણી;

પણ મથન વણ પ્રાપ્ત ન થાયે, વંઝા શું જાણે હગરણી,

નહી ફક્ત વિદ્યાર્થી ઠંરણી.

વસ્તુને. ૩

વનસ્પતી હોય અવનીમાં પણ, સ્વાદ ન ગાળે ધરણી;

ગળા સુધી અત્ત ભરું હોયે પણ, ખાઈ શકે નહીં ખરણી,

વિદ્વાનોની વિદ પેટ ભરણી.

વસ્તુને. ૪

પ્રભાતીયું. ૧

જાગને તું જાગવા એ રાગ.

જીવડા તું જાગ્યને સુકતી મોક્ષ માગ્યને, લાગ્ય લક્ષમાં એક પુર્ણ પ્રદક્ષિણ;

ત્રેણુ તાપ ટાળવા સત્ય વસ્તુ ભાળવા, ખાળવા ખલકના ખેલ ગમશું. ૧

માયા મદ મોહતે, અતૌકીક દ્રોહએ, વિષ રૂપ વિષયો બેરી જાગીયા;

કામ ક્રોધ મોહ લોભ, મદ મચ્છર સૌ; ભવો ભવ શત્રુ થઈ લાગીયા. ૨

મોહ મલકાવતો લોભ લલચાવતો; કરાવતો કામદેવ કૃત્ય કુડાં;

ક્રોધ તે લડાવતો મદ તે ચડાવતો; મચ્છર વદ્ધલ તેણે નર્ક કુડાં. ૩

પ્રભાતીયું. ૨

જાગીયો ભય ભાગીયો જીવતે સભાગીયો, તાગીયો ત્રણ્યા બધી સ્થીર થોભી;

ધન્ય તેની માતને, ધન્ય તેના તાતને, થયો એક મોક્ષ લક્ષનોજ લોભી. ૧

જન્મ સફળ જેહનો, મનુષ્ય દેહ તેહનો, રનેહનો સત્ય પ્રેમ રામ સાથે;

ખાકી પશુ સમ છે ફક્ત માયા ગમ છે, શ્રમ છે ભ્રાતીકનો તેહ માંથે. ૨

ભોગવે ચોરાશીયો તેજ સત્યા નાશીયો; વાસીયો કુ ગ્રામનો, લોભ ભારે;

ચેતવું આતરને મોક્ષના આતરને, જાવુ રહાવું વદ્ધલ મોક્ષ દારે. ૩

પ્રભાતીયું. ૩

જાગીયો જાણાયજે, તુર્યાવસ્થા થાયતે, ખાકી સર્વે જીવ ઉદ્ધમાંજ ઉઘે;

ભલે માને જાગતો, ભય નથી ભાગતો, ત્યાં લગી જન્મોછે જુગ જુગે. ૧

ભગ્ત નામ પાડીયું, ખોટું ખોળી કાઢાડીયું, ભય ગત થાય ત્યારે ભગ્ત સાથે;

તેરતા તીલક કરે, છાપાંતો છાપન ભરે, પણ પરમ પદમાં પુણ્ય કાચો. ૨
સમાગમ શ્રમથી, સખંધછે પ્રહથી, અગમ નીગમથી તેજ તરશે;
વદે વ્યાસ એટલું કહી કહું કેટલું, ઘેટલું ગાડરના ભેળું મરશે. ૩

પ્રભાતીયુ. ૪

ઉઠ તું અભાગીયા, જ્ઞાની જન જાગીયા, લાગીયા લક્ષ દેઈ નામ દેવા;
નાહીલે ધોધલે જગતપતી જોઈલે, પરમ પદવીનો દહાવ લેવા. ૧
ત્યાં છે સર્વ સુખડું, કવચોત નહી દુખડું, સુખડું અખન્ડ અમી ભર્યું રહેછે;
ક્ષુધાકે પીપાશા નહીં, ઉંઘકે આગસ નહીં, ભરપુર આનંદ સદૈવ વેહેછે. ૨
અર્ણવ આનંદનો, અબાણ મતી મદનો, માયા તણા ફંદનો ન સ્વાદ આપે;
વલ્લભને લેહર છે, માલીકની મેહર છે, સ્થીર પ્રેમ જ્યાં લગી પ્રહ રાખે. ૩

પ્રભાતીયુ. ૧

પઠોરે પોપટ રાજ રામના. એ રાગ.

જાગો જીવ પરમ પદ પામવા, વામવાને ચોરાશી;
તુરીયા પણ જાગત નથી, ઝીણું જુઓ તપાશી. જાગો. ૧
ભલે ભણો વેદ વિદ્યા વ્યાકરણો, ભલે શાસ્ત્રાર્થ જાણો;
ભલેરે પોથાં પુરાણનાં, જીવ્યાહથે કરી આણો. જાગો. ૧
ભલે જપ તપ યોગ સાધના, ભલે ભરમ લગાવો;
ભલે અડખંગ લંગોટીયો, ભલે અલક જગાવો. જાગો. ૨
ભલે તાપો ચોરાશી ધુણીયો, ભલે જટા વધારો;
ભલે ભગવાં કરો લુગડાં, ભલે તીરથે પધારો. જાગો. ૩
કોટી કારીગરી લ્યો કરી, પરમ પદ ઘણું છેટે;
વદે વલ્લભ શુભ જ્ઞાનથી, ભાવે પ્રહને ભોટે. જાગો. ૪

પ્રભાતીયુ. ૨

અખન્ડ અવિનાશી એક છે, અવર નથી તમ જોટે;
સચ્ચીદાનંદ નામ તે, સચર્યું નહી જીવ ઠોટે. અ. ૧
આપ અદ્વૈત અન્ય દ્વૈતછે, તે સાર સમજે છે શાણો;
વેદ ધરાધરી થાકીયા, તોયે નવ્ય પરખાણો. અ. ૨
પરખ્યાતે પાર પડી ગયા, આવા ગમનથી છુટયા;
છુટી ગમ્યા તમ સ્વરૂપને, તેવા ખલકમાં ખુટયા. અ. ૩
કણ ગયા ને રહ્યા કુશકા, તેને ગમ નથી તાહારી;
વલ્લભ શરણ લીધું શામજી, તેથી ગ્રહો ખાંદ્ય માહારી. અ. ૪

પ્રભાતીયુ. ૩

પુરણ કપાળુ પરબ્રહ્મણ, પ્રેરક છો પ્રેમી જનના;
 પ્રેમ જોઈ પ્રેરણા કરો, ટાળો ત્રી તાપ તનના. પુ. ટેક.
 ત્રીવીધી તાપે તપી રહ્યો, શાન્તી ક્ષણ નથી બળતી;
 અહીંથી છુટીને ક્યાં જશું, હૈયે શધડી તે બળતી. પુ. ૧
 હું રે પામર પાપી પ્રાણીયો, આગળ કોણ ગતી થાશે;
 એ ચૈત્વન ચીતમાં ચલતું, તેતો ક્યારે બુઝશે. પુ. ૨
 તોન મનના તમે જાણો, ખરું જોડું તે સરવે;
 ન્યાયે વલ્લભનું માગણું, નથી આજીજી કરવે. પુ. ૩

પ્રભાતીયુ. ૪

પ્રેરક પ્રભુ પ્રેરણા કરો, થોડું માગણું માગુ;
 અખંડ પદ જોળખાવીદો, તેના લક્ષમાં લાગુ. પ્રે. ટેક.
 સંત માહાનંતને જઈ મળ્યો, ધર્મોચાર્યો હુંડ્યા;
 તેને અગમની ગમ નથી, મહતાના મોહે બુઝ્યા. પ્રે. ૧
 દોડી ચુક્યો દેરાં દેરીયો, કર્યો વરત વચુલાં;
 નામ સ્મરણ પટ માસનું, પણ તે ભમવાનાં ભુલાં. પ્રે. ૨
 છેવટ ગુરૂ તમને કર્યો, ત્યારે પુરણ જાણ્યું;
 અનુભવ થઈ ગયો સત્યનો, જ્ઞાન બ્યાસે વિખાણ્યું. પ્રે. ૩

પ્રભાતીયુ. ૫

જાણી જપો જીવ જગપતી, નહીંતો કરમે કુટાશો;
 ભગ્તપણું કહેવરાવવા, લાહાવો લેતાં લુટાશો. જા. ટેક.
 નામ ગામ જાણ્યેથી શું વળ્યું, કેઈ દીશાએ જતલું;
 હોય પુર્વને પશ્ચીમ પળો, તેથી થાય અધંડાવું. જા. ૧
 કેવળ કીર્તન રૂચક વેણુછે, કેહેનાર કવિયોની યુક્તિ;
 વેદ વચન ના હોય બુઝડું, રહતે જ્ઞાનાત ન મુક્તી. જા. ૨
 શેવા સ્મરણ કોનું કરો, તેનો ત્રીપુટી ન શોધી;
 વહે વલ્લભ કળીયુગના, જાન્યા જરણડીયા બોધી. જા. ૩

પ્રભાતીયુ. ૬

અખંડપદ આરાધીએ, સોધીએ સુખ સારૂ;
 મુજ પદને જાણ્યા વિના, સોમણ તેલે અંધારૂં. અખંડ. ટેક.
 પ્રભાતે પથારીમાં બેશીને, રાખવી રૂડી કુરતી;
 આનંદ મય મુજ બ્રહ્મણે, કેવલ્ય જ્ઞાનની સુરતી. અ. ૧

- સુખ દુખના દ્રવ્યે અતીત છે, સદા અચળીત સ્વામી;
 • ન્યારાછે તુરીયા થકી, સહુના અંતરયામી. અ. ૨
 શુણા તીત ભાવા તીત છે, રૂંધે નામજ જેતું;
 વ્યાસ વદે સમરે એટલું, જન્મ મર્ણુ નહી તેતું. અ. ૩

પ્રભાતીયું. ૭

- ફાટયો ફાટયો અલ્યા શું ફરે, જૈશ દુનિયામાં ડુલી;
 પાંચ માસ રહ્યો ગર્ભમાં, તે તું કેમ ગયો ભુલી. ફા. ટેક.
 નર્ક વાસે દુખ એક નર્કતું, પશુ ગર્ભમાં ઝાળુ;
 નર્ક સુતરને મળ ભયો, તેમાં હતો એક બાળુ. ફા. ૧
 પીત કફ ગળફ ગોળરા, તેતો શુફ અધારી;
 આરથી બાંધીતી ગાંસડી, તેમાં દુરગંધ ભારી. ફા. ૨
 જઠરા અગનીની જ્વાળથી, આડે અવળો થતો તો;
 તેમાંથી છુટવા માગતો, બાણે જીવ જતોતો; ફા. ૩
 તે દન તારા ભુલી ગયો, થયો લક્ષ્મીમાં લહેરી;
 અવશુભીયા ફાટયું શુભડું, તવ થયો વેદ બહેરી. ફા. ૪
 પશુ આગળ એનો એજછે, તારી બુએછે પરીક્ષા;
 વદે વ્યાસ બચતું હોયતો, લે વિજ્ઞાનીની હીક્ષા. ફા. ૫

પ્રભાતીયું. ૮.

- આરે સંસાર કોનો સત્ય છે, કેં થયાને કેં થાશે;
 કારે રાણાને કાં રાજ્યા, કેં ગયાને કેં નશે. આ. ટેક.
 હશે કોવાર જન્મ મનુશનો, ત્યારે ઘણુંએ રજેલો;
 તેતો ત્યાંતું ત્યાં મેલીયું, ઠલો માલો ટળેલો. આ. ૧
 હાલ મનુશ થૈ હું આવિયો, હવે ન જીતું લેવા;
 પુત્ર પરીવાર તાહરાં, ઉઠશે હામ દેવા. આ. ૨
 કેહેજે હું પીતા કમૈ માહરી, તેમાંથી ભાગ આપો;
 તવ બોલશે તારો બેટડો, કહેશે હું તારો બાપો. આ. ૩
 એવી માયામાં તું મોહી રહ્યો, બુકે બુકું ડીડવાણું;
 તેને સાચે સાચુ માનીને, શીદ તરીકું તાણું. આ. ૪
 મનુશ થૈ માયામાં મહાલીયો, માયાતીતને તું બલરે;
 સુખ દુખ મનથી મેલીને, વ્યાસની વાટે ચાલરે. આ. ૫

પ્રભાતીયું. ૯.

- જ્ઞાનમય તેજોમય ગુરતી, અખંડ અદ્વૈત સ્વામી;
 દર્શન દીધું દયા કરી, નીરખુ છું નામી નામી. ફા. ટેક.

આનંદ ભરેલું સુખડું, મંદ મંદ હોઠ હસતા;	
અમી ભરેલી આંખડી, સ્વ સત્તાએજ વસતા.	શા. ૧
અંગ રંગ તે અકળીત છે, આપાય ઉપમા નકોઈ;	
જ્ઞાન ચક્ષુએ ગમ પડી, ટગ ટગ રહ્યો છું જોઈ.	શા. ૨
અદર્શ આપ થશે નહી, પુરણ નીરખવા રહાઉં;	
સદા સમયો છું આપને, હવે કીત્યે ન જાઉં.	શા. ૩
આપની સ્વજાતી બ્રહ્મણું, પુરણ બ્રહ્મ થવા પીછું;	
ગંગા સીંધુમાં સમાય છે, તેવું ત્વં પદ ધીછું.	શા. ૪

પ્રભાતીયુ. ૧૦.

આપનાં દર્શણ જેને નથી, તે કંહેછે નીરાકારી;	
સાકારી ઈશ્વર અવતારને, કહે છે નામી ભગ્ત ભારી.	આ. ૧૬૬.
અનાદી સ્વરૂપ જ્ઞાનાકારછો, તેતો વિરલાજ જાણે;	
અનુભવે નિશ્ચયે થયા, વળી પ્રત્યક્ષ પ્રમાણે.	આ. ૧
સુચે ચંદ્ર તારાનો આકાર છે, પ્રકાશ છે નિરાકારી;	
પુષ્પને પુષ્પની વાસના, તેને દેયે વિચારી.	આ. ૨
દીપકનો પ્રત્યક્ષ આકાર છે, તેજ આકાર વિનાતું;	
પ્રકાશ તેજને ગંધ છે, નથી નીરાકાર છાતું.	આ. ૩
નીરાકાર આકાર વણ હોયે નહી, જાણવાની છે જુક્તી;	
વ્યાસ વદે સમજ્યા વિના, નથી સાચુજ સુક્તી.	આ. ૪

પદ. ૧

સુગપદ વિચિત્રા સ્વામી. એ રાગ.	
વિશ્વેશ્વર વિચિત્રા પતી, સાંભળજો અરણ.	
અચળપદે મમ મતી, આ વિશ્વંભરણ.	૧
તમ રાજ્યમાં રહ્યો ધણું, સાંભળજો.	
નીશ્વળ થયો નહી ફાણું. ઓ.	૨
જન્મ મરણથી હું થાક્યો. સાં.	
દેહ પામી પામીને પાક્યો. ઓ.	૩
વેઠયા ગરભવાસ - મણા, સાં.	
હુખ હુખધામાં નહી મણા. ઓ.	૪
મળ સુત્રની જેમાં ખાંણી. સાં.	
તેમાં આરથી ખાંધ્યો તાણી. ઓ.	૫

કફ પીત ગળકા	ગંધાતા.	સાં.	
માહા દુખ શરીર	ખંધાતા.	ઓ.	૬
ગંદુ ગોખરુ જઠરા	જાવાળા.	સાં.	
ધોર અંધારે	ઉકાળા.	ઓ.	૭
હવે તો હારી	ઘેઠો એથી.	સાં.	
તમ હૃદયમાં રહુ	નહી તેથી.	ઓ.	૮
દેખાડયું અખંડ પદ	આપે,	સાં.	
સત્ય સમજ્યો તમ પરતાપે.		ઓ.	૯
તેથી તે સત્ય પદની લેહે	લાગી,	સાં.	
નમી નમીને લઈ છું	માગી.	ઓ.	૧૦
તે પદ લાગ્યું છે મહા	મીઠું,	સાં.	
તમે દેખાડયું ને મેં	ઠીકું.	ઓ.	૧૧
હવે અગમ વસ્તુની ગમ છે,		સાં.	
આનંદ મય મુળ પ્રદા છે.		ઓ.	૧૨
ત્યાં પરમ સુખ ગતી ભારી,		સાં.	
જ્ઞાન મુર્તિ જ્ઞાના કારી.		ઓ.	૧૩
દંદા તીત સુખ દુખ નાવે.		સાં.	
સદા સ્થીર તુરીયા તીત કહાવે.		ઓ.	૧૪
સત્ય ચિદ નિત્ય એક એતો,		સાં.	
અચળ વિમળ જાણ્યા મેહેતો.		ઓ.	૧૫
ભુત પ્રદ્યાન્ડના અંતર્યામી,		સાં.	
ન્યાસ છતાં સાક્ષી સ્વામી.		ઓ.	૧૬
આવા ગમન નહી જ્યાંથી,		સાં.	
ત્રીગુણાતીત રહીએ ત્યાંથી.		ઓ.	૧૭
તે પદ જાણ્યો પીતાજી,		સાં.	
પુષ્ટી આપે છે ગીતાજી.		ઓ.	૧૮
તમે છોડો તો છુટું હાંથી,		સાં.	
નીકળું ચોરાશી માંથી.		ઓ.	૧૯
આપે છોડો તો જાઉં છુટી,		સાં.	
મમ ગયે નહી જાય સદી પુટી.		ઓ.	૨૦
વલ્લભનો યોધ જેને લાગે,		સાં.	
મોક્ષ વણ ખીજી નહી માગે.		ઓ.	૨૧

પદ. ૨

હરીજનો નિંદા કરજો, નથી હુખ અમને.	
વણુ પૈસે પાતક હરજો, રજાછે તમને.	૧
હેયાના ઉભરા સૌ કાઢાડા; નથી.	
કાં કેહેજો ઘેલો: કાં ગારો: રજા.	૨
કેહેજો દુરગુણી કે કપટી; નથી.	
કેહેજો માયામાં રહ્યા લપટી. રજા.	૩
કેહેજો પડપંચી કે પાપી; નથી.	
ગમે તે નકસ નાખો કાપી. રજા.	૪
કેહેજો તરકર કે જુગારી; નથી.	
કેહેજો વ્યસની કે દુરાચારી. રજા.	૫
કેહેજો સ્વાસ્થી કે ખેલાડુ; નથી.	
કેહેજો જુઠો કે બોલનાર આડુ. રજા.	૬
કેહેજો જારી કે જુકતી વાળો; નથી.	
કેહેજો નીરહય કે નીંદાળો. રજા.	૭
કેહેજો નીરલજ કે નકારો; નથી.	
કેહેજો ઉપરનો ઠંડારો. રજા.	૮
કેહેજો નાસ્તીક મીઠા બોલો; નથી.	
વિશ્વાસ ઘાતી અતોલો. રજા.	૯
કેહેજો હલ્તારો કે કુટો; નથી.	
કેહેજો ભવાયો કે ભુટો. રજા.	૧૦
કેહેજો કઠીણ કાળ છારો; નથી.	
કેહેજો ગરદન ધાલનારો. રજા.	૧૧
કેહેજો દ્રેશી કે ઝેરીલો; નથી.	
કેહેજો કલેશી કે વેહેરીલો. રજા.	૧૨
કેહેજો બહુ લાલચુ કે લોભી; નથી.	
કેહેજો કનીષ્ઠ કે, કાં મોભી. રજા.	૧૩
કેહેજો ઢાંગી કે ધુતારો; નથી.	
કેહેજો સૌ ગામનો ઉતારો. રજા.	૧૪
કેહેજો વટલ્યો કે વાંધા ખોરો; નથી.	
કેહેજો દુખજો કે મકનધોરો. રજા.	૧૫
કેહેજો પાપંચી પડપંચી; નથી.	
કેહેજો કપટે માયા સંચી. રજા.	૧૬

નાંખો રેણું કે તાળી પાડો;	નથી.	
કરો હોકારી કે બગારો.	રખ.	૧૭
આદ્ય તેમ બોલો લખો છાપો;	નથી.	
આદ્ય તેવી ઉપમા આપો.	રખ.	૧૮
જેનામાં હશે લક્ષણ જેવું;	નથી.	
તે જીવ બોલશે તેવું.	રખ.	૧૯
કયાં ગામે માંડીએ ગોણું;	નથી.	
જાણું છે સાચાનું સૈણું.	રખ.	૨૦
સાચુ સત્યીદાનંદ સાથે;	નથી.	
બલ્લભો છેડો નાંખ્યો માથે.	રખ.	૨૧

રાગ, કાવળા ઉપલ કડીનો.

છેલ્લા વેલ્લા જુહારછેરે, હરીજનો.

વિપ્રોને નમસ્કારછેરે, હરીજનો.

જેને જે ઘટીત બહેવારછેરે, હરીજનો.

અંતરો.

જગ હીત કારણેરે, નીકળ્યો છું ખારણેરે;

કળીના શારણેરે, રહ્યો નહીં ધારણેરે;

દેશ રહીત સત્ય વાણુછેરે, હરીજનો,

ધન વાસના ઇષ્ટ આણુછેરે, હરીજનો,

આશા ત્રષ્ણા નર્ક ખાણુછેરે, હરીજનો,

અંતરો.

મુકી જગ ખાડોરે, આનંદ દહાડોરે;

છાંડી મત આડોરે, વિપ્ર મેવાડોરે;

વપુતું અમદાવાદ ગામછેરે, હરીજનો.

પખાલીની પોળે ઠામછેરે, હરીજનો.

વ્યાસ બલ્લભ નીજ નામછેરે, હરીજનો.

આરતી.

જે અક્ષર ધામી, જેજે જે અક્ષર ધામી;

વિશ્વના વિશ્વંભર છો, વળી અંતયામી. જેજે.

વેદ નારાયણ આપ, જેજે વેદ નારાયણ આપ;

શ્રી મુખ શ્રુતી ભાંખી,	સોહમના જાપ. જેજે.	૨
નાભી કમળ પ્રદાય,	જેજે નાભી કમળ પ્રદાય;	
તત્ત્વમશી કહી તેને,	અરખો વેદ મહી માય. જેજે.	૩
અંબ્રહ્માસ્મી આપ,	જેજે અહંબ્રહ્માસ્મી આપ;	
કહી સ્વસ્વરૂપ દશાંબુ,	ટાળ્યો સહુ પરીતાપ. જેજે.	૪
અયમઆત્મા કહ્યો પ્રદ,	જેજે અયમઆત્મા કહ્યો પ્રદ;	
પ્રજ્ઞાનઆનંદ મુળ પ્રદ છે,	તે વધા સહુ અનુકંમ. જેજે.	૫
પેકોહંબહુસ્યામ જેજે	પેકોહંબહુસ્યામ	
વહી વિશ્વને સરળબુ,	જે હતું-તે ગુણ ગ્રામ. જેજે,	૬
પ્રેકર કર્મ અનુસાર,	જેજે પ્રેકર કર્મ અનુસાર;	
ઉપજાવોછો આપમાંથી,	ધૃતરી અંશ અવતાર. જેજે.	૭
ત્રી ગુણ પતી છો નાથ,	જેજે ત્રી ગુણ પતીછો નાથ;	
પુરમ પ્રદ સમીપે,	નીરમળ માયા સાથ. જેજે.	૮
ક્ષરથી આપ પરોક્ષ,	જેજે ક્ષરથી આપ પરોક્ષ;	
અક્ષર આપ કેહેવાયા,	તમ દ્વારાએ મોક્ષ. જેજે.	૯
પ્રદથી છો પરપ્રદ,	જેજે પ્રદથી છો પરપ્રદ;	
લક્ષ્ણ પુરણ પ્રદમાં,	આપને અગમની ગમ, જેજે.	૧૦
વિશ્વના નિયંતાય,	જેજે વિશ્વના નિયંતાય;	
માયા વીરીષ્ટપ્રદ પોતે,	તુરીયા સ્વરૂપ જગરાય. જેજે.	૧૧
વિદ્યા માયા મીઝીત,	જેજે વિદ્યા માયા મીઝીત;	
ધૃતરો મધ્યસ્થ માયા,	વિશ્વ માયા વિપ્રીત. જેજે.	૧૨
નહી દીપક નહી અત,	જેજે નહી દીપક નહી અત;	
ધ્રુપ આરતી મમ મનની,	માન જે કંકર વત. જેજે.	૧૩
આરતી ગાઉં કરી કયાસ,	જેજે આરતી ગાઉં કરી કયાસ;	
મોક્ષ મારગી સૌ વિનવે,	વિનવે વલ્લભ વ્યાસ. જેજે.	૧૪

આરતી સમાપ્ત.

મોક્ષ મારગના પગથીયાં સાખીયો.

દેહ ધર્યો મનુશનો,	રહ્યો મુળ પ્રદ પરોક્ષ,	
મુરખ નવલે મેળવી,	એક જનમાં મોક્ષ.	૧
મોક્ષ મારગની શીડીયે,	ચઢવા કર આરંભ;	
પગથીએ પડ્યો રહે,	તે સરખો કેણુ દંભ.	૨
નીસરણીનાં જાણજે,	પગથીયાં છે નવ;	
જે એકમાં એસી રહ્યો,	તો તેં જાણ્યો ભવ.	૩

એક જનમમાં જી ચડી, મુકી માયા પક્ષ;	
ફરી મનશા દેહ આવશે, ભોગવી દ્વાદસ લક્ષ.	૪
સપ્ત વખત મનુશનો, લક્ષ ચોરાશી માંય;	
તવ મનુશના દેહમાં, ધીછં ન સમજ્યો કાંય.	૫
પહેલું પગથીયું જાણવું, વરત વચ્ચલાં રનાન;	
બીજું પગથીયું માનજે, દેવાં દ્વાદસ દાન.	૬
ત્રીજું પગથીયું જાણવું, દેવ દરસણ પર પ્રીત;	
ચોથું પગથીયું માનવું, નામ રટણ પર ચીત.	૭
પંચ પગથીયું સત્ય સંગનું; આવે જીવને ભાન;	
છઠ્ઠું પગથીયું જાણજે, સ્વણથી પ્રજ્ઞાજ્ઞાન.	૮
સાતમું પગથીયું સુણજે, મુકતીનો એ ભાગ;	
અઠ્ઠી માયા તણી, એવો થવો વૈરાગ.	૯
બે ભુજે બે જાલવાં, વૈરાગ્યને વળી જ્ઞાન;	
અષ્ટ પગથીયું જાણજે, પ્રેમ લક્ષણથી ધ્યાન.	૧૦
તુરીયા વરથા જેહછે, સમજવા શુભ સાર;	
નવમું પગથીયું એજછે, વલ્લભ તદાકાર.	૧૧
જો સમજેને જે ચડે, એક જનમમાં ઠેઠ,	
પોહોચ્યો તે પત્તો નહી, ફરી ન આવે હેઠ.	૧૨
છે હોંશ ચઢવા માળમાં, કબુલ કરે સૌ સુખ;	
પણ પગથીયેરે પડી, તવ કયાંથી તે સુખ.	૧૩
કર્ચું તે કરવું મટયું, આગળ ચાલો વિર;	
ફરી મનુસ દેહ દુરછે, ચેતી જી જન ધીર.	૧૪
ખચકા જે ખેને ચડે, તેમાં વઠે વાત;	
બ્યાસ વઢે સત્ય સંગમાં, દીવસ ભાગો સાત.	૧૫
સાત ફનની કલ્લાકછે, ચોરાશી ગણી જાણ;	
ચોરાસીયે ચોરાશીઓ, ટળી જાય ગીરવાણ.	૧૬
હમતા મંમતા મુકીને, કરી જી સત્ય સંગ શુભ;	
જ્ઞાન મળ્યે દરસાયછે, જ્ઞાનમય આખેહુબ.	૧૭
સમજીને સંધ્યા વડે, સમરે રાખી લક્ષ;	
તુરીયા વરથા સાધવે, તુરીયાતીત પ્રત્યક્ષ.	૧૮
અતુલવ સીધ કયાં વિના, ભડકી નાસે દુષ્ટ,	
અભય પદ અતુલવંચું, તેનો આત્મા પુષ્ટ.	૧૯
કાં જોયું કાં જાણીયું, બેમાંથી બને એક;	

તો પશુ ચોરાશી ટળે, તે વલ્લભ વિવેક.	૨૦
દાન જ્ઞાન ધ્યાનજ ધરે, આવાગમન તત્ત્વનાથ;	
મોક્ષ પ્રાપ્ત તે જીવને, કરે પ્રતીજ્ઞા વ્યાસ.	૨૧

ટકાળી સાખીયા.

વ્યાસ વાત કળયુગની, કળી શકે નહી કાય;	
સમજે નહી સમરે નહી, તે જન પુ'ઠે રોય;	
કહો સૌ પુરણુ બ્રહ્મ કીજે.	કહો. ટક. ૧
હર્ષ ધર્યો એશજ કર્યો, નહી લીધું હરનામ;	
વ્યાસ વદે તેનું થયું, ખાધું પીધું હરામ.	કહો. ૨
સત્ય સંગ વલ્લભ જેહને, તે જીવે સંસાર;	
પાપ મુક્ત ચાલ્યો જશે, ભગવતને દરબાર,	કહો. ૩
ધન્યરને નવ આજખ્યો, તેની અવરથા એશ;	
લોભી ભાર મિથ્યા કર્યો, મોઢે બળી ઝે મે'શ.	કહો. ૪
ધન્યર આધારુ વિશ્વનો, સૌને વલ્લભ તેહ;	
જન્મ પુરણુ હરી ન જાયો, ધીક્ષ પડ્યો એ દેહ.	કહો. ૫
મનુશ દેહ વલ્લભ ઘણો, અવર દેહ પ્રતીપાળ;	
પાળણુ કરે ન તેહછે, ચંડાળનો ચંડાળ.	કહો. ૬
જળ અગની વાયુ વડે, પુરણુ વલ્લભ સુખ;	
તે ઉપકાર ન જાણીયો, સદા સામગ્ન સુખ.	કહો. ૭
જે રંડા કે રંડવે, જગ્યા નહી જીભ રામ;	
વ્યવહાર વલ્લભ તેહછે, ઘડણીનો ગુલામ.	કહો. ૮
હરી વિમુખ જન જેહ છે, નહી વલ્લભ સત્ય સંગ;	
ધીક તે જીવનું જીવનું, ધીક ધર્યો રૂપ રંગ.	કહો. ૯
અન સમો પુન્યજ નહી, પાત્ર સમો નહી દાન;	
સાયુજ્ય સમો મોક્ષજ નહી, ભગ્ત વલ્લભ હરીપાન.	કહો. ૧૦
જ્ઞાની થયો દાંની થયો, પશુ ધરીયું નહી ધ્યાન;	
તે જીવને રીઝે નહી, વિશ્વ પતી ભગવાન.	કહો. ૧૧
ગર્ભ સમો દુખજ નહી; મર્ણુ સમો નહી રોગ;	
વેરાગ્યને વલ્લભ નહી, વિશય તણા વેલોગ.	કહો. ૧૨
જ્ઞાન ધ્યાનને દાનથી, જન્મ ન પામે ફેર;	
વલ્લભ તેણે પેહોયો, તારી ઇકોતેર.	કહો. ૧૩
ડુખ્યો કોને જાણ્યો, જે જીભે નહી રામ;	

તેની જીભાએ વદે, વલ્લભ દેવો ડામ.	કહો. ૧૪
ધ્યાની થયો દાની થયો, પણ નહીં જ્ઞાનીજન;	
ત્યા સુધી મુક્તી નહીં, વલ્લભ વેદ વચન.	કહો. ૧૫
તાળી દે તન તોડીને, ભગવત ભજતાં જેહ;	
તે હરીને વલ્લભ ઘણો, જાણે આપનો દેહ.	કહો. ૧૬
અંતરમાં ઉલટ નહીં, ઉપર દીસે ભગત;	
તે પ્રભુને વલ્લભ નહીં, સદા રહે વિરક્ત.	કહો. ૧૭
જ્ઞાની થયો ધ્યાની થયો, પણ દાતા નહીં હોય;	
પરોપકાર વિના નથી, હરીને વલ્લભ કોય.	કહો. ૧૮
કાં ચે'શ કાં ચોટલો. શોભાવ્યવ'તો વેશ;	
હરી વિમુખ વલ્લભ વદે, ખાળો તેના કેશ.	કહો. ૧૯
અંગ રંગને ઢંગમાં, જપ્યા નહીં જગરાય;	
બ્યાસ વદે તે સર્વમાં, ભલેને લાગો લાહાય.	કહો. ૨૦
એક ઇશ્વરછે વિશ્વમાં, આપ્યો આ અવતાર;	
તેને જીવ જપ્યો નહીં, તે જીવને ધીષ્કાર.	કહો. ૨૧
ખે અક્ષર મુળ રામના, છે તે સહુનો સાર	
લક્ષ તેમાં લાગ્યો નહીં, તેનો ભોમી ભાર.	કહો; ૨૨
ત્રી ગુણી માયા મહી, તત્ત્વ તારણ મુળરામ;	
એજ ધ્યાન નહીં જેહને, તેનું મોઢું શામ.	કહો. ૨૩
ચાર વેદનો આખકો, જ્ઞાન ધ્યાનને દાન;	
આ શીખ અંતર ના ધરી, તે નર ખર સમાન.	કહો. ૨૪
તન ધનને પરી વારતે, અખંડ નથી કો કાળ;	
કોનું જીવ જળ ધારથી, કોનું અગની જવાળ.	કહો. ૨૫
કો જનનું મંદવાડથી, કોનું હાકેમ ડંડ;	
કોનું તસ્કર તસ્કરે, કાં કોનું પાખંડ.	કહો. ૨૬
કાં કોનું ગુણકા હરે; કોનું હરે વ્યસન;	
કાં ખોટ ખાય વેડેપારમાં, કાં ધુતો હરે ધન.	કહો. ૨૭
સદા સરવદા આ નહીં, કો જનની જગમાંય;	
ખની ખનાવી સો રહે. જેને પ્રસન જગરાય.	કહો. ૨૮
સંતોશને શાન્તી ગ્રહી, તજવી ત્રણ્યા આશ;	
માયા કરવી મોક્ષની, કદી ન પડે નીરાશ.	કહો. ૨૯
વલ્લભ શીખ વલ્લભ તણી સમજે વિરલા કોય;	
અખંડાનંદ પદ ભોગવો, મોક્ષની પ્રાપ્તિ હોય.	કહો. ૩૦

સુજ્ઞનોને સુચના.

ભાઈઓ બ્યાસજી વલ્લભરામ મહારાજનાં મોક્ષ માર્ગનાં પુસ્તકો ધણાંજ અનુભવ કરવા યોગ્ય છે. તેમ તેજ મોક્ષનો હેતુ છે. વેદશાસ્ત્ર પુરાણ ગીતાજીની શુદ્ધ ભાવના સમજીને અને ધર્મોચ્ચારોના સીદ્ધાન્તની ખામીઓ ખેંચી પોતાના પુસ્તકોમાં દર્શાવી, સત્યાર્થ જ્ઞાન કથન કર્યું છે. તેવાં જ્ઞાનમય પુસ્તકો મંગાવી વાંચી વીચારી જોવાથી પુરું સંતોષ થશે, થશે ને થશે.

પુસ્તકોની કીમત વધારવાનું કારણ કાગળ તથા છપામણીની મોંઘવારીના લીધેજ. પોષ્ટ ખર્ચ દરેકનું જુદું.

પુસ્તકોનું લીસ્ટ.

૧ ભાવાર્થપ્રકાશ	કીં. રૂ. ૧।	૧૨ જ્ઞાનગોષ્ઠી	રૂ. ૦/-
૨ મોક્ષમારગી ભગવદગીતા	રૂ. ૦।૩	૧૩ બ્રહ્મવાદખંડણુ	રૂ. ૦/-
૩ વીજ્ઞાન વલ્લભ	રૂ. ૦।	૧૪ પ્રણવ પદ નાનો	રૂ. ૦/-
૪ વલ્લભપદ ભાગા	રૂ. ૦।।-	૧૫ પ્રણવ પદ મહોટો	રૂ. ૦/-
૫ વચનવલ્લભ વધારા સુધારા સાથે	રૂ. ૦।।-	૧૬ ત્યાગના પત્રો વાંચો રૂ. ૦)ગા	
૬ શંકા સમાધાન	રૂ. ૦।-	૧૭ શીવલીડ. શંકા	રૂ. ૦/-
૭ ન્યાયવલ્લભ	રૂ. ૦।-	૧૮ શીવલીડ. સમાધાન	રૂ. ૦/-
૮ બ્રાહ્મણશુદ્રનો સંવાદ	રૂ. ૦/-	૧૯ વાણી વલ્લભ	રૂ. ૦।
૯ ત્યાગતારણુ	રૂ. ૦/-	૨૦ વલ્લભ નીતી બીજી	રૂ. ૦।
૧૦ વય વીચાર	રૂ. ૦/-	૨૧ અનુભવાનંદ પદમાળા મોટી	
૧૧ ધર્મજ્ઞાનક	રૂ. ૦/-	બ્યાસજી મગનલાલ ઉર્ફે	
		આનંદરામ કેત	રૂ. ૦।

લી૦ મોક્ષમારગી

બ્યાસજી મગનલાલ ઉર્ફે આનંદરામ દયારામ.

ઠે. રાયપુર કાપડીવાડ સુ. અમદાવાદ.

અખંડાનંદકી જે.

જ્ઞાનમય પુસ્તકોનું કીટ.

૧ ભાષાર્થ પ્રકાશ	રૂ. ૧૧	૧૨ ધર્મ આનંદ	રૂ. ૦)~
૨ વિજ્ઞાન વલ્લભ	રૂ. ૦.૧	૧૩ જ્ઞાન ગોષ્ઠી	રૂ. ૦)~
૩ ભોક્ષમારગી ગીતા	રૂ. ૦૧	૧૪ ત્યાગ તારણ	રૂ. ૦)~
૪ શંકા સમાધાન	રૂ. ૦૧~	૧૫ વય વિચાર	રૂ. ૦)~
૫ ન્યાય વલ્લભ	રૂ. ૦૧~	૧૬ પ્રણવ પદ	રૂ. ૦)~
૬ વલ્લભ પદમાળા	રૂ. ૦૧૧~	૧૭ ત્યાગીના ષત્રુ	રૂ. ૦)૦૧૧
૭ વચન વલ્લભ	રૂ. ૦૧~	૧૮ વાણી વલ્લભ	રૂ. ૦૧૧
૮ પ્રજ્ઞાપદ અંકન	રૂ. ૦)~	૧૯ વલ્લભ નિતી	રૂ. ૦૧૧
૯ પ્રજ્ઞાપદ શુદ્ધનો સંવાદ	રૂ. ૦)~	૨૦ અનુભવાનંદ પદમાળા	રૂ. ૦૧૧
૧૦ શીવલોગ શંકા	રૂ. ૦)~	આનંદરામ કૃત	રૂ. ૦૧૧
૧૧ શીવશંકાનું સમાધાન	રૂ. ૦)~	૨૧ નવરાત્રીના ગરબા	રૂ. ૦)~

મલ્લવાનું ઠેકાણું.

પરપ્રજ્ઞાનિષ્ઠ વ્યાસજી વલ્લભરામ સુર્યરામ.

સુ. અમદાવાદ રાયપુર પખાલીની પોળ.

